

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Solon et P. Valerius Poplicola

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

78
 ἀλλ' εἰς ἐνὶ χροῖον δρετῆς ἴχθους δ' ἴχθους δ' ἴχθους πλατῆ-
 ρομοὶ καὶ τυπούρομοι συμβαίνοιν ἀλλήλοισι; ὁ δὲ παρὲς τε
 τὰλλα καὶ σωτηρίαν νόμον ἐφέλησε τὸ Λυκούργον. μικρὸς
 γὰρ ἦν ὁ τῷ ὄρκῳ φόβος, εἰ μὴ ἀφ' ἧς παιδείας καὶ τῆς ἀ-
 γωγῆς οἱ αἰεδούσε τοῖς ἡγετοῖς τῶν παίδων, τὸς νόμους, καὶ σωφ-
 κείωσι τῇ ἔσφῃ τὴν ζῆλον τῆς πολιτείας. ὥστε πέντακ-
 σίων ἐτῶν πλείων χρόνον τὰ κυριώτατα καὶ μέγιστα ἀφαι-
 ναί τῆς νομοθεσίας, ὡς περ βαφῆς ἀκράτου καὶ ἰσχυρῆς κατὰ
 ψαμῆς. Νουμά δ' ὅσῳ ἦν τέλος τῆς πολιτείας, ἐν εἰ-
 ρηνῇ καὶ φιλίᾳ τὸ Ρώμῳ ἔσφῃ, δ' ἴχθους σωεξέλιπε καὶ
 μὲν τὴν τελευτῶν ἐκείνου τὸ ἀμφίθερον οἶκον, ὃν κεκλιμέν-
 νον αὐτὸς σωεῖχεν, ὡς περ ὄντως ἐν αὐτῷ πηλασθῶν κα-
 θήρη μύρον τὸν πόλεμον, δὲ ἀμφοτέρων αἰαπετάσαιτες, αἰ-
 μάτος καὶ νεκρῶν τῶν Ἰταλίων ἐπέπλησαν. καὶ οὐδὲ ὀλίγον
 χρόνον ἡ καλλιῆ καὶ δικαιοσύνη κατὰ τὰς ἐμεινεν, αἶτε δὴ
 καὶ ὁ σωδεύχων ἐν αὐτῇ τῶν παιδείᾳ οὐκ ἔχουσα. τί οὖν;
 (φῆσει τις) οὐκ ἔστι δὲ βέλτιον παρ' ἧλθεν ἡ Ρώμη τοῖς πο-
 λεμικαῖς ἐρωτῶν ἐρώτημα μακρῶς ἀποκρίσεως δόμοι, ὡς
 παρὲς ἀφαιρέσει δὲ βέλτιον ἐπὶ πλούτῳ καὶ ἔσφῃ καὶ ἡγε-
 μονία μάλλον ἢ σωτηρία καὶ παρ' ἧλθεν καὶ τῇ μὲν δικαιο-
 συνῆς ἀνταρκία ἡθελεῖται οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τούτῳ Λυ-
 κούργῳ πούδ' ἐβόηται, δὲ Ρώμῳ μὲν τῶν ἐπὶ Νουμά
 κατὰ τὰς ἐξ ἀφαιρέσει, ἐπιδοῦναι τοῖς παρ' ἧλθεν ποσὺ-
 τον Λακεδαιμονίους δὲ, ἀμὰ τὰ παρ' ἧλθεν ἐκβῶναι τῶν
 Λυκούργου ἀφαιρέσει, ἐπὶ μεγίστων ταπεινοτάτοις γυμνάσι,
 καὶ τῶν τῶν Ἐλληνῶν ἡγεμονία ἀποβαλόντας, κινδυνώσαν
 παρὲς ἀφαιρέσει, ἐκείνο μὲν τῶν Νουμά μέγα καὶ θεῖον
 ὡς ἀληθῶς ἔσφῃ, δὲ ξένῳ μετὰ πέμπτῳ γυμνάσι, καὶ
 πρῶτα πειθῶ μετὰ βαλεῖν, καὶ κρατῆσαι πόλεως οὐπω συμ-
 πεπνυχίας, μήτε ὄπλων δεηθῆναι, μήτε βίας ἴνους, (ὡς
 Λυκούργος ἐπὶ τὸν δῆμον ἦγε τοῖς ἀείσοις) ἀλλὰ σοφία καὶ
 δικαιοσύνη πρῶτα οὐκ ἄλλως παρ' ἧλθεν ἀφαιρέσει καὶ σωφ-
 κείωσι.

A sed mox ab incunabulis ad unam figurati & con-
 formati formam virtutis consentirent inter se?
 Id quod Lycurgo cum ad alia multa, tum ad le-
 gum conseruationem fuit adiumento. Nam par-
 ui fuisset momenti iurifurandi religio, nisi per
 disciplinam & institutionem leges puerorum mo-
 ribus quasi tinxisset, & nutrimenta ardenti studio
 imbuisset institutorum suorum. Vnde præcipua
 & prima legum capita amplius quingentos an-
 nos, tanquam acri & valida infecta tinctura, vi-
 guerunt. Enimvero quò destinauerat Numa a-
 ctiones suas, vt in otio & tranquillitate ageret Ro-
 ma, protinus cum ipso expirauit, & ab excessu eius
 biforem ædem, quam clausam tenuerat ipse, quasi
 reuera ibi constrictum domans bellum, vtrinque
 aperuerunt, cædibusq; ac sanguine inundauerunt
 Italiam. Ita elegantissimus ille & æquissimus status
 ne modico quidem tempore durauit: quippe vin-
 culo deficiebatur institutionis. Quid ergo roges,
 numne fecit re militari Roma progressum? Qua-
 stio hæc apud homines qui progressum in pecunia
 & luxu & imperio potius quam in securitate,
 tranquillitate & continentia cum innocentia con-
 iunctis collocant, longum flagitet responsum. Et
 quidem id ipsum pro Lycurgo dicas facere, quòd
 Romani, vbi à Numæ disciplina discesserunt, tan-
 ta incrementa imperii sumpserunt: contra Lace-
 dæmonii simul atque instituta deseruerunt Ly-
 curgi, ex summo potentia apice ad infimam reci-
 derint sortem, amissoque Græciæ imperio, fue-
 rint in periculum excidii adducti. Illam tamen
 haud dubiè prærogatiuam habet Numa insignem
 & diuinam, quòd hospes ad regnum vocatus fue-
 rit, omnia cum beneuolentia mutauerit, & mode-
 ratus sit ciuitati nondum consentienti, nullis ad
 id armis vsus vel vi, quomodo aduersus popu-
 lum optimates duxit Lycurgus, sed sapientia &
 iustitia, non temeritate omnes conglutinauerit &
 colligauerit.

Π Λ Ο Υ Τ Α Ρ Χ Ο Υ

Βίοι παράλληλοι.

ΣΟΛΩΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΠΛΙΚΟΛΑ.

ΣΟΛΩΝ.

ΙΔΥΜΟΣ ὁ γραμματικὸς, ἐν τῇ παρὲς
 τῷ ἀξίον τῷ Σόλωνος ἀπὸ γραφῆ παρὲς
 Ἀσκληπιάδῳ, Φιλοκλέους υἱὸς τέττα-
 λέξιν, ἐν ἧ τὸ Σόλωνά παρὲς Εὐφορίωνος
 ἀποφαίνει, παρὲς τῶν τῶν ἄλλων δόξαν ὅσοι μέμνηται
 Σόλωνος. Ἐξ ηκεσίδου γὰρ αὐτὸν ἀπορτες ὀμαλαῖς γεγενέ-
 ναι λέγουσιν, ἀδρός οἰσία μὲν (ὡς φασι) καὶ διωάμει μέ-
 σου τῷ πολιτῷ, οἰκίας δὲ παρὲς καὶ γῆς. ἦ γὰρ
 Κοδείδης ἀνέκεθεν. τῶν δὲ μητέρα τῶν Σόλωνος Ἡρα-
 κλείδης ὁ Ποιλικὸς ἰσορεῖ τῆς Πεισιφρατοῦ μητρὸς ἀνεψιῶν
 γυμνάσι. καὶ φιλία ἔσφῃ ἦν ἀλλοῖς, πολλὴ μὲν ἀφαι-
 τῶν συγγυμναῖα, πολλὴ δὲ ἀφαι τῶν ἀφαι καὶ ὄρα,

P L V T A R C H I

vita comparata.

SOLONIS ET POPLICOLÆ.

SOLON.

IDYMVVS grammaticus in ta-
 bularum Solonis breuiario,
 quod ad Asclepiadem scripsit,
 testimonium citat Philoclis
 cuiusdam, quo præter opinio-
 nem aliorum qui Solonis me-
 minerunt, asserit filium eum
 Phocionis fuisse. Omnes enim vno ore ab Exece-
 stide memorant genitum: viro (vti ferunt) inter ci-
 ues mediocriū facultatū, sed genere primæ familiæ.
 Duxit enim à Codro originē. Matrē Solonis He-
 raclides Ponticus matris Pisistrati fuisse consobri-
 nā tradit. fuitq; initio inter eos necessitudo ex pro-
 pinquitate magna, magna itē ex indole & forma,

quod captus Pisistrati amore, ut nonnulli perhibent, esset Solon. Vnde (ni fallor) exorta post civili inter eos diffensione simultas illa nullam in acerbiteriam aut atrocitatem excessit, sed constituerunt eorum animis vetera iura, ardentemque magni ignis viam adhuc flammam conseruauerunt, memoriam & gratiam amatoriam. Nam aduersus formosos non fuisse Solonem munitum, neque satis animi habuisse, ut quasi pugil congregaretur cum amore cominus, id cum ex versibus eius cognoscas, tum ex eo quod scripsit legem quae diferte verabat ne se serui vngerent, aut pueros amarent, quod id annumeraret inter res probatas & honesta studia, & ad ea quodam modo dignos inuitaret, a quibus arceret indignos. Fertur Pisistratus quoque amatorem Charmi fuisse, & signum Cupidinis in Academia, ubi ignem accendunt illi qui sacram facem decurrunt, sacrasse. Igitur Solon, quum facultates suas pater eius munificentia (ut ait Hermippus) & largitionibus attriuisset, nec deessent qui vellent suppeditare ei necessaria, erubescens accipere ab aliis, quod ex ea esset natus domo quae succurrere consueuisset aliis, contulit se etiamnum adolescens ad mercaturam. Quamuis alii dicant multarum rerum vsus & cognitionis potius gratia Solonem quam quaestus vagatum per orbem fuisse. Erat enim sapientiae ex professo amator. Quippe qui vel grauis aetate iam senescere se diceret multa in dies addiscentem. Diuitias non nimium sectatus est, aitque;

*Haud magis est diues, cui argenti atque affluit auri
Copia, tum frugum fertilis arua soli,
Grex quoque equum, mulique, atque haec cui sola supersunt,
Vt valeat venter, cum pedibusque latus.
Huc si natorum florens accesserit aetas,
Et decor uxoris, rite beatus erit.*

At alio loco ait,

*Non sperno nummos, si sit possessio iusta.
At nolo iniustos: vltio nam sequitur.*

Quid autem causae est quin boni & politici viri nec sollicitentur illorum parandorum cura superuacaneorum, nec rerum vtilium & commodarum respuant vsu? Enimvero illo seculo (ut ait Hesiodus) nullum opus vitio vertebatur, neque adferebat ars discrimen. Mercatura etiam in dignatione erat, quae commoda ex regionibus barbaris adscisceret, amicitias cum regibus conciliaret, & multarum rerum conferret peritiam. Aliqui insuper mercatores magnarum conditores urbium fuerunt, ut qui Massiliam condidit primus, quem Galli Rhodani accolae cupide amplexi sunt. Ad haec Thales memorant mercaturis faciendis operam dedisse, Hippocratem quoque mathematicum, Platoni ite occasionem fuisse peregrinationis, olei in Aegypto distractione. Ceterum quod fuerit profusior Solon & vita mollior, atque in versibus licentiore vsus sit quam pro philosopho de voluptatibus oratione, id ex vita mercatoria putant ei haesisse. Siquidem pro multis & grauibus, in quibus versatur periculis, lautitias aliquas & delicias eam postulare. Nam quod in pauperum se potius numero quam opulentorum reponeret, ex hisce liquet:

*Diues enim plerumque malus, sed rectus egenus:
At virtutis opes non nisi rectus habet.
His non cedo malis, quarum est possessio firma: ass
Esse potest locuples improbus, atque probus.*

A (ως ενιοι φασιν) ερωτικως τον Πεισιπρατον απαζομηλου τε Σολωνος. οταν υφερον (ως εοικεν) εις Διαφοραν αυτων εν τη πολιτεια κατασαντων, οσδεν λυεγκεν η εατρα σκληρον ουδ' αχρειον παθος, δλλα παρεμεινεν εκεινα τα δικαμα ταις ψυχαις, και παρεφυλαξε τυφομηλου αδρου πυρος επι ζωσαν φλογα τω ερωτικω μημηλω και χαιεν. οπ δε παρος ταις καλοις οδω λυ εχρησ ο Σολων, ουδ' ερωτι θαρραλεος αιτδμασθηται, πικτης οπως ες χαιρας, εκ τε τω ποιηματα των αυτη λαβειν οστι, κ νομον εγραψε Διαφορον τα δουλον μη ξεραλοιφειν μηδε παιδερασειν, εις την τ καλων μεριδα κ σεμνων βτητηδδ ματων ηθελημος ο παραγμα, κ εβπον τινα ταις αξιου, παρακαλουμημος αν ταις αναξιου απηλαυε. λεγεται ο κ Πεισιπρατος ερατης Χαρμου ημεδα, κ ο αγαλμα τε ερωτος εν Ακαδημια κηρασα, οπου ο πυρ αιαπτοιου οι την ιεραν λαμπαδα Διαφοντες. ο δ' ου Σολων, την οισιαν τε παρος ελαττωσαντος εις Φιλαδεφπιας πιας (ως φησιν Ερμιππου) κ χαιρας, οδω αν απορησας τω βουλομηλων επαρκειν, αιδουμημος ο λαμβανειν παρ ετερων, οξ οικιας γερονωσ ειησιμετης ετερεσι βοηθειν, ωρμησε νεος αν επι παρος εμποριαν. καιτοι φασιν ενιοι, πολυπφειας ενεκα μαλλον κ ισοειας, η χρηματισμοδ πλαηθιου τον Σολωνα. σοφιας μη γδ ω ομολογηουμηλωσ ερατης, οσ γε κ παρούτερος αν, ελεγε ηρασικη αιει πολλα διδασκαμημος πλστον δ' οδω εθαυμαζε, δλλα και φησιν ομοιωσ πλατειν

--- ωτε πολυσ αργυρος οστι

Και χρυσος, κ γης πυροφορα πεδια,
Ιπποιο θ ημιοιοι τε, κ ω μονα τωυτα παρεσι,
Γαστρι τε κ πληρη κ ποσιν αβρα πατειν.
Παιδοσ τ ηδε γωαικωσ επηη κ τωυτ αφικηται,
D Ηβη συν δ' ωρη γιγνεται αρμονια. δλλ' ετερωτι λεγα,
Χρηματα δ' ιμειρω μη εχην, αδικωσ δε πεπαδα

Ουκ εθελω παρωτωσ υφερον ηλητε δικη. καλωδ' οσδεν τον αγαθον και πολιτικον ανδρα μητε τωυ παειτων τωυ κτησιν εν αποδηηηθεαται, μητε της χρειασ τωυ αιαγκαιων και ιχθυων καταφρονειν. εν ο ταισ τοτε χροιοισ, καθ Ησιοδον, εργον οσδεν λω ονειδοσ, οσδε τεχνη εραφοραν εφφειν εμπορια ο κ δδζαω ειχεν οικιασ μηη τα βαρβαρικα, κ παροξενωσα φιλιασ βασιλεων. κ παραγματων εμππειρισι ποιωσα πολλα. ενιοι ο κ πολεων οικιασ γερνοασι μεγαλων, E ω κ Μασαλιασ παροστος υαπο Κελτων τωυ παει τον Ροδανον αγαπηηαισ. κ Θαλιω δε φασιν εμππορια χρεθααται, και Ιπποκρατιω τον μαθηματικον, κ Γλατωνι της αποδημιασ εφοδιο, ελαειου πινωσ εν Αιγυπτω Διαφειν ημεδα. ο δ' ου δωδαπμου τον Σολωνι κ υχρον παρος τωυ διαγτημ, και οφορτικωτερον η φιλοσοφωτερον εν ταισ ποιημασι Διαλεγεαται παει τωυ ηδδων, τ εμππεικον οιοται βιον παροσ τειφται. πολλοισ γδ εχοιτα κινδιωοισ κ μεγαλοισ, αι παταιταιν παλιν διπαηιασ πιασ κ απολαυσοσ. οπ δ' αυτον εν τη των πενητων μεριδι μαλλον η τη τωυ πλοισιων επαηε, δηλον οστι εν τωυτων,

Πολλοι γδ πλατδωσικα και αγαθοι ο πενοται.
Αλλ ημεισ αυτοισ ου εραμειφομεθα
Τησ ερατης τον πλστον επει ο μη, εμππειδοι οστι,
Χρηματα δ' αι εραπται αλλοτε αμοσ εχ.

τῆ δὲ ποιήσει κατ' ἄρχας μὲν, εἰς ὅσον ἀξιὸν ἀποδοῆς, ἀλλὰ πάλιν, ὡς εἴοικε, πρὸς ἄλλοις, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐν ὁμοιοῦσι ὑπερῶν, καὶ γὰρ μάλα συνέτεινε φιλοσόφοις, καὶ τῶν πολιτικῶν πολλὰ συγκατέπλεκε τοῖς ποιήμασιν, ὅχι ἰσορίας ἕνεκεν καὶ μνήμης, ἀλλ' ἀπολογισμοῖς τε τῶν πεπραγμένων ἔχοντα, καὶ πρὸς ἑαυτὸν ἐπιεικείας, καὶ ὅτι πλεῖστους πρὸς τοὺς Ἀθηναίους. ἔνοι δὲ φασι ὅτι καὶ τοῖς νόμοις ἐπεχειρήσεν ἐντείνων εἰς ἕπος ὅτι ἐνεκὸν, καὶ ὁμομημονόδοισι τὴν ἀρχὴν οὕτως ἔχουσαν,

Πρῶτα μὲν ὁρῶμεθα Διὶ Κρονοῖο βασιλῆϊ,
Θεομοῖς τοῖς δὲ τύχῃ ἀγαθῶν καὶ κύνδου ὀπάσασα.
Φιλοσοφίας ἢ ἠθικῆς μέγιστα ὁ πολιτικὸν, ὡς περ οἱ πλεῖστοι
τὸ τότε σφῶν, ἠγάπησεν. ἐν ἧ τοῖς φυσικαῖς ἀπλοῖς ἐστὶ λία καὶ
ἀρχαῖος, ὡς δὴ ἄλλοι ἐκ τούτων;

Ἐκ νεφέλης πέλεται χιόνος μῦθος ἠδὲ χαλαρῆς.
Βροτὴ δὲ ἐκ λαμπερῆς γίνεται ἀστέρων.

Ἐξ ἀνέμου δὲ θαλάσσης ἄερος ἔσσεται. ἡ δὲ πῖς αὐτῶν
Μηκίη, πύτων ἐστὶ δισκοπάτη. καὶ ὡς εἴοικε

ἢ Θάλεω μόνον σοφία τότε περατῆρως τῆς χρείας ὀξικέας τῆς
θεωρίας, τοῖς ἄλλοις ἀπὸ τῆς πολιτικῆς ἀρετῆς, ἑωυτομα τῆ
σοφίας ἠγάπησεν. ἡμέας ἢ μετ' ἀλλήλων ἐν τε Δελφοῖς ὁμοῖ
λέγονται, καὶ πάλιν ἐν Κορίνθῳ, Περικλῆος σύλλογον πι
να κρινόντων καὶ συμπόσιον κατασκιάσαντος. ἐπὶ ἧ μάλ
λον εἰς ἀξίωμα καὶ δόξαν αὐτοῖς κατέστη ἢ τῆς τριπόδος
περίοδος, καὶ ἀπὸ πύτων ἀνακύκλιος καὶ ἀγύπειος, μετ'
Διμήτειας φιλοτίμου γινομένη. Κώων γὰρ (ὡς φασι) κατὰ
ζόντων σαλῶν, καὶ ξένων ἐκ Μιλήτου κωριαμῶν τὸν βό
λον ἔπειτα φανερόν ὄντα, χρυσοῖς ἐφάνη τριπόδος ἐλάμνος, ὃν
λέγουσιν Ἐλένῳ πλέουσιν ἐκ Τροίας αὐτῶν κατὰ τῆς
χρησμοῦ πῖνος ἀναμνηθεῖσαν παλαιῶν. ἡμομημονῆς ἢ τοῖς ξέ
νοις πρῶτον ἀπλοῖας πρὸς τοὺς ἀλλοῖς καὶ τῆς τριπόδος,
εἶτα τῶν πόλεων ἀναδέξασθαι τὴν ἀφ' ἑαυτῶν ἀρχὴν πολέ
μου πρὸς ἑαυτοῦσαν, ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἢ Πυθίᾳ, τὰ σφω
πάτω τὸν τριπόδα ἀποδοῦναι. καὶ πρῶτον μὲν ἀπεσάλη
πρὸς Θαλῆα εἰς Μίλητον, ἐκείνῳ Κώων ἐν δωρομῶν
ὀκείῳ πρὸς ἑαυτῶν ἀπὸ μῶν ὁμοῖ Μιλησίου ἐπέλεμσαν.
Θάλεω δὲ Βίαθα σφώτερον ἀποφαινοῖτο αὐτῶ, πρὸς ἑ
κείνον ἦκεν. ἀπὸ οὐκείνου δὲ αὐτῶ ἀπεσάλη πρὸς ἄλλον ὡς
σφώτερον. εἶτα πρὸς ἑαυτῶν καὶ ἀναμνηθεῖσαν ἔπειτα, ὅτι Θα
λήν ὁ δούτερον ἀφίκετο καὶ τέλος εἰς Θήβας ἐκ Μιλήτου χη
μαθεῖς, τὰ Ἰσημῶν Ἀπόλωνι κατὰ τῶν. Θεόφραστος δὲ
Φησι πρῶτον μὲν εἰς Γρήνην Βίατη τῆς τριπόδα πεμφθῆναι,
δούτερον δὲ εἰς Μίλητον Θάλη Βίατος ἀποπέμφαντος. ἔ
πειτα δὲ ἀπὸ πάντων, πάλιν εἰς Βίαθα πρὸς ἑαυτῶν, τέλος ἢ εἰς
Δελφοῖς ἀποσαλῆται. ταῦτα μὲν ἐν ἑαυτῶν πλεόντων τεθρύλ
ληται, πλὴν ὅτι ὁ δούτερον αὐτῶ τῆς τριπόδος οἱ μὲν φιάλην ὑπὸ
Κρονοῦ πεμφθεῖσαν, οἱ ἢ ποτήριον Βαθυκλέους ἀπολιπόντος
εἶναι λέγουσιν. ἰδίᾳ ἢ ἀναχάρσεως τε πρὸς Σόλωνα, καὶ πάλιν
Θάλεω συνειδὸν πῖνα καὶ λόγους ἀναχάρσει τοῖς τοῖς. Ἀ
νάχαρον μὲν εἰς Ἀθήνας φασι ὅτι τῆς Σόλωνος οἰκίαν ἐλθόν
τα, χόπειν, καὶ λέγειν ὡς ξένος ὢν ἀφίκεται φιλίας ποιησόμε
νος καὶ ξείνου πρὸς αὐτόν. ἀποκρινόμενος ἢ Σόλωνος, Οἴ
καὶ βέλποῖ ἐστὶ ποιῆσαι φιλίας, Οὐκ οὐκ (φάναι τῆς ἀναχάρσει)
αὐτὸς ὢν οἰχιστὸν ποιῆσαι φιλίας καὶ ξείνου πρὸς ἡμᾶς. οὕτω
δὴ θαυμάσια τῶ ἀγχινοῖδον τῆ ἀδρόν τὸν Σόλωνα, διξασθαι φιλοφροσύνης, καὶ χρονον πῖνα χροῖν παρ' αὐτῶ,

A Poetica ab initio non vllam ad rem grauem, ve
rum ludibundus videtur temporis per otium fal
lendi gratia vsus obiter, atque in ea se exercuif
se. Post & sententias inclufit verbis philosophi
cas, & ex iis quæ gesserat in repub.intexuit mul
ta, non scribendi historiam vel memoriae causa,
fed ad defendendas actiones suas, interim ex exci
tandos castigandosq; & obiurgandos Athenien
fes. Tradunt aliqui & leges suas aggressum in car
mine illigare, ac principium recensent huiusce
modi,

*Oramus primum, rex ut Saturnius hisce
Legibus aspiet, velut & concedere laudem.*

B Ex philosophia ethica, præcipue politica, sicut ple
riq; sapientum, est festatus: in phycis mire est sim
plex & antiquarius, vt ex his patet,

*Nubibus è gelidis niuium vis densa creatur,
Et quæ per tectum grando crepare solet:
At tonitru è claro spectatur fulmine nasci:
Et pelagus venti si incubuere, mouent.
Verum id si flatus conturbet nullus, in orbe
Aequum vel placidum nil magis esse potest.*

C Omnino sola tunc videtur Thalys sapientia vsu
m excessisse speculatione, reliqui ciuilibus ab artibus
nomen inuenerunt sapientia. Fuisse vna perhi
bentur & Delphis & post Corinthi, vbi commu
nem quendam conuentum eorum & conuiuium
Periander instruxerat. Maiorem autoritatem iis &
gloriam mensæ otibus, & per omnes circulus, mu
tuaq; inter ipsos cum honorifica modestia conces
sio conciliauit. Nam quum Coi (vt fama est) verric
ulum traherent, cuius iactum adhuc incertum
hopites emerant Milesii, auream mensam conspe
xerunt extractam, quam fuisse ab Helena aiunt à
Troia remeante, quum veteris oraculi reminisce
retur, deiectam. Concertatione de mensa inter ho
spites & piscatores exorta, excipientibus inde ciui
tatibus contentionem, quæ in bellum vsq; erupit,

D responsum vtrifq; ab oraculo Delphico est, vt sa
pientissimo mensam donarent. Ita primum Mile
tum est ad Thalem missa, Cois vni illi id, de quo
cum vniuersis Milesiis arma contulerant, vltro do
no dantibus. Thale Biantem se sapientiozem asse
rente, ad illu peruenit, ab illo rursus ad alium missa
est tanquam sapientiozem. Inde ita circulus & re
missa, rediit iterum ad Thalem. Ad vltimum ex Mi
lecto Thebas deportata, & Apollini Ismenio est sa
crata. Theophrastus autor est Priene eam primu
ad Biantem fuisse destinata, deinde ad Thale remit
tente eam Miletum Biantem: ita ambitu omniu con
fecto redisse ad Biantem, ad extremu Delphos de
portata. Hæc fama est à plerifq; vulgata, nisi quod
donum pro mensa, alii phialam à Cræso missam, a
lii relictum ibi à Bathycle poculum prodant. At
priuatâ consuetudinē & colloquia cum Solone A
nacharsis atq; etiam Thalys litteris tradunt huius
cemodi. Anacharsim autumant, quum ad edes So
lonis commeasset, fores pulsasse, atq; edidisse ad
uenam se esse, qui ad contrahendam cum eo ami
citiâ & ius hospitii eo accessisset. Responsum red
dente Solone, *Præstat domi amicitias conciliare. Quin
tu igitur, subiecisse Anacharsim, qui domi es, iungis
nobiscum amicitiam & hospitium?* Eam illius sagaci
tatem quum stuperet Solon, hominem excepisse
benigne, atque aliquamdiu apud se detinuisse,

F *tu igitur, subiecisse Anacharsim, qui domi es, iungis
nobiscum amicitiam & hospitium?* Eam illius sagaci
tatem quum stuperet Solon, hominem excepisse
benigne, atque aliquamdiu apud se detinuisse,

quum rempublicam gereret, & leges conscriberet. Enimvero re intellecta derisisse Anacharsim molitionem Solonis, qui civium se iniurias & cupiditates putaret refranaturum scriptura, quæ nihil à telis aranæorum differret, sed sicut illæ, imbecillos tenuesque esset, quos comprehendisset, retentura: validos vero & pecuniosos transmissura. Quibus Solonem ferunt occurrisse, stare homines etiam pactis conuentis, quæ neutri parti expediat violare, ac leges ita se temperare civibus omnibus vt futurum perspicuum esset, antiquius esse colere iustitiam quam ius violare. Verum horum quidem euentus Anacharsis coniecturæ potius quam spei respondit Solonis. Iam hoc quoque dixit se mirari Anacharsis, quum concioni interfuisset, quod dicerent apud Græcos sapientes, stulti iudicarent. Quum profectus esset Miletum, ad Thalem, Solon, aiunt mirum sibi eum dixisse videri, quod nuptias & sobolis procreationem omnino negligeret. Thalem autem in præsentia quidem tacuisse, aliquot vero dierum interuallo subornasse peregrinum quendam, qui modo decimo die ab Athenis profectum se diceret. Quærente Solone, num quid Athenis noui, hominem quæ diceret edoctum, Nihil, respondisse, aliud, nisi sane quod adolescens efferretur, & prosequeretur funus tota ciuitas. Nam erat, vt ferebatur (inquit) clari viri filius & virtute inter ciues primi: nec aderat ille, sed longo iam spatio dixerunt eum peregre esse. O hominem infortunatum, dixisse Solonem. Quodnam ferebant eius nomen? Audiui equidem, inquit, nomen, homo, sed excidit mihi, tantum memini multam habitam mentionem eius sapientiæ & iustitiæ. Ita scilicet admoto ad singulas interrogationes metu, Solonem iam tandem commotum ipsum hospiti suggestisse nomen, ac requisisse Solonisne ille defunctus esset filius. Quo annuente, cepisse illum caput cadere, aliaque & facere & dicere quæ mœrore oppressi assolent. Tum Thalem represso Solone ridentem dixisse, At hæc me Solon à connubio deterruerunt, & à liberis tollendis, quæ te etiam infringunt, virum constantissimum. Te vero nihil hic nuntius moueat. hæc enim ficta sunt. Atque hæc quidem Hermippus Patæcum, qui Æsopi se ferebat animam habere, scribere refert. Atqui ineptus & ignauus sit, qui formidine amissionis res comparare necessarias negligat. Eadem enim ratione neque opes, neque gloriam, neque sapientiam, quum hanc habeas, trepidans ea spoliari, amplectaris. Etenim virtutem, cuius nihil fructu præstantius vel iucundius, ex morbis cernimus & venenis labefactari. Atque ipse Thales nihilo magis à terrore securior per cœlibatum erat, nisi sane amicos, familiares, patriam refugit habere. Imo vero filium etiam ipse habuit adoptiuum ex forore natum, vt aiunt, Cymbistum. Nam quum animo quidam insiti sint igniculi amatorii, natuque ille sit, sicut ad sentiendum, cogitandum, reminiscendum: ita ad diligendum: arreperit & adhærescit quid externi iis quos deficit proprium. Quum velut domum & prædium legitimis orbum successoribus, alieni & non iusti filii pium animum captant obsequiis, cui simulatq; insinuauerint se, & occupauerint eum, infundunt vna cum amore curam sui ac sollicitudinem. Itaque cernas eos qui durius quam pro natura de nuptiis & suscipiendis liberis verba faciunt,

A ἤδη τὰ δημόσια παρέχοντα καὶ σωτατόμῃον τοῖς νόμοις. τὸν οὖν Ἀνάχαρσιν πυθόμενον, καταγέλων τῆς παρεγγματίας τῆς Σόλωνος, οἰομένου γραμμασίον ἐφέξειν τὰς ἀδικίας καὶ πλεονεξίας τῶν πολιτῶν, ἀ μὴδὲν τῶν στραχίων ἀφαίρειν, ἀλλ' ὡς ἐκεῖνα, τοῖς μὲν ἀσθενεῖς καὶ λεπτοῖς τῶν ἀλισχευμένων κατέξειν, ὑπὸ δὲ τῶν δυνατῶν καὶ πλεονεξίων ἀφαιρήσειν. τὸν δὲ Σόλωνα πρὸς ταῦτα φασὶν εἰπεῖν, ὅτι καὶ σωθῆναι ἀσθενεῖς φυλάττουσιν ἀσθενεῖς ἀσθενεῖς ὅτι πρὸς ἀσθενεῖς τῶν θεμελίων καὶ τοῖς νόμοις αὐτὸς οὕτως ἀρμόζεται τοῖς πολιταῖς, ὥστε πᾶσι τοῖς νόμοις ἀρμόζειν βέλπον ἐπιδειξάμενος ὁ δικαιοπαρεχέων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς Ἀνάχαρσις εἶκάζειν ἀπέβη μάλλον, ἢ κατ' ἐλπίδα τοῦ Σόλωνος. ἔφη δὲ κακείνο θαυμάζειν ὁ Ἀνάχαρσις, ἐκκλησία παρεγγόμενος, ὅτι λέγουσι μὲν οἱ σοφοὶ παρ' Ἑλλήσι, κρίνοσι δὲ οἱ ἀμαθεῖς. πρὸς Θαλίῳ δὲ εἰς Μίλητον ἐλθόντα τὸν Σόλωνα, θαυμάζειν ὅτι γάμου καὶ παιδοποιίας ἐπαρτήσθη ἡμέλει. καὶ τὸν Θαλίῳ τότε μὲν σιωπήσας, ἀγαλιπόντα δὲ ὀλίγας ἡμέρας, ἀνδρὰ παρεγγόμενον ἐξέειπεν, ἀρετῆς ἡκεῖν φάσκειν δεκαταῖον ἔξ' Ἀθηνῶν. πυθόμενος δὲ τῆς Σόλωνος εἰδήσει κατὰ τὸν ἐν ταῖς Ἀθῆναις, δεδιδασκόμενον ἀρετῆς λέγειν τὸν ἀσθενεῖς, ὅσ' ἐν εἰπεῖν ἔτερον, εἰ μὴ τὴν Δία νεαῖστος πῖος ἴω ἐκφορῶ, καὶ παρ' ὑπέμπευ ἡ πόλις. ἴω γὰρ ὑὸς (ὡς ἔφασαν) ἀνδρὸς ἐνδύξου καὶ παρ' ὑπέμπευτος ἀρετῆς τῶν πολιτῶν. οἱ παρ' αὐτῶν δὲ, ἀλλ' ἀποδημεῖν ἔφασαν αὐτὸν ἤδη πολὺ χρόνον. ὡς δυστυχῆς ἐκεῖνος, φάσαι τὸν Σόλωνα. Τίνα δὲ ὠνόμαζον αὐτόν; Ἠχρυστα, φάσαι, ἑυῖομα, τὸν ἀσθενεῖς. ἀλλ' οὐ μνημονεύω πλὴν ὅτι πολὺς λόγος ἴω αὐτῶν σοφίας καὶ δικαιοσύνης. οὕτω δὲ κατ' ἐκείνην ἀπόκρισιν τῶν φόβων παρεγγόμενον τὸν Σόλωνα, καὶ τέλος ἡδὴ σωτατόμῃον αὐτόν, αὐτὸν ὑπεβάλλειν ἑυῖομα τῶν ξένων, πιωθαιόμενον μὴ Σόλωνος ὁ τεθνηκὼς ὑὸς ὠνομάζετο. φήσαντος δὲ ἀσθενεῖς, τὸν μὲν ὀρμήσας πᾶσαι τὴν κεφαλὴν, καὶ πᾶσα ποιεῖν καὶ λέγειν ἀσυμβόλῃ τοῖς παρ' αὐτοῦσι. τὸν δὲ Θαλίῳ ἐπιλαβόμενον αὐτῶν, καὶ γελάσαντα, ταῦτά τοι (φάσαι) ὡς Σόλων, ἐμὲ γάμου καὶ παιδοποιίας ἀφίσησι, ἀ καὶ σε κατερείπει τὸν ἐρρωμένεσσι. ἀλλὰ τάρρει τὸ λόγων ἕνεκα τούτων ἔγρη εἰσὶν ἀληθεῖς. ταῦτα μὲν οὖν Ἑρμιππος ἰσορῆν φησὶ Πάτακον, ὃς ἔφασκε τὴν Αἰσώπου ψυχὴν ἔχειν. αὐτοῦ δὲ καὶ ἀληθῆς ὁ τῶν φόβων τῆς ἀποβολῆς, τὴν κτῆσιν ὧν ἀρετῆς παρεγγόμενος. οὕτω γὰρ αἱ τῶν οὐ πλεῖστον, οὐδὲξαι, οὐ σοφίας ἀγαπήσειε παρεγγόμενον, δεδιδως γέρεσθαι. καὶ γὰρ ἀρετῆς ἡς κτῆμα μεῖζον ὅσ' ἐν οὐδὲ ἡδίων, ὄξιστα μὴν ὑπὸ νόσων καὶ φαρμάκων ὀρωμένῳ. αὐτῶν τε Θαλίῳ μὴ γήμενον, πλέον ὅσ' ἐν εἰς ἀφοβίαν, εἰ μὴ καὶ φίλων κτῆσιν ἔφυγε καὶ οἰκείων καὶ πατρειδῶν. ἀλλὰ καὶ παῖδα θετὸν ἔχε ποιησάμενος αὐτὸς τὸν τῆς ἀδελφῆς (ὡς φάσαι) Κύβιατον. ἰχρυστα γὰρ πρὸ ψυχῆς ἀγαπήσκειν ἐν αὐτῇ, καὶ πεφυκῆς ὡσπερ ἀδελφῆς καὶ ἀφαιρῆς καὶ μνημονεύειν, ἔτω καὶ φίλων, ἐνδύεται τὴν οὕτω καὶ παρ' αὐτοῦ τῶν ἐκτός, οἷς οἰκῶν ὅσ' ἐν ὅσ' καὶ κατὰ τὸν οἶκον καὶ χρεῶν γησιῶν ἔρημον ἀφαιρῆς, τὸ φιλόσορον ἀλλοτρεῖοι καὶ νόθοι θεραπέδοιτες, εἰσοικισάμενοι καὶ καταλαβόντες, ἀμα τῶν φιλεῖν ὁ φροντίζειν καὶ δεδιέναι πρὸς αὐτῶν ἐπεποίησαν. ὥστ' ἴδους δὲ ἀσθενεῖς γρηστέρας τῆ φύσει πρὸς γάμου καὶ γησέως παίδων ἀφαιρῆς.

εἶπα τοὺς ἀδελφεοὺς ὅτι πασι οἰκοτελείων, ἢ θρέμμασι παλ-
λακῶν νοσῶσι καὶ θνήσκουσι καὶ ἀπειρομάχοι ποθοῦν, καὶ Φω-
νας ἀγροῦσι ἀφίενται. εἶνοι δὲ καὶ κυνῶν θανάτων καὶ ἵππων,
αἰσχρῶς καὶ ἀδύνατος ὑπὸ λύπης διετέθησαν. ἀλλ' ἔτε-
ρεὶ γὰρ πᾶδας ἀγαθοὺς ἀποβαλόντες, ὅσδ' ἐπαθον δεινόν,
εἰδὲ ἐποίησαν αἰσχρὸν, ἀλλὰ καὶ ἡρώδης τῶν λοιπῶν βίβη
καὶ λόγον διετέλεσαν. ἀδύνατος γὰρ ὅσα δύνωια λύπης ἀπε-
ρεῖται ἐπάγεται καὶ φόβους ἀδύνατοι ἀσκήτοις ὑπὸ
λόγου παρὸς τύχην, οἷς εἰδὲ ἀπολαύσις ἐγγίνεται τῆς ποθου-
μένης παρόντος, τῆς μέλλοντος ὠδίνης ἀεὶ καὶ ἔμοις καὶ ἀγῶ-
νας, εἰ φερροῦνται, παρέχοντος ἀδελφῶν. δεῖ ὅ μὴτε πείνα παρὸς
χρημῶν πεπαῦσθαι φέρουσι, μὴτε ἀφιλία παρὸς φίλων ἀπο-
βολῶν, μὴτ' ἀπαθῆναι παρὸς τέκνων θάνατον, ἀλλὰ τῶν λο-
γισμῶν παρὸς πάντα καὶ ταῦτα μὲν, ὡς ἐν ᾧ παρόντι, πλείονα
τῶν ἱκανῶν. ἐπεὶ ὅ μακρὸν πῖνα καὶ δυσχερῆ πόλεμον οἷον ἀ-
φίει παρὸς τῆς Σαλαμίνων νήσου Μεγαροῦσι πολεμῶντες ἐξέ-
καμον, καὶ νόμον ἔθεντο, μὴτε ἡρώδης πῖνα, μὴτ' εἰπεῖν αὐτῶν
ὡς ἡρώδης τὴν πόλιν ἀνιπποιεῖσθαι τῆς Σαλαμίνος, ἢ θανάτων ζη-
μιεῖσθαι, ἑαρέως φέρων τὴν ἀδύνατον ὁ Σόλων, καὶ τῶν νέων ὄραν
πολλοὺς δεομένους ἑρξῆς ὅτι τὸν πόλεμον, ἀδελφῶν ὅ μὴ θάρ-
ροῦντας ἀρξάσθαι ἀφ' ἑαυτῶν νόμον, ἐσκήφατο μὲν ἕκαστον τῶν
λογισμῶν, καὶ λόγος εἰς τὴν πόλιν ἐκ τῆς οἰκίας διεδόθη πα-
ρακινήτικῶς ἔχειν αὐτὸν ἑλεγεῖα ὅ κρύφα συνθεῖς, καὶ μελε-
τήσας ὡς λέγειν ἀπὸ στόματος, ὅξεπῆδ' ἦσεν εἰς τὴν ἀγορὴν
ἀφίω πλῆθον ἀδελφῶν. ὅχλος ὅ πολλοῦ συνδραμόντος, ἀ-
ναβάς ὅτι τὸν τῆς κήρυκος λίθου, ἐν ᾧ ἡ διεξήληθε τὴν ἑλεγεῖαν,
ἧς ὅστις ἑρξῆς. Αὐτὸς κήρυξ ἦλθον ἀφ' ἡμερτῆς Σαλαμίνος
Κόσμον ἐπέων ἀδελφῶν αὐτῶν ἀγορῆς ἡρώδης.
τὸ τοῦ ποιήματος Σαλαμίνος ἐπιγράψασθαι, καὶ εἶχον ἕκαστον ὅτι
χαιρέντως πάνυ πεποιημένον. τότε ὅ ἀδύνατος αὐτῶν, καὶ τῶν
φίλων τῶν Σόλωνος ἑρξάμενων ἐπαγεῖν, μάστιγα ὅ τῆς Γει-
σιγράτης τοῖς πολίταις ἐγκελευμένους καὶ παρορμητικῶς πε-
διῶναι ὅ λέρουσι λύσαντες τὸν νόμον, αὐτῶν ἡρώδης τὸν πόλε-
μα, παρορμητικῶς τὸν Σόλωνα. τὰ μὲν οὖν δημῶν τῆς λεγῶ-
μένης, ποιεῖται ὅστις, ὅτι πλῆθους ὅτι Κωλιάδα μὲν ὅ τῆς Γει-
σιγράτης, καὶ ἑρξάμενων αὐτοῦ πᾶσας τὰς γυναῖκας τῆς Δήμη-
τει τὴν πᾶτερον θυγατέρα ὅτι τελέσας, ἐπεμύσαν ἀδελφὰ πῖνον
εἰς τὴν Σαλαμῖνα, παρορμητικῶς αὐτόμολον ὅτι, κελθόντα
πῖς Μεγαροῦσι, εἰ βάλοντα τῶν Ἀθηναίων τὰς παρορμητικῶς
γυναῖκας, ὅτι Κωλιάδα μὲν αὐτῶν πλεῖν τῆς ταχίστην. ὡς ὅ πῖ-
δέντες οἱ Μεγαροῦσι ἀδελφὰς ὅξεπεμύσαν ἐν ᾧ πλοῖον, καὶ κει-
τεῖδεν ὁ Σόλων ὅ πλοῖον ἐλαυνόμενον ἀπὸ τῆς νήσου, τὰς μὲν
γυναῖκας ἐν ποδῶν ἀπελθεῖν ἐκέλευσε, τῶν ὅ νεωτέρων πῖς
μηδέπω ἡρώδης ἐν δύμασι καὶ μήδ' αἰσῶν καὶ ὑποδήμασι τοῖς
ἐκείνων σκευασαμένοις, καὶ λαβόντας ἐγχεῖσθαι κρυπτά, παρ-
ξῆν καὶ χορδῶν παρορμητικῶς παρὸς τῆς θαλάσσης, μέγιστος αὐτῶν
ποδῶν οἱ πολέμοι, καὶ ἡρώδης τὸ πλοῖον ὑποχείριον. ἔπα-
δὲ ὑπότων παρορμητικῶν, ὑπαρξέντες οἱ Μεγαροῦσι τῆς ὄψης, καὶ
παρορμητικῶς ἐξῆς, ὅξεπῆδ' ὡς ὅτι γυναῖκας ἀμύλλω-
μένοι παρὸς ἀλλήλους ὡς μηδὲνα ἀφ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ πῖνον
ἀπολέσθαι, καὶ τῆς νήσου ὅτι πλῆθους ἀδελφῶν ἐξῆν τοῖς Ἀθη-
ναίοις. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τὸν ἑρξῆν ἡρώδης τὴν κατάλη-
ψιν, ἀλλὰ παρορμητικῶν μὲν αὐτῶν τὸν ἐν Δελφοῖς θεὸν ἡρώδης.

Ἀρχηγῶν ἡρώδης θυγατρῶν ἡρώδης ἐνοίκους
Ἰλασοῦ, πῖς κῆλπος Ἀσωπῶν ἀμφικαλύπτῃ.

A mox eosdem ex vernarum filiis & alumnis pellicum aegrotantibus & morientibus confectos desiderio & in voces erumpentes abiectas. Sunt qui canum & equorum interitum caede & perditie luxerunt, quum alii certe filiis orbi bonis neq; afflixerint sese, neq; turpes praeberint, imo etiam vitam reliquam transegerint moderate. Imbecillitas enim non charitas affert hominibus, qui ratione ad fortunam non occaluerunt, aegritudines imensas & trepidationes, quibus nec frui praesentia rei optate licet, quod expectatio, ne spolientur, dolores & tremores & anxietates his offundat perpetuos. Non oportet autem ab egestate consilium mutuari ad pecuniae ereptionem, neque ad amicorum amissionem ab eorundem solitudine, neq; ab orbitate ad liberorum occasum, verum ex ratione ad omnia. Caeterum de his ut hoc loco plus fati. Quum autem Athenienses diuturno bello & graui de Salaminiorum insula cum Megarenibus gesto fatifcentes sanxissent lege poenam capitale, si quis rogationem ferret vel referret iterum ad ciues de asserenda Salamine, eam infamiam Solon grauius ferens, quum videret iuuentutem magna ex parte occasionem querere arma mouendi, neque eos tamen metu legis audere id inceptare, simulauit dementiam, rumorq; per urbem ex domo eius percrebuit esse cum furore correptum. Composuerat autem clam elegos, quos meditatus, ut memoriter recitare eos posset, pilicatus profiliit repente in forum. Ingenti concursu facto, suggestum praeconis conscendit, & cantu eos versus pronuntiauit, quorum hoc est exordium,

Adsum praclaræ præco Salaminis ab ora,
In caetum vestrum dulce poema ferens.

Huius poematis inscriptio Salamis est, & versus continet centum sane quæ venuste scriptos. Quos ubi cantauit, & amici eius ceperunt laudare, praecipue autem adhortatus Pisisstratus ciues est, & inflammavit ad parendum dicenti, soluerunt legem, bellumque de integro susceperunt, rebus gerendis praefecto Solone. Ac fama quidem vulgaris est huiuscemodi. Porro ad Coliadem nauigauit cum Pisistrato. Ibi quum omnes faeminas offendisset solennia sacra Cereri facientes, hominem fidum transfugæ specie misit Salamina, qui moneret, si primarias Athenientes matronas redigere cuperet in potestatem suam, secum ut quamocysime nauigarent ad Coliada. Postquam pellecti Megarenses viros aliquot naui impositos miserunt, ac Solon eam aduertit ex insula aduehi, imperauit ut mulieres facefferent, adolescentes autem ad hæc imberbes earum stolis, mitris, & calceis ornati, pugionibusq; sub veste abditis muniti lusitarent & saltarent in littore, dum hostis descendisset, & nauem ipsi haberent opportunam. Dum hæc ad eum modum aguntur, Megarenses ea falsi facie, quum prope applicuissent, effuderunt certatim se, velut faeminas capturi. Ita nemo effugit, sed occubuerunt omnes, & profecti Athenienses in insulam, ilico sunt ea potiti. Alii negant eo modo occupatam, verum primum Apollinem Delphicum ei fortes hæc dedisse,

Heroas terra proceres venerabere sacris,
Quos ager Asopia pullata condidit urna:

Qua vespertinus spectatur Phœbus in undis.

Solonem autem, quum in insulam nocte transmississet, immolasse Periphemo & Cichri heroibus victimas. Inde ab Atheniensibus quingentos accepisse voluntarios cum decreto si obtinuissent insulam, ut hi arbitrium haberent reip. ibi moderandæ. Navigiis deductis multis piscatoriis comitante vna naue, quæ triginta remis agebatur, iecisse eum anchoras prope Salamina ad brachiû Eubœæ obiectum. Megarenses qui Salamine erant, eo nuntio allato, sed incerto, tumultuarii ad arma concurrissse, & nauem speculatum quid agerent hostes misissse. Qua oppressa quum propius mouisset, cæsisq; Megarensibus imposuissse naui huic Solonem delectos quosq; Athenienses: quibus iussit, urbem peterent, ac se, quatenus fieri posset, tegerent: simul cæteris assumptis Atheniensibus pugnam terrestrem cum Megarensibus commississe, dum decernitur prælio, maturasse illos qui in naue erant, urbem occupare. Videntur vero huic famæ ea quæ agebantur, ad stipulari. Siquidem nauis quædam Attica silentio primum appellebat: inde illis cum clamore & fremitu aduolantibus, vir vnus armatus exiliebat, atque ad promontorium Sciradion terra venientibus vociferans currebat. Iam extat secundum littus sacellum, quod ædificauit Solon: superauit enim Megarenses, & quoscumque prælii calamitas reliquos fecerat, datis induciis omnes missos fecit. Verum enimvero Megarensibus in pertinacia persistentibus, multisque cladibus vltro citroque illatis, arbitros & iudices Lacedæmonios sumpserunt. Ac Homeri auctoritatem pleriq; autores sunt fuisse Soloni suffragatam. Nam versum quum in recensu nauium interiecisset, in iudicio eum recitasse hæc carmina,

Bis sex adduxit curuas Salamine carinas
Aiax inuictus, quas in statione tenebat,
Vrbis Athenarum qua castra habuere phalanges,

Cæterum ipsi ducunt hæc Athenienses pro vanis, Solonem vero planum fecisse aiunt iudicibus Philæum & Euryfacem Aiæ filios ciuitate ab Atheniensibus donatos ipsis insulam hanc tradidisse, habitauisseque hunc in Braurone Atticæ, illum in Melite, trahereque curiam Philaidarum, vnde erat Pisistratus, ex Philæo nomen. Quo autem magis Megarenses reuinceret, nixum humani ritu fuisse defunctorum, quos non ita vt illi, sed vt ipsi humarent. Terra autem mortuos à Megarensibus condi ostenderunt ad orientem obuertos, ad occasum ab Atheniensibus. Cui reclamans Megarensis Hereas ait, Megarenses quoq; cadauera in occasum versa collocare. Et eo iam maius insuper indicium, singulos oculos habere Athenienses, Megarenses ternos & quaternos singulis oculis condi. At Soloni etiam oracula quædam Apollinis, quibus Salamina ille Deus Ioniam appellauit, dicuntur suffragata. Hanc causam disceptauerunt quinq; Spartiatæ, Critolaidas, Amonpharetus, Hypsechidas, Anaxilas, Cleomenes. Erat iam vel hinc celebris Solon & inclytus, maius tamen nomen & clarius apud Græcos parauit, quum causam defendit tēpli Delphici, esse ei succurrendū, nec permitteudū vt Cerrhæi profanaret oraculum, sed causa Apollinis esse Delphis subueniendū. Ab illo inducti iuerunt ad arma Amphictyones, vt testatur cū alii, tum in Pythionicarum breuiario Aristoteles,

A Οἱ Φημίνοι δερκονται εἰς ἠέλιον διωόντες.
τὸν δὲ Σόλωνα ἀφ' ἡπλώσαντα νυκτὸς εἰς τὴν νῆσον, ὅτε μεῖν
σφάγια Περειφήμων καὶ Κιχρῆ τῶν ἡρώων. εἶτα πρὸς τὴν Ἀθη-
ναίων ἐπελοῖται λαβεῖν πεντακροσίους, δόγματος ἡγομένου,
τούτοις, ἀνὰ κατὰ χωρὶ τῶν νῆσον, κρείους εἶναι τὸ πολιτεύματος.
αἰαχθέντα δὲ συχναῖς ἀλιόσιν ἅμα τελακροντόρου συμποδισ-
πλεύουσης, ὑφορμίσασθαι τῇ Σαλαμῖνι κατὰ χηλιῶ πῖνα
πρὸς τὴν Ἐυβοίαν ἀποβλέπουσαν. πυθονίους δὲ τοὺς ἐν
Σαλαμῖνι Μεγάρους, ἐκ πινος φήμης ὁσδὲν βέβαιον, αὐ-
τοὺς μὲν εἰς τὰ ὄπλα θορυβουμένους βαδίζειν, ναῦν δὲ ἀπο-
B τείλαι κατασκεφουμένω τῶν πολεμίων ἢς ἐγγύς ἐλθούσης,
κρατήσασθαι τὸν Σόλωνα καὶ κατεῖρξαι τοὺς Μεγάρους ἐμβι-
βάσασθαι δὲ τῶν Ἀθηναιῶν τοὺς κρατίστους, κελύσαι τὰ πλεῖν
ὅτι τὴν πόλιν ὡς, ἀνὰ δέχεται, μέγιστα κρύπτοντας ἑαυτοὺς.
ἅμα δὲ τοὺς ἄλλους Ἀθηναιῶς αἰαλαβόντα περὶ συμφέ-
ρεσθαι τοὺς Μεγάρους καὶ τῆς μάχης ἐπι συνεσώσης, φθά-
σασθαι τοὺς ἀπὸ τῆς νεῶς καταλαβόντας τὴν πόλιν. εἶκοι δὲ
καὶ τῶν λόγων τούτων τὰ δρώμενα μαρτυρεῖν. ναῖς γὰρ πῖς
Ἀθηκῆ παρὰ πλεῖσιν σιωπῇ ἠεὶ ἠεὶ, εἶτα κραυγῇ καὶ ἀλα-
C λαγμῶ παρὰ σφραγισμένων, εἰς ἀνὴρ ἑνοπλος ἔξαλλόμενος,
μὲν βοῆς ἔφη πρὸς ἄκρον δὲ Σκιστάδιον ἐκ γῆς παρὰ σφραγ-
ισμένοις. πλησίον δὲ τῆς Εὐναλίας δὲ ἱερὸν ἔστιν ἰδρυσαμένης Σό-
λωνος. ἐνίκησε γὰρ τοὺς Μεγάρους, καὶ ὅσοι μὴ διεφθάρη-
σαν ἐν τῇ μάχῃ πόδας ὑποσπόνδους ἀφῆκεν. ἔμυ ἀλ-
λα τῶν Μεγάρων ὄντι μνημόνων, πολλὰ καὶ καὶ δρώντες ἐν
τῷ πολέμῳ καὶ πάροντες, ἐποίησαντο Λακεδαιμονίους ἀλα-
λακτὰς καὶ δικαστὰς. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ δὲ Σόλωνα συνα-
γωνίσασθαι λέγουσι τὴν Ὀμήρου διξάν. ἐμβαλλόντα γὰρ
D αὐτὸν ἔπος εἰς νεῶν καταλογόν, ὅτι τῆς δίκης ἀναγνώνας,
Ἄϊας δὲ ἐκ Σαλαμῖνος ἀγῆ δυοῦσθαι δεκατῆσας,
Στῆσε δὲ ἀγωνίῳ Ἀθηναιῶν ἴσαντο φαλαγγες.
αὐτοὶ δὲ Ἀθηναιῶι τῶν μὲν οἰόντων φλυαεῖαι εἶναι, τὸν δὲ Σό-
λωνα φασὶν ἀποδείξαι τοὺς δικαστὰς ὅτι Φιλαιῶς καὶ Εὐρυστά-
κης Ἀϊατος υἱοί, Ἀθηνῶσι πολιτείας μεταλαβόντες, παρέ-
δωσαν τὴν νῆσον αὐτοῖς, καὶ κατέκτισαν, ὁ μὲν ἐν Βραυρωνίῳ τῆς
Ἀθηκῆς, ὁ δὲ ἐν Μελίτῃ. καὶ δῆμον ἐπώνυμον Φιλαιῶν τῶν Φι-
λαιδῶν ἔχουσι, ὅθεν τὸ Πεισίφρατος. ἐπὶ δὲ μάλλον ἔξελέγξασθαι
E τοὺς Μεγάρους βελόμηνον, ἰσχυρίσασθαι πρὸς τὴν νεκρῶν, ὡς ἔχον
ἔσπον ἐνεῖνοι γὰρ τοῖσι κεκηδόμενων, ἀλλ' ὅν αὐτοῖς. γὰρ πῖσας
δὲ Μεγάρους πρὸς ἑῶ τοὺς νεκροὺς σφρέφοντες, Ἀθηνῶσι δὲ
πρὸς ἑσπέραν. Ἡρέας δὲ ὁ Μεγάρους ἐπιστάμηνος λέγει καὶ
Μεγάρους πρὸς ἑσπέραν τετραμμένα τὰ σώματα τῶν νε-
κρῶν πῆναι. καὶ μεῖζον ἐπὶ τούτου μίαι ἔκασον Ἀθηναίων ἔχον
θήκη, Μεγάρων δὲ καὶ τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐν μίᾳ κείσασθαι.
τῶν μὲν τοὶ Σόλωνι καὶ Πυθικῶσι πῖνας βοηθήσασθαι λέγουσι
χρησιμοῖς, ἐν οἷς ὁ θεὸς Ἴωνίαι τὴν Σαλαμῖνα παρὰ σφραγ-
ρευσε. τῶν τῆν τὴν δίκην ἐδίκασαν Σπαρτιατῶν πέντε ἄνδρες,
Κριτολαίδας, Ἀμομφάρετος, Ὑψηχίδας, Αἰαχίδας,
F Κλεομῆνης. ἠδὲ μὲν ἔν καὶ ἀπὸ τούτων ἐνδοξος ἴδιος Σόλων
καὶ μίγας. ἐθαυμάσθη δὲ καὶ διηβοήθη μάλλον ἐν τοῖς Ἑλλη-
σιν, εἰπὼν ὑπὸ τῶν ἱερῶν τῶν ἐν Δελφοῖς, ὡς χρηρὴ βοηθεῖν καὶ μὴ
παρορᾶν Κιρραῖους ὑβρίζοντας εἰς τὸ μάρτυριον, ἀλλὰ παρὰ σ-
αμύνειν ὑπὸ τῶν Δελφοῖς. πεισθέντες γὰρ ὑπ' ἐκείνους,
πρὸς τὸν πόλεμον ὤρμησαν οἱ ἀμφικτύονες, ὡς ἄλλοι τε
μάρτυροισι καὶ Αἰεσοτίλῃς ἐν τῇ τῶν πυθονίαν αἰαλαγρῶν,

Σόλωνι τὴν γνώμην ἀπατήεις. ἔμύθοι στρατηγὸς ὅτι τῶν ἀπεδείχθη τὸν πόλεμον, ὡς λέγειν Φησὶν Ἑρμῖππος Ἐυαίη τὸν Σάμιον. ἔτε γὰρ Αἰθίης ὀρήτωρ τῆς εἰρηκεν, ἔντε τοῖς τῶν Δελφῶν ὑπομνήμασιν Ἀλκμαίων, οὐ Σόλων, Ἀθηναίων στρατηγὸς ἀναγέγραπται. ὁ δὲ Κυλῶν ἀγρὸς ἦδ' ἡ μὲν ἐκ πολλῶν διετάραξε τὴν πόλιν, ἔξ' ἧς τοῖς σιωωμότας ἔκλυωνος ἰκετῶνας τῶν Μαγακλῆς ὁ ἄρχων ὅτι δίκη κατελεγεῖν ἔπεσον. ἔξ' αὐτῶν δὲ τῶν ἔδοις κρόκην κλωσθῆν, καὶ τῶν ἐχθρῶν, ὡς ἐγγύοντο πρὸς τὰς σεμνὰς θεὰς, καὶ βαίνοντες, αὐτομάτως τῆς κροκῆς ῥαγείσης, ὥρμησε συλλαμβάνειν ὁ Μεγακλῆς καὶ οἱ συνάρχοντες, ὡς τῆς θεοῦ τιμῆς ἰκεσταίαν ἀπολερομένης. καὶ τοῖς μὲν ἔξω κατελέθσαν, οἱ δὲ τοῖς βωμοῖς προσφύγοντες ἀπεσφάγησαν. μῆνοι δὲ ἀφείθησαν οἱ τῶν γυναικῶν αὐτῶν ἰκετεύσαντες. ἐκ τούτου δὲ κληθέντες εἰς αἰεὶ ἐμισοῦντο. καὶ τῶν Κυλωνείων οἱ πρὸς τὸν βωμόν, πάλιν ἦσαν ἰσχυροί, καὶ σασιάζοντες αἰεὶ διετέλουν πρὸς τοῖς ἀπὸ τῶν Μεγακλῆος. ἐν δὲ τῷ τότε χρόνῳ τῆς σασιάζουσας ἀκμῆν λαβούσης μάλιστα, καὶ τῶν δήμου ἀφιστάτου, ἦδ' ἡ δόξαν ἔχων ὁ Σόλων, παρήλθεν εἰς τὸ μέσον ἅμα τοῖς ἀείστοις τῶν Ἀθηναίων, καὶ δεόμενος καὶ διδάσκων ἔπεισε τοῖς εἰσπραγίαις λεγομένοις, δίκην ὑποχεῖν καὶ κελύειν, τριακσίων δροισίνδω δικαζόντων. Μυρώνιος δὲ τῶν Φλυέως κατηρησῶτος, ἐάλωσαν οἱ δῆδρες, καὶ μετέστησαν οἱ ζῶντες. τῶν δὲ ἀποθανόντων τοῖς νεκροῖς ἀιορῶντες, ἔξ' ἑρρίψαν ὑπὸ τοῖς ὄρεσι. τῶν τῶν τῶν παραχρῆς καὶ Μεγακλῆος σιωωπιτημένων, ἀπέβδόντε Νισαίῳ οἱ Ἀθηναῖοι, καὶ Σαλαμῖνος ἄξεπεσον αὐτῶν. καὶ φόβοι πινὲς ἐκ δεισιδαιμονίας ἅμα καὶ φάσματα κατεῖχε τὴν πόλιν. οἴτε μάντις ἀγῆ καὶ μασιμοῖς δεομένοις καταρμῶν προσφάνεσθαι ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἠγρόβιον. ἔτω δὲ μετὰ πρὸς αὐτοῖς ἦκει ἐκ Κρήτης Ἐπιμηίδης ὁ Φάιστος, ὃν ἔβδον ἐν τοῖς σοφοῖς καταρμῶσιν ἐνοι τῶν οὐ προσεμῶν τὸν Περίανδρον. ἐδόκει δὲ τις εἶναι θεοφιλῆς καὶ σοφὸς πρὸς τὰ θεῖα, τὴν ἀνομοματικὴν καὶ τελεστικὴν σοφίαν. εἶδ' ἡ πᾶν δα νύμφης ὄνομα Βάλτης, καὶ χύρητα νέον αὐτὸν οἱ τότε ἀφροποι προσηγρόβιον. ἐλθὼν δὲ, καὶ τῶν Σόλωνι χρησαίμενος φίλω, πολλὰ προσυπειργάσατο καὶ προσωδοποίησεν αὐτῷ τῆς νομοθεσίας. καὶ γὰρ δισαλεῖς ἐποίησε τῶν ἱεροσυρίαις, καὶ πρὸς τὰ πένθη προσοτέρες, θυσίας πινὰς δῖους ἀναμύζας πρὸς τὰ κήδη, καὶ τὸ σκληρὸν ἀφελῶν καὶ τὸ βαρβαρικὸν ὅσιν σιωείχοντο πρὸς τὸν αἰπλοῖσαι γυναικῶν. ὁ δὲ μέγιστον, ἰλασμοῖς ποι καὶ καταρμῶν καὶ ἰδρύσει καταργιάσας καὶ κατασιώσας τὴν πόλιν, ὑπὸ τῶν τῶν δικαίου καὶ μάλλον ἔπειθ' ἔπειθ' ὁμόνοια κατέστησε. λέγεται δὲ, τὴν Μοιουχίαν ἰδῶν καὶ καταμαθὼν πολλὸν χρόνον, εἰπεῖν πρὸς τοῖς παρόντας ὡς τυφλὸν ὅτι ἔμελλοντος ἀφροποι. ἐκφαγεῖν γὰρ Ἀθηναίους τοῖς αὐτῶν ὀδοῖσιν, εἰ προσήδεσαν ὅσα τὴν πόλιν αἰάσει τὸ χροεῖον. ὁμοίον δὲ τὴν Θαλιῶν εἰκῆσαι λέγεται. κελύσαι γὰρ αὐτὸν ἐν τῷ τῶν Μιλησίων Φαύλω καὶ παρρωμῶν τελεθῆσαντα θεῖον, πρὸς τῶν ὡς ἀγρὸς ποτὲ τῶν Μιλησίων εἶσαι τὸ χροεῖον. Ἐπιμηίδης μὲν οὖν μάλιστα θαυμασταίς, καὶ χρηματὰ διδοῦν πολλὰ καὶ πινὰς μεγάλας τῶν Ἀθηναίων, ὅσδ' ἡ γὰρ τὸν ἀπὸ τῆς ἱεραῖς ἐλαίας ἀιτησάμενος, καὶ λαβὼν, ἀπῆλθεν. αἱ δὲ Ἀθῆναι τῆς Κυλωνείου πεπαυμένης παραχρῆς, καὶ μετὰ τῶν (ὡσπερ εἰρηται) τῶν ἀγρῶν, τῶν παλαμῶν αὐτῶν σασιάζον ὅσας ἡ

A traditque eius sententia Solonem autorem fuisse. Non fuit ille tamen ad bellum hoc designatus dux, ut tradere Samium Euanthem Hermippus ait. Neque enim id orator prodidit Aeschines, & in Delphorum commentariis Alcmaeon, non Solon, est Atheniensium dux relatus. Porro Cylonium scelus iam peragitabat diu civitatem, ex quo consortes coniurationis Cyloniae supplices Minerue domum redire archon Megacles ad causam dicendam impulit. Hos annexum simulacro filum tenentes, ubi in descensu appropinquaverunt venerandis deabus, rupto sua sponte filo Megacles cum collegis institerunt, quasi reiiciente supplices Dea, corripere. Atque eos qui extra templum erant saxi obruerunt, qui vero ad aras recurrerunt, hos iugulauerunt. Solos missos fecerunt illos qui ad uxores ipsorum manus tetēdissent. Hinc vocati impiati, detestabiles habebantur. Qui vero Cyloniorum supererant, denuo opibus pollebant, ac perpetuas cum genere Megaculis exercebant discordias. Quo autem tempore maxime flagrabat seditio & discesserat in partes populus, iam in autoritate erat Solon, qui principibus adhibitis Atheniensium intercessit, rogandoque & monendo induxit illos qui impiati dicebantur, causam ut dicerent, & iudicium subirent. Apud trecentos delectos ex primoribus iudices Myrone postulante Phlyensi damnati, & in exilium, qui supererant, acti sunt, defunctorum cadauera effossa trans fines proiecere. Inter hos motus ingruentibus etiam Megarensibus amiserunt Athenienses Nisæam, Salamisque; iis est iterum elapsa. Iam terrores ex superstitione pariterque civitati oblata visa, ac vates piacula quaedam noxaeque, quae expianda essent, significari denunciarunt extis. Eam ob causam accitus ex Creta venit Epimenides Phæstius, quem in numero sapientum quidam, reiicientes Periandrum, recensent septimum. habebatur is vir religiosus, in rebusque sacris sapientia præcellens fanatica & mystica. Unde nymphæ filium Baltæ nomine, ac novum Cureta eum illius ætatis homines dicebant. Qui ubi adfuit, & usus est familiariter Solone, multa ei clam præstruxit, & viam præmuniit ad leges conscribendas. Nam res diuinas reddidit minoris impensæ, civisque ad lectum mansuetiores, sacrificia quaedam statim exequiis adiciens detracta asperitate barbarica, qua deuinctæ ante mulieres fuerat, & quod caput erat, propitiationibus, procurationibus, ac signis dedicandis, iustrans urbem atque expians, parentes iustitiæ magisque sequaces civis reddidit ad unitatem. Fertur hic, quum Manychiam vidisset diuque considerasset, dixisse ad coronam: *Quam cacutit ad futura homo! Suis ipsorum dentibus perefuri hunc locum Athenienses sint, si præviderent quantum is fatigaturus sit civitatem.* Simile quid diuinasse aiunt Thalem. Iussisse enim loco certo se agri Milesii vili & contempto tumulari fato functum, prædicens fore ut is locus aliquando forum esset Milesiorum. Ac Epimenides quidem summis laudibus atque ingentibus honoratus donis à populo Atheniense, præter furculum ex sacra olea, nulla re petita aut accepta discessit. Porro Cylonio sopito tumultu & exterminatis (ut dictum est) iis qui eo scelere fuerunt contacti, de integro sunt in veterem relapsi de republic. seditioem,

ὅσας ἡ

atque in tot partes est ciuitas, quot discrimina regio habebat, distracta. Siquidem Diacriorum (qui montani erant) familia erat imprimis popularis: Pædiæi (campestres erant hi) paucorum potentū studiosissima: medium quendam & mistum reipub. tenorem tertii Paralî (maris erant accolæ) frequentes obstabant, & utrosque remorabantur à dominatu. Quia verò flagrabat eadem tempestate pauperum cum diuitibus ex inæqualitate diffensio, ciuitas prorsus in lubrico versabatur. Vna autem superesse ratio videbatur ad salutē & quietem, si res delatæ ad dominatum essent. Totus enim erat populus ære alieno oppressus à diuitibus. Nam aut illis arabant, sextantem fructuum pensitantes, vnde sextantuli & capite censi fuerunt vocati: aut versuram facientes, corporis nexu duci à creditoribus poterant, quorum partim seruebant ibi, partim extra patriam venundabantur. Multi etiam liberos suos distrahère compellebantur, (neque vetabat lex) & urbem propter sceleratorum crudelitatem deserere. Ibi maxima & validissima pars coitione facta sese mutuo cohortati sunt, ne ea tolerarent, sed vnum caperent ducem virum fidum, eosque qui intra diem iudicatum non fecissent, eximerent, agrum diuiderent, atque in totum reipublicæ statum inuenterent. Hi qui inter Athenienses maximè sanierant, aduertentes Solonem præcipuè vacare crimine, neque opulentorum in iniuria socium esse, neque necessitatibus implicatum, inopum, orauerunt eum vt rempublicam capefferet & componeret controuersias ciuium. Atqui Phantias Lesbios ipsum dicit Solonem ad seruandam rempublicam dolo vtranq; partem circumuenisse, atque ostendisse occultè egenis legem agrariam, pactorum firmitudinem pecuniosis. Verùm ipse primò se Solon dubitauisse hanc actionem refert suscipere, deterritum horum auaritia, illorum insolentia. Creatus fuit secundum Philombrotum archon, simulq; concordie arbiter & legislator. Fuit autè pergratus diuitibus vt locuples: vt probus pauperibus. Vox etiam dicitur eius, quam antea miserat, in ore populi fuisse, *Aequalitatem certaminis auctorem non esse*, eamq; tam locupletibus placuisse quàm inopibus: quòd æqualitatem hi mensura ac numero assequuturos se confiderent, illi dignitate ac virtute. Vnde in spem erecta magnam vtraque factione principes fauebant Soloni, sequentrique dominatus incendebant eum, qui haberet in arbitrio suo ciuitatem, ad rem maiore mole capeffendam. Medii etiam ciues, quia videbant mutationem ex ratione & lege laboriosam esse & arduam, non abhorrebant ab vno creando principe iustissimo & prudentissimo. Sunt qui dicant Soloni fortes quoque has ab Apolline datas,

*Adruppim residens moderator dirige cursum,
Multus Athenarum populus tua signa sequetur.*

Præter cæteros insectabatur eum necessarii quòd nomine deterreretur tyrannidis, quasi non virtutis esset eam suscipientis mox versura in regnum. Id accidisse quondam Euboicis, qui Tynnondam, in præsentî Mitylenæis, qui tyrannum creauerant Pittacum. Horum nihil Solonem de sententia mouit, sed dixit (vt fertur) ad amicos, *Præclarum fundum tyrannidem esse, sed non habere exitum*. Ad Phocum autem versibus scribens,

Α ὅσας ἢ χάρα ἀεφορέας εἶχε, ἑσαυτὰ μέρη τῆς πόλεως ἀεφάσας. ὡς γὰρ ὁ μὲν τῶν ἀεφείων γῆρος δημοκρατικώτατον, ὁ δὲ γὰρ ἀεφείων δὲ τῶν πεδίων· τρεῖσι δὲ οἱ πάραλοι μέσον ἵνα καὶ μεμιγμένον ἀεφόμενοι πολιτείας ἔσπον, ἐμποδῶν ἦσαν καὶ διεκώλυον τοῖς ἑτέροις κρατῆσαι. τότε δὲ τῆς τῶν πενήτων πρὸς τοὺς πλοισίους ἀνωμαλίας ὡς ἀρ' ἀκμῶν λαβούσης, πῶντά πασιν ἐπισηφάως ἡ πόλις διεκίτη, καὶ μόνως αὐ' ἐδόκη καταστῆσαι καὶ παύσασθαι ἑραπειομένη τυραννίδος ἡμορμῆς· ἅπας μὲν γὰρ ὁ δῆμος ὡς ὑποχρέως τῶν πλοισίων. ἢ γὰρ ἐγεώργησεν ἐκείνοις Β ἔκτα τῶν γνομῶν τελοῦντες, ἐκτῆμοιοι πρὸς αὐτοῦ ἀμφοῖν καὶ θῆτες· ἢ χρεῖα λαμβάνοντες ἐπὶ τοῖς σώμασιν, ἀγῶγμοι τοῖς δαμείζουσιν ἦσαν, οἱ μὲν αὐτῶν δουλοῦντες, οἱ δ' ἐπὶ τῇ ξένη πτωροσκόμοιοι. πολλοὶ δὲ καὶ παῖδας ἰδίους ὡς ἀγκύζοντο πωλῆν. ὅσοι γὰρ νόμος ἐκώλυε καὶ πλὴν πόλιν φεύχον ἀεφίω χαλεπότηρα τῶν δαίμων. οἱ δὲ πλείστοι καὶ ῥωμαλέωτατοι σιωῶσαντο καὶ παρεκάλουν ἀλλήλους μὴ πωροῦσθαι, ἀλλ' ἐλομῶντες ἕνα πρὸς ἄτιμ, ἀδραπισόν, ἀφελέσασθαι τοῖς ὑψημέροισι, καὶ γλῶ ἀναδάσασθαι, καὶ ὅλως μετῆσαι πλὴν πολιτείας. ἐνταῦθα δὲ Γ τῶν Ἀθηνῶν οἱ φρονιμοῖτατοι, σιωρῶντες τὸν Σόλωνα μόνον μάλιστ' ἀμύθηματων ἐκπὸς οἴκα, καὶ μήτε τοῖς πλοισίοις κρινουνοῦντα τῆς ἀδικίας, μήτε ταῖς τῶν πενήτων ἀνάγκαις ἐνεχόμενον, ἐδέοντο τοῖς κρινοῖς πρὸς αὐτῶν, καὶ καταπαύσαι τὰς ἀεφορέας. καίτοι Φαίας ὁ Λέσβιος αὐτὸν ἴσους τὸν Σόλωνα χρεοσκόμοιοι ἀπάτη πρὸς ἀμφοτέρους ἐπὶ σωτηρίᾳ τῆς πόλεως, ὑποσχεσθαι κρύφα τοῖς μὲν ἀπὸ τοῖς πλὴν νέμειν, τοῖς δὲ χρεομαλκίσι, βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων. ἀλλ' αὐτὸς ὁ Σόλων, ὀκνῶν, φησὶ, ὅτι πρὸς ἀφασθαι τῆς πολιτείας, καὶ δεδουκῶς τῶν μὲν πλὴν φιλοδρηματίαν, τῶν δὲ πλὴν ὑψηφάνειαν. ἠρέθη δ' ἄρχων μὲν Φιλόμβροτον ὁμοῦ καὶ ἀεφλακτῆς καὶ νομοθετῆς· δόξα μὲν πρὸς αὐτὸν, ὡς μὲν ἀπὸρον, τῶν πλοισίων, ὡς δὲ χρεοσκόμοιοι, τῶν πενήτων. λέγεται δὲ καὶ Φωνήσιν αὐτῶν πρὸς αὐτῶν ὅτι πρὸς αὐτῶν ὡς οἱ πλοισίους οὐ ποιεῖ, καὶ τοῖς κτημαλκίσι δὲ ἐπέκειν καὶ τοῖς ἀκτῆμοισι, τῶν μὲν, ἀξία καὶ δρεπῆ, τῶν δὲ μετρω, καὶ δριμύ τὸ ἴσον ἔξεν πρὸς ἀδικῶντων. ὅθεν ἐπὶ ἐλπίδος ἐκατέρων μεγάλης ἡμορμῶν, οἱ πρὸς ἀδικῶντες πρὸς αὐτῶν, τυραννίδα πρὸς αὐτῶν, καὶ ἀναπείθοντες ἀπολμῶντες ἀφασθαι τῆς πόλεως ἐνεχόμενοι. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν ἀεφίω μέσου πολιτῶν πλὴν ὑπολόγησιν καὶ νόμου μετὰ βολῶν ὅρα, τες ἐργώδη καὶ χαλεπὴν οὔσαι, ὅτι ἐφυγον ἕνα τὸν δικαιοτάτον καὶ φρονιμώτατον ὅτις ἦσαν τοῖς ἀεφίωσιν. ἔνοι δὲ φασὶ καὶ μαντείαν ἡρεσθαι τῶν Σόλωνι πύθοι ἑαυτῶν,
 Ἡ ὁ μέσῳ καὶ ἡ ἀκυβερνητήριον ἔργον
 Εὐθύων πολλοὶ τοῖ Ἀθηνῶν ἐπίκουροι.
 μάλιστ' οἱ σωτήρας ἐκἀκίζον, εἰ ἀεφίω τοῦτομα δυσωπείται πλὴν μοναρχίαν, ὡς ἀρ' ὅτι δρεπῆ τῆς λαβόντος ἀπὸς ἀβασίλειαν ἡμορμῶν· καὶ γενημῶν πρὸς αὐτῶν
 F μὲν Εὐβοεδοῖ, Τιωνῶν δ' ἀμύθησιν, Μιτυληναίοις, Πιθηκῶν ἡρημῶν τύραννον. τούτων ὅσοι δὲ ἐκέρουσε τὸν Σόλωνα τῆς αὐτῶν πρὸς αὐτῶν, ἀλλὰ πρὸς αὐτῶν τοῖς φίλοις εἶπεν (ὡς λέγεται) Καλὸν μὲν εἶναι πλὴν τυραννίδα χρεῖον, ὅτι ἐξεν ὅτις ἀπὸ βασίαν. πρὸς δὲ φασὶν ὅτι τοῖς ποιήμασι χρεῖον,
 Η

« Εἰ ὅ γῆς (Φησὶν) ἐφ' ἑσάμην πατείδος, Τυρανίδος ὅ καὶ Α
 « βίης ἀρεφλίχου Οὐ κατ' ἑσάμην, μιᾶς καὶ καταχρυσίας
 « κλέος, Οὐδὲν ἀδύδουμαι. πλέον γὰρ ὡδὲ νικησὶν δοχεῶ
 « Πάϊτας ἀνθρώποις. ὅθεν δὴ δὴλον ὅτι καὶ παρὰ τῆς νομοθεσίας
 μεγάλῳ δόξαν εἶχεν. ἃ ὅ φησὶντος αὐτὸ τὴν τυρανίδα,
 πολλοὶ κατὰ γὰρ ἄνθρωποις ἔλεγον, γέγραφε οὕτως,
 Οὐκ ἔφυ Σόλων βαθύφρων ὅσδ' ἐβελήεις αἰήρ.
 Ἐδλά γὰρ θεοδιδόντος, αὐτὸς ὅσδ' ἐδέξατο
 Πρεσβάλων δὲ ἀγροὺ ἀγαθεῖς, ἐκ ἑσάσασε μέγα δίκλιον,
 Θυμοδὲ ἀμύρτων, καὶ φρενῶν ἀποσφαλείς.
 Ἦ ἔτελε γὰρ κεν κρατήσας πλοῦτον ἀφθονοῦ λαβῶν Β
 Καὶ τυρανίδος ἄστυων μοιῶν ἡμέραν μίας,
 Ἀσὸς ὕπερον διδ' ἀρθαί καὶ ὅπιτε τεύχθαι γῆρος.
 Ταῦτα τοῖς πολλοῖς καὶ φαύλοις παρὰ αὐτὸν πεποιήκε λέγον-
 τας. ἃ μὲν ἀπὸ σαμῶνός γε τὴν τυρανίδα, τὸν παρὰ τὸν
 ἐχρήσατο ἔσπον τοῖς παρὰ γράμμασιν, ὅσδ' ἐμαλακῶς ἔδ' ὕπει-
 κων τοῖς δυναμῶσι, ὅσδ' ἐπαρῶς ἠδὲν ἴω τῶν ἐλομένων ἔθετο
 τοῖς νόμοις. ἀλλ' ἢ μὲν δέξιν ἴω ὅσδ' ἐπήγαγν ἰαβείας, οὐ-
 δὲ χαριστομίαν, φοβηθεῖς μὴ σὺλ χέας πδύτ' ἀπασὶ καὶ ταρ-
 ξας τὴν πόλιν, ἀσθενί γερος γῆρηται τῶ κατὰ ἑσάσασε πάλιν καὶ
 στωαρμύσασα παρὰ τὸ ἀείσον. ἃ ὅ καὶ λέγων ἠλπίζε ἐπ' ἀπο-
 μῶσι, καὶ παρὰ τὸν ἀνάγκῳ ἔσπομένοισι χρησάσασα,
 Ταῦτ' ἔσραπεν (ὡς φησὶν αὐτὸς) ἰμοδ βίω τε καὶ δίκλῳ
 στωαρμύσας. ὅθεν ὕπερον ἐρωτηθεῖς εἰ τοῖς δέξιν ἄστυ-
 « ναίοις νόμος ἔγραψεν, Ὡν αἰ (ἔφη) παρὰ δέξασα τὸς δέξιν-
 « ροῖς. ἃ δὲ οἷω οἰνεότεροι τὸς Ἀστυαίους λέγονσιν τὰς τῶ παρ-
 γμάτων δυσχερείας ὀνόμασι χρησάσασα καὶ Φιλανδρόποις ἐ-
 πικαλύπτοντας, ἀσείως ἔσποκείξασα, τὰς μὲν πόρνας, ἐ-
 παίρας, τοῖς ὅ φόρας, στωτᾶξας, φυλακὰς ὅ τὰς φρουρὰς
 τῶ πόλεων, οἰκηματῶ δὲ δεσποτικῶν καλοῦσας, παρὰ τὸν
 Σόλωνος ἴω (ὡς εἶπεν) σόφισμα, τὴν τῶ χρεῶν ἀποκρίπην D
 σφασάσασα ὀνομάσασα. τὸ τὸ γὰρ ἐποιήσασα παρὰ τὸν πολί-
 τῶμα, γράψας τὰ μὲν ἔσποκείξασα τῶ χρεῶν ἀσφᾶξ, παρὰ
 ὅ τὸ λοιπὸν ὅπι τὰς σάμασι μὴ δένα δανείξιν. καὶ τοῖς ἴω ἐ-
 γράψασα, ὡν ὅστιν Ἀνδρῶν, ὅσδ' ἀποκρίπην χρεῶν δὴ ἀτόκων
 μετεῖσθαι κρυφισθέντας, ἀγαπήσασα τοῖς πενήτας, καὶ σφασά-
 ρθασα ὀνομάσασα δὲ Φιλανδρόπῶμα τῶτο, καὶ τῶ ἄμα τῶ-
 τῶ γηρομένῳ τῶ τε μέδων ἐπαύξασα, καὶ τῶ νομίσματος ἴ-
 μῶ. ἐκατὸν γὰρ ἐποίησε δραχμῶν τὴν μῶ, παρὰ τῶ ἐβδ-
 μιχῶ καὶ τριῶ ἔσασα. ὡς τ' ἀειθμῶ μὲν ἴσων, διωμῶ δὲ
 δὲ ἔσραπεν ἀποδιδόντων, ὡφελῶ δὲ μὲν τὸς ἐκτίκοντας, με- E
 γάλα, μὴ δὲν ὅ βλάπτεσασα τὸς χρομῶσασα. οἱ ὅ πλῆσσι
 πδύτων ὀμοδ φασὶ τῶ συμβολῶν ἀναρῶσιν γῆρῶσασα τὴν
 σφασάσασα, καὶ τῶ τῶ στωαδῶν μῶλλον τὰ ποιήσασα. σε-
 μμῶεται γὰρ Σόλων ἐν τοῖς, ὅπι τῶς τε παρὰ τὸν ἀσφᾶξ
 « γῆς ὀροῖς ἀσφᾶξ πδύσασα χῆ πεπηγῶσασα, Πρόσθεν ὅ δουλοῦσ-
 « σασα, ἴω ἐλθῶσασα. καὶ τῶ ἀγροῦ παρὰ τῶ δέξιν γηρο-
 « των πολιτῶν, τοῖς μὲν ἀπὸ γῆρῶ ἀπὸ ξένῶν, γλασάσασα ὅσδ'
 Ἀσφᾶξ ἴωσασα, ὡς αἰ πολλὰ χῆ πλαιωμένοις, τοῖς δὲ ἴω δὲ
 « αὐτῶ δουλοσῶσασα ἀσφᾶξ ἔχοντας, ἐλθῶσασα φησὶ ποιήσασα.
 παρὰ τὸν δὲ αὐτῶ συμπεσῶν λέγεται πδύτων ἀσφᾶξ F
 τῶ ἀπὸ τῶ παρὰ τῶ ἀσφᾶξ ὀκείνης. ὡς γὰρ ὀρμησεν δμῶσασα τὰ
 χρεῶ, καὶ λόγῶ ἀρμῶσασα ἐξήτῶ καὶ παρὰ τῶ ἀσφᾶξ
 χῶ, ἐκοινῶσασα τῶ φίλων οἰς μῶλῶσασα πῶσασα καὶ χρεῶσασα
 νος ἐτύγχευε, τοῖς παρὰ Κόνωνα καὶ Κλεινῶσασα καὶ Ἰπποκρίων

*Quod solum, inquit, natale conseruauit,
 Tyrannidem uero & cruentam vim ferox
 Non attigi, nec pollui sedans suauem gloriam,
 Haud me pudet. Nam hoc modo prestare longè con-
 spicor
 Hominibus cunctis.*

Vnde patet eum & priusquam leges scriberet, in
 maxima autoritate fuisse. Quæ uero in refugien-
 tis tyrannidem iactauerunt opprobrium, hisce
 carminibus scripsit,

*Neque cordatus Solon est, neque uir est consili,
 Quando non admisit ipsus quod bonum confert deus:
 Capta quamuis prada parer, non tamen traxit rete,
 Animum miser liquit, nec est compos sui.
 Optandum ubi fuisset imperium bonum nactus,
 Et tyrannidis vel unicum diem potens fuisset,
 Instar utris ut flagellaretur, simul genus interiret.*

Hos multitudinis & improborum de se sermones
 introduxit. Nec tamen repulso dominatu rem-
 publicam nimium molliter gessit nec dissolutè, vel
 ad gratiam potentium, nec ambitiosè erga eos qui
 rebus ipsum imposuerant, tulit leges. Verùm ubi
 res tolerabilis erat, ibi nihil contexit vel mouit,
 veritus ne si rempublicam vnde quaque miscuis-
 set & confudisset, viribus deficeretur ad eam denuò
 stabiliendam, & optima ratione temperandam. At
 quæ suadendo sperabat se apud obsecundantes &
 vim adhibendo obtenturum apud tolerantes, ea
 (ut ipse refert) egit, vnà vim & iustitiam copulans.
 Quare rogatus post, ecquid optimas leges populo
 Atheniensi scripsisset, *Optimas*, inquit, *quas acceptu-
 ri illi erant.* Nam quod recetiores aiunt Athenen-
 ses asperitatem rerum benignis & blandis voca-
 bulis contegentes, inuidia nominis urbanè emol-
 lita scorta appellare amicas, tributa descriptiones,
 præsidia ciuitatum stationes, carcerem custodia,
 id primum commentum, ni fallor, fuit Solonis, qui
 æris alieni condonationem, nouas tabulas appel-
 lauit. Hoc fuit enim in actis eius primum. Si qui-
 dem tulit ut res qua remitterentur, & nequis sce-
 neraret deinceps in corpus. Et quidè haud desunt
 autores, in quibus Androtion est, non condona-
 tione æris alieni, sed usurarum alleuatos moderatio-
 ne acquiescisse pauperes, atque hoc beneficium no-
 uas tabulas nominasse, gratumque fuisse, simulque
 huic quæ adiuncta fuerunt, mensurarum augmen-
 tum & monetæ pretium. Quippe minam, quæ fue-
 rat ante septuaginta & trium centum fecit drach-
 marum. Itaque quum numero parem summam, va-
 lore minorem præstarent, multum accessit com-
 modi magnam æs dissoluentibus, nihil creditoribus ta-
 men detrimenti. Maxima pars nouis tabulis aiunt
 semel fuisse pacta conuenta vniuersa circumdu-
 cta: quibus consonare citius carmina Solonis. Glo-
 riatur etiam in his agri se antè pignori nexi fixos
 passim terminos remouisse, quæ pridè seruiebant,
 nunc libera esse, & ciuium ob æs alienum in ne-
 xum abductorum, partim in patriam reduxisse, lin-
 guæ Atticæ iam, ut qui per varia loca errauerint,
 obliuorum, partim dura ibidem oppressos seruitute
 in libertatem asseruisse. Euenisse uero rem ei ex
 hac actione memorant omnium acerbissimam.
 Namque ut institit iam æris alieni gratiam face-
 re, & orationem rei congruentem, & quum ho-
 nestum quæteret exordium, ad amicos, qui-
 bus maximam fidem habebat, quibusque impri-
 mis utebatur, Conona, Cliniam, & Hipponicum,

διωαμύοις, ἢ μέγα ποιῶν τριακῶσι· καὶ τούτοις ἰππάδα τε
 λουῶσας ἐκαλῶν. ζῶνται δὲ οἱ τῶ τεύτου ἡμῶν ὠ-
 νομάσθησαν, οἷς μέτρον ἴσως ἀμφοτέρων τριακῶσιων. οἱ δὲ
 λοιποὶ πρῶτες ἐκαλεῖτο θῆτες, οἷς οὐδεμίαν ἀρχὴν ἔδω-
 κεν ἀρχῆν, ἀλλὰ τὰς σωματικὰς ἀρχὰς καὶ δικαστῶν, μόνον με-
 τεῖχον τῆ πολιτείας. ὅκατ' ἀρχὰς μὲν ἔδεν, ὑπερὶ δὲ παμ-
 μέγετες ἐφαίη· τὰ γὰρ πλείστα τῶν ἀγαθῶν ἐπέπιπεν εἰς
 τοὺς δικαστῶν. καὶ γὰρ ὅσα τῶν ἀρχῶν ἐτάξε κρινῆν, ὁμοίως καὶ
 τὰς ἐκείνων εἰς τὸ δικαστῆριον ἐφέσθαι ἔδωκε τοῖς βουλευμέ-
 νοις. λέγεται δὲ καὶ τὸ νόμοις ἀσπάρτερον γράφας, καὶ πολ-
 λαὶ ἀπλήρησεν ἔχοντας, αὐξήσασιν τῶν δικαστῶν ἰσχύϊ. B
 μὴ διωαμύοις γὰρ ὑπὸ τῶ νόμου ἀγαθῶν τῶν αὐτῶν
 διεφέροντο, σωματικῶν αἰεὶ δεῖσθαι δικαστῶν, καὶ πρῶτον ἀμ-
 φισβήτημα πρὸς ἐκείνοις, τῶ νόμον ἔσπονδῶν κινεῖσθαι.
 ἐπισημαίνεται δὲ αὐτῶν αὐτῶν τῶν ἐξίσωσιν οὕτως,

Δήμω μὲν γὰρ ἔδωκε πόσιν κρείττος ὅσον ἐπαρκεῖ,

Τιμῆς οὐ τ' ἀφελῶν, οὐ τ' ἐπορεξάμενος.

Οἱ δὲ εἶχον διώαμιν, καὶ χρέμασιν ἦσαν ἀγνητοί,

Καὶ τοῖς ἐφεσάμεν μὴδὲν ἀχρῆς ἔχον.

Ἔστιν δὲ ἀμφισβητῶν κρεσσόντων σάκτος ἀμφοτέροισι·

Νικᾶν δὲ οὐκ εἶασ' ὁσέτερες ἀδικίας.

ἔτι μᾶλλον οἰόμενος δεῖν ἐπαρκεῖν τῆ τῶ πολλῶν ἀσπ-
 νεῖα, πρῶτον λαβῆν δίκην ὑπὸ τῶ κακῶς πεποιθότος ἔδωκε.
 καὶ γὰρ πληγῆτος ἐτέρου, καὶ βλαβέντος, καὶ βιασθέντος,
 ἐξῆν τὰς διωαμῶν καὶ βουλευμένων γράφασθαι τὸν ἀδι-
 κούτα καὶ διώκην· ὁρθῶς ἐθίζοντος τῶ νομοθέτου τοῖς πολί-
 ταις, ὡς πρὸ ἐνὸς μέτροις σωματικῶν ἀνεσθαι καὶ σωματικῶν ἀλλή-
 λους. τούτῳ δὲ τῶ νόμῳ συμφωνοῦσα λόγον αὐτῶ ἀγαθῶν
 μονόλοισιν. ἐρωτηθεὶς γὰρ (ὡς εἰσὶν) ἦτις οἰκεία καλλίστα
 τῶ πόλεων, Ἐκείνη (εἶπεν) ἐν ἧ τῶ ἀδικουμένων οὐκ ἦτον
 οἱ μὴ ἀδικουμένοι πρὸς ἀλλήλους καὶ κλάζουσι τοῖς ἀδι-
 κούταις. συσπασάμενος δὲ τῶ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλευτῶν
 ἐκ τῶ κατ' ἐπαυτὸν ἀρχόντων, ἦς ἀπὸ τῶ ἀρχῶν, καὶ αὐ-
 τὸς μετεῖχεν, ἐπὶ δὲ ὁρᾶν τὸν δῆμον οἰδοῦσα καὶ δρασιμό-
 ληρον τῆ τῶ χρεῶν ἀφέσθαι· δούτερον πρὸς ἀπὸ τῶν μεβ-
 λῶν, ἀπὸ φυλῆς ἐκάστης, τετάρτων οὐσῶν, ἐκείτων ἀδρας
 ἐπιλέξάμενος, οἷς πρὸς βουλεύσθαι ἐτάξε πρὸ δῆμου, καὶ μὴ
 δὲν εἶαν ἀπὸ βουλεύσθαι εἰς ἐκκλησίαι εἰσφέρεσθαι. τῶ
 δὲ αὐτῶ βουλεύσθαι, ἐπίσκοπον πρῶτων καὶ φυλακῶ τῶν νό-
 μων ἐκάσθην· οἰόμενος ἐπὶ δυοῖς βουλαῖς, ὡς πρὸ ἀκύρας,
 ὁμοδοσαν, ἦτον ἐν σάλῳ τῶ πόλιν ἐσεσθαι, καὶ μᾶλλον ἀρε-
 μοδοῦσα τὸν δῆμον παρέξεν. οἱ μὲν οὖν πλείστοι τῶν δὲ Ἀρείου
 πάγῳ βουλεύσθαι (ὡς πρὸ εἶρηται) Σόλωνας συσπασάμενος
 καὶ μὲν τῶν αὐτῶν μάλιστα δοκεῖ τῶ μνησάμενος τὸν Δρακόντα
 λέγειν μὴδὲ ὀνομάζειν Ἀρειοπαγίτας, ἀλλὰ τοῖς Ἐφέταις
 αἰεὶ ἀγαθέσθαι πρὸ τῶν φονικῶν. ὁ δὲ τρισηκονταεταρῶν ἀ-
 ξῶν τῶ Σόλωνος τὸν ὀγδοὸν ἐχθρὸν τῶ νόμοι ἔταξε αὐτῶ ὀνόμασι
 γεγραμμένων, Ἀπὸ τῶν ὅσοι ἀπὸ τῶ ἦσαν πρὸ τῶ Σόλωνας ἀρ-
 ξῶν, ἐπὶ τῶν οἷς, πλὴν ὅσοι δὲ Ἀρείου πάγῳ ἦσαν οἱ ἐκ τῶν
 ἐφετῶν ἢ ἐκ Πρυτανείου καὶ ἀδικαστῶν τῶν βασιλέων
 ἐπὶ φόνῳ ἢ σφαγαῖσιν ἢ ἐπὶ τυραννίδι ἐφυγον, ὅτε θεσμός F
 ἐφαίη ὅδε. ταῦτα δὲ πάλιν ὡς πρὸ τῶ Σόλωνος ἀρχῆς καὶ
 νομοθεσίας τῶν δὲ Ἀρείου πάγῳ βεβλήν ἔσαν ἐνδείκνυται.
 τῶν γὰρ ἦσαν οἱ πρὸ Σόλωνος ἐν Ἀρείῳ πάγῳ καὶ ἀδικαστῶν
 τῶν, εἰ πρὸ τῶ Σόλωνος ἔδωκε τῶν δὲ Ἀρείου πάγῳ βεβλήν ὅτι κρινῆν;

aut trecentas valerent efficere: auq; hos Ordine e-
 questrem nuncupaverunt. Zeugitæ, quasi opifices
 tertie classis ciues dicti, quib. modus vtriusq; gen-
 eris simul erat ducentarum. Reliqui omnes appellati
 Theres, id est capite cæsi. His nullum magistratum
 permisit, cæterum hæctenus in societatem venie-
 bant hi reipub. vt suffragium in cõcione & calcu-
 lum haberet in iudiciis, quod initio nihil esse tra-
 ctu apparuit ingens. Quippe magna controuersia-
 rum pars recidit ad iudices. Quorum autem ma-
 gistratibus notionem delegauerat, perinde de illis
 ad forum concessit cuilibet prouocationem. Dici-
 tur præterea legibus scribendis implicatioribus &
 multum contortis vim amplificasse subselliorum.
 Quum enim decidi per leges non possent lites, e-
 uenit vt nunquam non opus haberent iudicibus,
 ad quos sicut legum quodammodo dominos con-
 trouersias omnes deferrent. De hac exæquatione
 sibi ipse hisce versibus gratulatur.

*Nam vires populo tribui, quantæ satis essent:
 Non detractus ei, aut amplificatus honos.
 Sed neq; diuitiis & opum splendore superbis
 Tunc plus permisit quam satis esse rebar.
 Vt atq; praeualidis munivi pectora scutis:
 At paribus gaudens vincere neutra tuli.*

Atque impensius ratur plebis subueniendum in-
 firmitati, cuilibet dedit de illata cuius iniuria a-
 ctionem, siquidem altero pulsato, vel læso, vel
 violato, cuique ius erat, cui facultas suppetebat &
 voluntas, autorem iniuriæ postulare & reum fa-
 cere. Et rectè affuecit legislator ciues mutuo in-
 ter se, alterum alterius, vt si vnum sit corporis sui
 membrum, sensu & dolore tangi. Huic legi vo-
 cem eius concinentem commemorant. Quum
 esset enim ex eo quæsitum quæ esset optime com-
 parata ciuitas, Illa (inquit) in qua illæsi perinde ac
 læsi insectantur, & vindicant maleficia. Porro
 concilium Areopagitarum quum ex annuis ma-
 gistratibus constituisset, in quo erat ipse quoque,
 quod Archon fuisset, & populum nihilominus
 videret ex æris alieni remissione inflatum fero-
 cientemque, alteram in super curiam conscripsit,
 legitque ex singulis quatuor tribubus centenos
 viros, qui vt decretum facerent ante concionem,
 fanxit, neque quicquam nisi ex senatusconsulto
 populus rogaretur. Supremum senatum omnium
 arbitrum & custodem constituit legum, arbitra-
 tus quasi in anchoris curiis duabus stantem mi-
 nus fluctuaturam ciuitatem, plebemque præsta-
 turam tranquilliozem. Plurimi igitur Areopagi-
 tarum curiam ad Solonem (vti diximus) referunt
 autorem. Quibus astipulari videtur, quod nusquã
 meminerit Draco Areopagitarum, vel eos appel-
 lauerit, sed vbique cum Ephetis agat de rebus ca-
 pitalibus. At tabula Solonis tertiadecima octauam
 legem ita ad verbum habet descriptam, *Qui ante
 Solonem archontem notati infamia fuerunt, inte-
 gra fame sunt, extra quam qui in Areopago, vel
 qui apud Ephetas, vel in prytaneo à regibus da-
 mnati homicidij, aut latrocinij, aut affectati regni
 solum exilio verterunt, quum lex hæc fuit pro-
 mulgata.* Hæc vero contra Areopagitarum con-
 silium præcurrisse Solonem archontem, eiusque
 leges sunt argumento. Nam qui tandem fuisset
 illi in Areopago iudicati, si primus curiæ
 Areopagitarum dedit Solon cognitionem?

Nisi herclè habuit obscuritatem aliquam aut defectum hæc tabula, vt conuicti crimium quæ ad notionem pertinent Areopagitarum, Ephetarum & Prytanum, quum hæc promulgata est lex, manerent infames, quum alii famæ restituerentur. Ea certè fuit eius mens. Ex cæteris eius legibus est singularis imprimis & noua illa, quæ eum in seditione qui fuisset neutram partem sequutus, infamia notat. Vult enim neminem non permoueri, vel sentire rebus in tuto collocatis suis incommoda publica, neque eo se venditare quod patriæ dolore vel morbo non tangatur, sed vt ilico partibus se melioribus & iustiorib. associet, cumque his periculo offerant se potius & succurrant iis, quam operiantur ex tuto vnde stet victoria. Ab furda autem & ridicula videtur illa quæ puellæ opulentæ orbæ gratiam facit, si ille qui eam vendicauit ex lege & obtinuit, ad complexum sit impotens, proximis viri se substernere. Atqui aiunt nonnulli fuisse id constitutum rectè in eos qui inhabiles ad Venerem quum sint, pecuniæ causa tamen diuites illas orbas iungunt sibi matrimonio, inferuntque ob legis priuilegium vim naturæ. Quum enim cernunt licere puellæ orbæ quem libeat, admittere, vel abstinebunt ab iis nuptiis, vel retinebunt eas cum macula, auaritiæ & improbitatis poenam dantes. Bene est etiam quod non quemlibet, sed quem velit ex viri necessariis admittat orba, quo proles de familia fit & de stirpe eius. Huc facit item quod sponsa cum sponso concludatur, & malum cydonium voret cum eo, & quod ter mense cogatur, vt minimum, orbam is qui eam duxit complecti. Nam etsi non generent liberos, honos tamen hic qualisqualis à marito castæ mulieri habitus & beneuolentia multas absterget vndiq; collectas acerbitates, nec permittit eam iurgiis plane abalienari. Cæteris coniugiis dotes detrahit, sponfamq; præter tres stolas & supellectilem parui pretii afferre quicquã vetuit. Neq; enim meritum aut venale volebat fœdus esse nuptiarum, sed liberorum causa, & gratiæ atq; amicitia virum & mulierem confociari. Siquidem Dionysius, quum postularet mater eius cuii cuiquam collocari, Ciuitatis, respodit, leges assequutum se tyrannidem euertisse, naturæ verò, vt nuptias intempestiuas conciliaret, vim afferre non posse. At in ciuitatib. non est ea admittenda confusio, neq; tolerandæ incongruæ & ingratæ coniunctiones, quæ nullum habent opus nec finem nuptialem, verum seni iuuenulam ducenti prudens magistratus vel legislator illud ad Philoctetem dictum obiiciat.

*Commode verò potes miser
Ducere uxorem.*

Quod si iuuenem repererit in anus cubiculo pecuniosæ, ex concubitu perdicum modo pinguescentem, traducet eum ad virginem quæ virum requirat. Sed de his satis. Commendatur item lex Solonis, quæ maledicta verat in defunctos congerere. Est enim putare eos qui decesserunt, sanctos, pium: abstinere ab iis qui non extant, iustum, & ciuile odii tollere æternitatem. In viuum contumelias effundere in sacris iudiciis, curiis, & ludis interdixit. Multam pendendam priuato tres drachmas, binas alteras ærario præscripsit. Nã iræ nusquam moderari, illiberale putauit & effræne, vbiq; arduum, nonnullis etiam impossibile.

A ει μη νη Δία γέρονε τις ασάφεια τῆ γραμματος, η̄ εκληψις ὡς τε τοις ἠλωκῆτας ἐπὶ ἀπίαις ἀς κρινουσινοί Ἀρεοπαγίται καὶ ἐφέται, καὶ πυρταίης, ἕτε ἡσμοὸς ἐφαίη ὅδε, μὴ μὲν ἀπίμοις, τῶν ἄλλων ἐπιτήμον ἡμορμῶν. ταῦτα μὲν οὖν καὶ αὐτὸς ἐπεσχόπη. ἦ δὲ ἄλλων αὐτῶ νόμων, ἴδιος μὲν μάλιστα καὶ παρὰ δόξος ὁ κελθῶν ἀπίμον ἐῖ) τὸν ἐν γαστρὶ μηδετέρας μεεῖδος ἡμορμῶν. βούλεται δὲ, ὡς ἐοικε, μὴ ἀπαθῶς μηδὲ δῆμαδῆτως ἐχθρὸς ὁ κρινόν, ἐν ασφαλῆ ἡμῶν παοικεῖα, καὶ τὰ μὴ σωμαλγῆν, μηδὲ σωμανοσῆν τῆ πατείδι, καλλωπιζῆμῶν. ἀλλ' αὐτοθεν τοῖς παβελτίω καὶ δικασί-

B τερα παρὰ τοῖσι παρὸς ἡμῶν, συγκινδυνώδην καὶ βοηθῆν μάλλον ἢ ἑμιδῆν ἀκινδυνῶς τὰ τῶν κελθῶντων. ἀποπος ὅ καὶ ἡμοῖος δοκεῖ ὁ τῆ ἐπικληρῶ διδοῖς, αἱ ὁ κελθῶν καὶ κύριος γερωνῶς καὶ τὸν νόμον, αὐτὸς μὴ διωατὸς ἢ πλησιάζην, ἕτε ἦ ἔγχεα τῶ ἀνδρὸς ὀπήεσθαι. καὶ τῶ δὲ ὀρθῶς ἐχθρὸς φασι παρὸς τοῖς μὴ διωαμῶσι σωμαίενα, ἡσμάτων δὲ ἕνεκα λαμβανόντας ἐπικληρῶς, καὶ τὰ νόμω κελθῶντων ἡμοῖος τῶ φύσιν. ὀραίντες γὰρ ὡ βούλεται τῶ ἐπικληρῶ σωμαοσῆν, ἢ παρὸς τὸν γάμον, ἢ μετ' αἡσμῶς κατῆσοις, φιλοπλουτίας καὶ ἕρεως δίκην διδόντες.

C ὅ δὲ ἐχθρὸς καὶ ὁ μὴ πᾶσιν, ἀλλὰ τῶν συγγενῶν τῶ ἀνδρὸς ὡ βούλεται ἀγαλέεσθαι τῶ ἐπικληρῶ, ὅπως οἰκειῶν ἢ καὶ μετέχον τῶ ἡμοῖος ὁ κελθῶντων. εἰς τὸ τῶ σωμαίε καὶ ὁ τῶ νύμφῶ τῶ νύμφῶ συγκητέργουσα μῆλου κελθῶντων συγκητέργουσα, καὶ ὁ τῶς ἐκάστου μῆλῶς ἐπιτεργῶν τῶ πᾶσιν τῶ ἐπικληρῶ τὸν λαβόντα. καὶ γὰρ εἰ μὴ γίνουσι τῶ παῖδες, ἀλλὰ ἡμῶς ἀνδρὸς αὐτῆ παρὸς σωμαίενα γυναικα καὶ φιλοφροσύνῃ, πολλὰ τῶν συγγενῶν ἐκάστου δυσερῶν ἀφαρῶσα, καὶ τῶς ἀφαρῶς οὐκ ἔσθαι πᾶσιν ἀποσφαίωσαι. τῶν δὲ ἄλλων γάμον ἀφῆλε τῶς φερῶς, ἡμάτια τεῖα, καὶ σκῶν μικροδνομίσματος ἀξια κελθῶσας, ἕτερον ὅ μὴ δὲ ἐπιφέρεσθαι τῶ γαμῶν μῆλῶ. οὐ γὰρ ἐβούλετο μισοφόρον οὐδὲ ὡ μῶν ἐῖ) τὸν γάμον, ἀλλ' ἐπιτεκνώσῃ καὶ χεῖρῃ καὶ φιλότητι ἡμῶσαι τὸν ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς σωμαοκισμῶν. ὁ μὲν γὰρ Διονύσιος, ἀξιοῦσθαι τῶς μῆλῶς αὐτῶ δολιῶν τῶν πολιτῶν παρὸς γάμον, ἐφη, τῶς μὲν τῶς πόλεως νόμοις λελυκέναι τυρανῶν, τοῖς ὅ τῶς φύσεως οὐκ ἐῖ) διωατὸς βιάζεσθαι, γάμοις νύμφα γυνῶν παρ' ἠλικίαν. ἐν ὅ τῶς πόλεσι τῶ ἀταξία ταῦτῶν οὐ δοτέον, ὅδε παρὸς τῶν, ἀώρεσι καὶ ἀχρῆτοις ἐπιπλοκάς,

E καὶ μὴ δὲ ἕργον γαμῶν ἐχούσας, μηδὲ τέλους. ἀλλὰ γερωνῶ νέαν ἀγρομένη φαίη τίς δὲ ἐμμελῆς δῆχων ἢ νομοθέτης ὁ παρὸς τὸν Φιλοκλήτῶν, -- ὅ γ' οὖν ὡς γαμῶν ἐχθρὸς τῶς τῶς. καὶ νέον ἐν δωματίῳ πλοισίας πρεσβυτιδος, ὡς παρὸ οἱ πέρδικες, ἀποσωμαοκισίας παχυμῶντων, δῆχῶντων, μετοικίσῃ παρὸς παρθένον νύμφῶν ἀνδρὸς δεομένην. ταῦτα μὲν οὖν παρὸς τῶν. ἐπαμείνεται δὲ τοῦ Σόλωνος καὶ ὁ κελθῶντων νόμος τὸν τεθνηκότα κακῶς ἀγρομένην. καὶ γὰρ ὅσον τοῖς μετῶσθαι, ἡσμοῖς νομίζην, καὶ δίκασον ἀπέχεσθαι τῶ οὐχ ἕτε ἀρχόντων, καὶ πολιτικῶν ἀφαρῶν τῶς ἐξῆρας ὁ

F αἰδίων. ζῶντα ὅ κακῶς λέγην ἐκώλυσε παρὸς ἡσμοῖς καὶ δικαστηρίοις καὶ δῆχῶσι, καὶ θεοῖας οὐσῶς ἀγρόνων ἢ βεῖς δῆχῶμας τῶ ἰδιώτη, δύο δὲ ἄλλας ἀποπίνην εἰς ὁ δῆμοπον ἕταξε. ὅ γὰρ μὴ δαμοῦ κελθῶντων ὀργῆς, ἀπαῖδῶντων καὶ ἀκῶσθαι ὅ τῶ πᾶσιν, χαλεπὸν, ἐπίοις ὁ ἀδῶντων.

ποτό ἢ ποιήσασθαι φασὶν αὐτὸν, οὐχ οὕτως ἀπελαύνοντά τοις
 ἄλλοις, ὡς καὶ ἀκαλούμενον Ἀθιάζε τοῖσι βῆτι βεβαίως,
 τὰ μετέξῃ τῆς πολιτείας· καὶ ἅμα τοῖσι νομίζοντα, τοῖς
 μὲν ἀποβέβληκτος ἢ ἑαυτῶν ἴξε τι ἀνάγκη, τοῖς δὲ ἀ-
 πολελοιπότα δὲ τὴν γνώμην. ἴδιον ἢ τῆς Σόλωνος καὶ ὁ πε-
 εἰ τῆς ἐν δημοσίᾳ σιτήσεως, ὅσῳ αὐτὸς ὡρασιτεῖν κέκληκε.
 τὸν γὰρ αὐτὸν οὐκ εἶσπεῖσθαι πολλάκις· ἐὰν ἢ ὡρασιτεῖν μὴ
 βούλη, καὶ ἄλλῃ· ὁ μὲν ἠγροῦμενος πλεονέξια, ὁ δὲ ὕψρο-
 φία τῶν κρινῶν. ἰσχυρὸν ἢ τοῖς νόμοις πᾶσιν εἰς ἕκαστον ἐπιμαυτοῖς
 ἔδωκε, καὶ κατεγράψασαν εἰς ξυλίους ἄξονας, ἐν πλασίοις
 ᾧ ἐπιχρῶσι σφραγισμένοι· ὧν ἐπὶ καθ' ἡμᾶς ἐν Πρυτανείῳ
 λείψανα μικρὰ διεσώζετο, καὶ ὡρασιτεῖν ἔβησαν (ὡς Ἀει-
 σοτέλης φησὶ) κύρβας· καὶ Κρατῖνος ὁ κωμικὸς εἰρήκε που.
 Πρὸς τῆς Σόλωνος καὶ Δρακονίδος, οἵσιν ἐν Φρύγῃσιν ἠδῆ τὰς
 κέρως τὰς κύρβας. εἰσι δὲ Φασινίδιος, ἐν οἷσι ἐξέτα καὶ θυ-
 σία ᾧ ἐπιχρῶνται, κύρβας· ἄξονας ἢ, τοῖς ἄλλοις ὠνομάσθαι.
 κρινῶν μὲν οὖν ὡ μνηστέον ἢ βουλή, τοῖς Σόλωνος νόμοις ἐμ-
 πεδῶσθαι, ἴδιον δὲ ἕκαστος τῶν θεσμοθετῶν ἐν ἀργεῖ πρὸς τὰ
 λιθῶν, καὶ ἀφαρίζων, εἴτι ὡρασιτεῖν τῶν θεσμῶν, ἀδελφὰ τὰ
 χρυσῶν ἰσομέτερον ἀναθήσει ἐν Δελφοῖς. σιωδῶν ἢ τῆ
 μῆκος τὴν ἀνωμαλία, καὶ τὴν κίνησιν τῆς σελήνης, ἔτε δύο-
 μῶν τῶν ἡλίου πύργων, ἔτ' αἰχρῶν συμφορομένων, ἀλλὰ
 πολλάκις τῆς αὐτῆς ἡμέρας καὶ καὶ ἀλαμδαίνας καὶ παρερ-
 χόμενον τὸν ἡλίον, αὐτὴν μὲν ἐξέξε τῶν τῶν, ἐν τῶν νέαν κα-
 λείσθαι· ὁ μὲν πρὸ σιωδῶν μόνον αὐτῆς, τὰ πανομήνω
 μῆτι, ὁ δὲ λοιπὸν, ἠδῆ τὰ συμφορομένων ὡρασιτεῖν ἠγροῦμε-
 νος. ὡρασιτεῖν (ὡς εἰσκειν) ὀρθῶς ἀκούσας Ὀμήρου λέγοντος,
 Τοῦ μὲν φθινοπτος μῆκος, τῆ δὲ ἰσαμένοιο. τῶν δὲ ἐφεξῆς
 ἡμέρας νομῆσις ἐκάλεσε. τῶν δὲ ἀπ' ἐκάστος οὐ ὡρασι-
 τεῖς, ἀλλ' ἀφαιρῶν καὶ ἀπαλύων, ὡς ὡρασιτεῖν τὰ φῶτα τῆς σελή-
 νης ἢς ἐάσε μέγχι τετακῆδος ἠελίουσιν. ἐπεὶ ἢ τῶν νό-
 μων εἰσενεχθέντων εἰσι τὰ Σόλων καὶ ἐκάστω ὡρασιτε-
 σαι ἡμέραν, ἐπανοῶντες ἢ φηριτες, ἢ συμβουλεύοντες
 ἐμβαλῆν τοῖς γεγενημένοις ὅ, τι τύχοιεν, ἢ ἀφαιρῶν· πλεί-
 σοι δὲ ἦσαν οἱ πικρῶν ἠγροῦμενοι καὶ ἀνακρίνοντες, καὶ κελθόν-
 τες αὐτοῖς ὅπως ἐκαστοῖς ἐξέ, καὶ ὡρασιτεῖν κείται ἀφαιρῶν,
 ἐπεκιδάσθαι καὶ σαφῆσιζῶν· ὁρῶν ὅτι τῶν καὶ ὁ μὲν
 πρῶτον, ἀποκον, καὶ ὁ πρῶτον, ὅτι φθονον, ὅλως ἢ τῶν
 ἀπολείας ὡρασιτεῖν βουλομένης, καὶ ἀφαιρῶν ὁ δὲ
 ὡρασιτεῖν καὶ φιλῆσι τῶν πολιτῶν. (Ἐρίμασ [γδ] ἐν μεγάλοις
 πᾶσιν ἀδεῖν χαλεπὸν, ὡς αὐτὸς εἰρηκε) ὡρασιτεῖν τῆς πλά-
 νης τῶν ναυκλήιδων ποιησάμενος, ὅξ ἐπλάσε, δεκαετῆ πα-
 ρὰ τῶν Ἀθηνῶν ἀποδημῶν αἰτησάμενος ἠλπιζε γὰρ ὅτι
 τῶν χροῖῶ τῶν καὶ τοῖς νόμοις αὐτοῖς ἐσθῆσαι σιωήσις.
 ὡρασιτεῖν μὲν οὖν εἰς Αἴγυπτον ἀφίκετο, καὶ διέτριψεν, ὡς καὶ
 ὡρασιτεῖν αὐτὸς φησι, Νείλου ὅτι ὡρασιτεῖσι, Κανωβίδος
 ἐγγύθεν ἀκτῆς. χροῖῶν δὲ ναυ καὶ τοῖς ὡρασιτεῖν Ἐνώφιν τὸν Ἡ-
 λίου πόλιτιν, καὶ Σώγην τὸν Σαίτιν, λογιώτατοις οὖσι τῶν
 ἱερέων, σιωεφίλοσφῆσε· παρ' ὧν καὶ τὸν Ἀττικὸν ἀκῆσας
 λόγην (ὡς Γλάτων φησὶν) ἐπέχειρησε δὲ ποιήματος ὅξ
 νεκρῶν εἰς τοῖς Ἐμίνας. ἐπὶ τὰ πλάσας εἰς Κῦρον, ἢ
 γαπήτη δὲ φερῶντος ὡρασιτεῖν Φιλοκύπερου ἠγροῦμενος ἔκειβα-
 σιλέων ὅς εἶχεν οὐ μὲν ἀλλὰ πόλιν ὡρασιτεῖν ὡρασιτεῖν Δημο-
 φῶντος τῆς Θησῆας, ὡρασιτεῖν τὸν Κλάειον πλάσας, ἐν χροῖῶν
 ὡρασιτεῖν μὲν, ἄλλως ἢ ὡρασιτεῖσι καὶ φῶνσις κειμεῖν.

A Quod statuisse ferunt eum non tam summoen-
 dorū causa alienigenarū, quā inuitandorū Athe-
 nas spe certa in communicationes se vēturos ciui-
 tatis, simul fidos existimās fore hos quod cōsulto,
 illos q̄ coacti patriā suā repudiauisēt. Propriū ve-
 ro est Solonis institutū epulatio in curia q̄ ὡρασι-
 τεῖν ille appellauit. siquidem non permittit eidem
 illic epulari frequenter. Sin autem ille cui id dela-
 tū sit, contemnat, infligit ei p̄enam, ratus hoc ho-
 noris publici fastidiū, illud esse plus æquo appetē-
 tis. Has leges in centū annos omnes sanxit. Relatae
 fuerūt in axes vel tabulas quadratas ligneas, quas
B Axonas dicunt, thecis inclusas aliquanto longio-
 rib. quam largioribus in quibus vertebantur, qua-
 rum in Prytaneo adhuc nostra memoria tenuia
 extiterunt vestigia. Appellabantur autore Aristo-
 tele Cyrbes. Ac Cratinus comicus de Solone &
 Dracone ait, *Iam quibus nunc cyrbibus torrent legu-
 mina.* Aliqui volunt eas in quibus sacra & sacrifi-
 cia sunt descripta, proprie cyrbes, axonas fuisse
 appellatas cæteras. Senatus autem stabilituros le-
 ges Solonis se commune iusiurandum perege-
 runt, singuli autem thesmothetæ conceptis verbis
 peculiare iuxta Lithon (suggestus est in concione
 Athenis) siquā violassent legem, aureā statuam pa-
 ris sibi p̄oderis Delphis ipsos dicaturos. Perspecta
C autē mensis varietate, nec cursum lunæ vel cum
 exortu solis vel cum obitu prorsus congruere: ve-
 rū subinde eam solē eodem die & assequi & præ-
 tergredi: hunc ipsum diem ἐνην καὶ νέαν, id est, no-
 uissimam & primā lunam, iussit appellari: partem
 eius quæ coitum cū sole lunæ antecedit, desinenti:
 residuam inchoāti arbitratus attribuendā. Et fuit
 certe primus qui Homerum percepit canentem,
Hic quum desierit mensis, tum cæperit ille.
 Insequentē diem νομηνίαν vocauit. Dies mēsis qui
D succedūt vigesimo, nō attextendo, sed detrahēdo
 & retexendo, vt lumē lunæ aduertit, vsq; ad trecesimū
 numerauit. Quia verò perlatis legibus, adibāt
 in dies aliqui Solonē, qui vel laudaret eas vel ob-
 tereret, vel moneret vt tabulis intexeret vel deme-
 ret quod cuique in mentem veniret: plurimi vero
 quereret & percunctarentur, peterentq; quemad-
 modū accipiendum quidq; esset, quamq; haberet
 sententiā, vt explanaret & enodaret: considerans,
 ni faceret ea, tē insolentem fore, & si faceret, inui-
 diosam: atq; eas ambiguitates statuēs omnino de-
 clinare, importunitatemque subterfugere & que-
 rimonias ciuium (nam vt ipsemet ait,
E *Omnibus in magnis difficile est canere*)
 ad speciem peregrinationis munus naucleri præ-
 textens, impetrato à populo Atheniense, vt abesse
 sibi decennium liceret, nauem conscendit: inter-
 ea fore sperans illis leges suas familiares. Primum
 in Aegyptum est delatus, ibique commoratus, vt
 ipse antè dicit,
Faucibus in Nili, qua littora curua Canopi.
 Aliquātisper etiam cum Psenophe Heliopolita &
 Sonche Saita inter sacerdotes literatissimis, in cō-
 templanda egit sapientia: ex quibus audiuit (vt
 autor Plato est) sermonem Atlanticum, quem
F versibus apud Græcos exorsus est explicare. Inde
 in Cyprum nauigauit, vbi in summa gratia fuit
 apud quendam illius regionis regem Philocy-
 prum. Habebat oppidum hic exiguum à Demo-
 phonte Thesei filio ad Clarium amnem condi-
 tum, munito quidem loco, sed aspero & sterili.

Ei Solon, quum esset latus campus subiectus, illuc fuasit ut urbem trāsferret, amcenioremque & amplio- rem excitaret. Atque ipse præsens, ut frequen- taretur oppidum cultorib., curā egit, sociusq; fuit regis in constituendo eo cum ad vitā tū ad securi- tatē commodissime tuendā. Vnde frequentes in- colæ cōfluxerūt ad Philocypriū, æmulatiq; hoc sūt cæteri reges. Quare Soloni honorem habuit, no- minata vrbe, quæ dicta ante Apepa fuerat, ab huius nomine Solis. Huius enim conditæ vrbis ipse me- minit, Philocyprium eam in Elegiis appellans.

Atqui rite Solis (inquit) nunc longo tempore regnās Incolito hanc urbem, tuque genusq; tuum. Me cum pace quidem vernis redimita coronis Dimittat clara sed Cytherea Cypro. Et celeri patria repetentem littora naui, Dirigat in portum candida diua meum, Gratesq; atq; decus, fuerim quod conditor vrbis, Soluat ea, & nostrum dextra secundet iter.

At Solonis cum Cræso congressum temporibus quidam, ut commentitium, refellere se putant posse. Ego vero historiam adeo illustrem & tam multis consignatam testibus, & quod maius est, cum Solonis moribus consentaneam, illiusque magnitudine animi dignam & sapientia, non possum in animum inducere ut repudiem ob chronicas quasdā, quas vocāt regulas, quas sexcē- ti corrigentes nihil hactenus constituere certi, in quo consentiant inter se de pugnatibus, valere. Soloni ergo Sardeis aiunt ad Cræsum eius roga- tu profecto, simile quiddā accidisse atque homini terrestri, qui primum petit mare. Ille enim alium ex alio fluviū quum videt, putat eum æquor esse, item Soloni aulam permeanti & multos contem- planti ex aulicis splendide cultos, ac pompose in- cedentes cum comitū atque stipitorum agmine, vnusquisque videbatur Cræsus esse, quousque ad illum ipsum est deductus circumiectū omni eul- tu qui ex gēmis, colore vestis, ex auro fabrefacto ad nitoris elegantia vel præcellentiā vel admira- tionem parari potuisse videbatur: quo nimirum spectaculū ei præberet quam augustissimum poli- tissimumq;. Cæterum ut coram astans non modo nihil est motus Solō, nec ad eam specie vocē mi- sit pro Cræsi expectatione, verum etiam ingenuē declarauit sanis illius insolentia se & ineptiarum nullā ducere rationē, iussit ei thesauros pecuniaæ suæ aperiri, & ut duces regium omne instrumētū & splendorem ostenderent. At nihil erat istis o- pus Soloni: facile enim ipse ille poterat in semet- ipso ingenium & mores suos demonstrare. Vt igitur contemplatus omnia & reductus est, num quē hominem requisit ex eo Cræsus se nosset bea- tiorem. Quum dixisset Solon Tellum nosse se ci- uem suum, recensuissetque bonum virum Tellū fuisse, & honestis relictis liberis, quum nihil ei in vita abfuisset fortiter pro patria dimicantem cum laude mortem oppetiisse: habebat iam pro stipite eum & trunco Cræsus, quod neque auri neque argenti vi metiretur beatitudinem, sed hominis vitam & obitum popularis priuatiq; tam immen- sæ potentia & imperio anteferet. Tandem tamē rogauit eum denuo, secundum Tellum num quem cognosceret beatiorem alium. Verum oc- currente iterum Solone, Cleobin & Bitonem sin- gulari & inter se & in matrem pietate viros, qui remorantib. bobus iugum ipsi plaustrum subissent,

A ἔπεσον οὖν αὐτὸν ὁ Σόλων, ἔποκε μὲν καὶ τοῦ πεδίου, με- τὰ τὴν τε πόλιν, ἠδὲ τὸν καὶ μείζονα καὶ ἀσφάλειαν. καὶ παρὸν ἐπεμελήθη τῷ στωικισμῷ, καὶ στωικεῖσθαι πρὸς τὴν ἀγαθὴν αἰετὰ καὶ πρὸς ἀσφάλειαν. ὥστε πολλοὺς μὲν οἰκήτορας τῷ Φιλοκύπριω σσελεῖν, ἤλασαν δὲ τοὺς ἄλλοις βασιλέας. εἰς καὶ τῷ Σόλωνι μὲν δῶκε δίδου, Αἰ- πεῖαι καὶ μὲν τὴν πόλιν πρῶτον, ἀπὲρ ἐκείνου Σόλωνι πρῶτον ἔδωκε. καὶ αὐτὸς δὲ μέμνηται τῷ στωικισμῷ. πρῶτον ἀγορεύσας δὲ ἐν ταῖς ἐλεγείαις τὸ Φιλοκύπριον,

B Νὸν δὲ (Φησὶ) σὺ μὲν Σολοῖσι πολλὴν χεῖρον ἐπέδωκε Τὴν τε πόλιν νόοις καὶ γῆρος ὑμέτερον (ἀνάσταν, Αὐτὰρ ἐμὲ ξυῶντι γῆ καὶ γῆρας ἀποθήσασθαι ἄσκηθῆν πέμποι Κύπριος ἔφατος.

C Οἰκισμῷ δὲ ἔπειτα τὰς δεξιὰς καὶ κούδος ὀπάροις Ἐδῶν, καὶ νόσον πατεῖδῃ ἐς ἡμετέρην. τὴν δὲ πρὸς Κεῖσιον ἐπέδωκεν αὐτῷ δοκῶσιν ἐν τοῖς χρόνοις ὡς πεπλάσμεν ἐλέγχων. ἐγὼ δὲ λόγον ἐνδοξὸν οὐτὼ καὶ ποσὺ- ποὺ μῦθους ἔχοντα, καὶ (ὁ μείζονός ἐστι) πρῶτον τῷ Σό- λωνος ἠδὲ καὶ τῆς ἐκείνου μεγαλοφροσύνης καὶ σοφίας ἀξίον, οὐ μοι δοκῶ πρῶτον εἶπαι, χρονοκίς ὑπὸ ληροῦ μῦθους

D ἐχθροῖσιν, αἰς μὲν οἰοῦντο διορθοῦντες ἀχρεῖ σήμερον, εἰς ὅσθεν αὐ- τοῖς ὁμολοῦντο μὲν δυνάμει καὶ ἀρετῇ τὰς ἀπίστον. τὸν δὲ οὖν Σόλωνα φασὶν εἰς Σαρδῆς δεηθέντι τῷ Κεῖσι- σῶ πρῶτον μὲν, παθεῖν τι πρῶτον ἀπλήσιον ἀνδρῶν χερ- σινοῦ καὶ οἰοῦντο πρῶτον ἐπὶ θαλάσσιαν. ἐκείνός τε γὰρ ὄραν ἄλλον ἔξ ἄλλου πρῶτον, ὡς ἐπὶ τὴν θαλάσσιον εἶπῃ καὶ τῷ Σόλωνι τὴν αὐτὴν εἶπε πρῶτον μὲν, καὶ πολλοὺς ὄραν τι τῷ βασιλικῶν κεχρημημένους πολυτελεῖς, καὶ θεοῦ τας ἐν ὄχλῳ πρῶτον καὶ δορυφόρων, ἕκαστος ἐδόκει Κεῖσιος εἶπῃ μὲν πρὸς αὐτὸν ἡ γῆ, πρῶτον οἰκιστῶν, ἐν βασιλείᾳ

E ἐδῶτος, ἐν τεχναῖς χρυσῶν καὶ ἀργύρου ἐκαστὸς ἔχων, ἢ πρῶτον ἢ ζῆλωτον ἐδόκει, πρῶτον μὲν, ὡς δὲ θεάμα σε- μνότατον ὀφθαλμῶν καὶ ποικιλώτατον. ἐπεὶ δὲ ὁ Σόλων ἀπι- κρὸς καὶ ἀσφῶς τὸ ἔπαθεν ὅσθεν, οὐτὲ εἶπε πρὸς τὴν ὄψιν ἂν ὁ Κεῖσιος πρῶτον εἶπῃ, ἀλλὰ καὶ δῆλος ἦν τοῖς ἐκ φρο- νοῦσι τῆς ἀπεροκαλίας καὶ μικροφροσύνης καὶ ἀφροσύνης, ἐκείλθουσι αὐτῷ τοῖς ἡσυχασταῖς αἰοῖσαι τῷ χρονοκίτων, καὶ τὴν ἄλλην ἀγνοῦντες ἔπειδεισαν μὲν δειομένη καὶ ἀ- σκιδίω καὶ πολυτελεῖαι. ἢ ἢ καὶ γὰρ αὐτὸς ἐν αὐτῷ τῷ ἔρ- που κατὰ νόσον πρῶτον. ὡς δὲ οὖν αὐτῆς ἡ γῆ καὶ γῆρος

F ἀπὸ τῶν θεατῆς, ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Κεῖσιος εἴ τίνα εἶδεν ἀν- δροῦν αὐτῷ μακαριώτερον. ἀποφθασίμου δὲ τῷ Σό- λωνος ὅτι εἶδε Τέλλον αὐτῷ πολίτην, καὶ διεξελθόντος ὅτι χρο- σὸς αὐτῷ ὁ Τέλλος ἡρότησεν, καὶ πᾶσας διδοκίμοις ἀπολι- πῶν, καὶ βίον ὅσθεν εἶδεν τῷ ἀναγκάων ἐτελεῖσθαι ἐν δόξῳ, ἀριστῶν ἀσφῶν τῆς πατεῖδος, ἢ δὲ μὲν ἀλλο- κῶς ἐδόκει εἶπῃ τῷ Κεῖσιω καὶ ἀργύρου, εἰ μὴ πρὸς ἀρ- γύριον πολὺ, μὲν δὲ χρονοκίτων, τῆς ἀδαιμονίας ποιεῖται τὴν ἀ- ναμείβουσιν, ἀλλὰ δὲ ἡμολικῶ καὶ ἰδιώτῃ βίον, καὶ θανάτου ἀν- δροῦ μᾶλλον ἢ τῶν αὐτῶν ἀγαπῶν δυνάμει καὶ ἀρ- χῆν. οὐ μὲν ἀλλὰ πάλιν ἠρώτησεν αὐτὸν εἰ μὲν Τέλλον, δὲ ἄ- λον ἔγνωκεν ἀνδροῦ ἀδαιμονέστερον. πάλιν δὲ τῷ Σόλω- νος εἰπόντος εἶδεναι Κλέοβιν καὶ Βίτωναν, Φιλαδέλφοις καὶ Φιλομήτραις εἶπε φροσύνης ἀμύδρας, οἱ τὴν μητέρα τῷ βωῶν βραδυώντων, καὶ πρῶτον αὐτῶν τῷ ζυγῷ τῆς ἀμύδρας

ἐκίμισαν παρὲς δὲ τῆς Ἡραίας ἱερῶν, ὁ δὲ δαίμων ζομένην ὑπὸ
 τῆς πολιτῶν καὶ χαίρεισαν, εἴτα θύσαντες καὶ πίνοντες, οὐκ ἔπι
 μὴν ἡμέραν δύνεσθαι, ἀλλὰ τεθηκότες, ἀναλγῆ καὶ ἀλυπὸν
 ὅτι δόξῃ ἑσάυτη χθόντες θάνατον ὠφθῆσαν· ἡμαρ δὲ (εἶπεν
 ἡ δὲ παρὲς ὀργίῳ ὁ Κροίσος) εἰς οὐδένα τίης ὁ δαίμων ἄ-
 εὐθμόναι θεσπῶν; καὶ ὁ Σόλων, ἔτε κολακάζειν βουλόμηνος
 αὐτὸν, οὐτε παρὰ τέρῳ παρὲς ἰούειν, Ἐλλησιν (εἶπεν) ὦ βασι-
 λεύ Λυδῶν, παρὲς τε πᾶλλα μετέλωσέ χθὲν ὁ θεὸς ἔδωκε, καὶ
 Ἐφίας υἱὸς ἄθαρσοῖς (ὡς εἰσὶ οἴκε) καὶ δημοτικῆς οὐ βασιλι-
 κῆς θεοδὲ λαμπαρῆς ὑπὸ μετελιότητος ἡμῖν μέτεστιν, ἡ τῷ
 χαῖς ὀράσα πηλοδαπῆς χρομόνον αἰεὶ τὸν βίον, οὐκ ἔα
 τοῖς παροῦσιν ἀγαθοῖς μέγα φροῖν, ἔδὲ θαυμάζειν ἀνδρῶς
 ὀτυχίαν μετὰ βολῆς χρονοῖν ἔχουσαι. ἐπὶ σὺ γὰρ ἐκείτω ποι-
 κίλοι δὲ ἀδῆλου ὁ μέλλον ὦ δὲ εἰς τέλος ὁ δαίμων ἔθετο τῷ
 ὀπαρῆζίαν, τῶτον δὲ δαίμονα νομίζομεν. ὅ γ' ζῶντος ἐπι καὶ
 κινδυνόουτος ἐν τῷ βίῳ μακαρισμὸς, ὡς παρὰ γωνίζομεν
 νου κήρυγμα καὶ ἐφ' αὐτὸς ὅστιν ἀβέβαιος καὶ ἀκυρος. αὐτὸ
 εἶπεν ὁ Σόλων ἀπὸ ἀπῆλατῆος, λυπήσασθαι, οὐ νοουθετήσας ὅ
 τὸν Κροίσον. ὁ γ' λογοποιὸς Αἰσωπὸς (ἐτύχθη γὰρ εἰς Σαρ-
 δῆς γεροντῶς μετὰ πεμπτος ὑπὸ Κροίσου, καὶ ἡμῶν μόνος)
 ἡρῆσθη τῷ Σόλωνι, μηδεμίαν τυχόντι φιλανθεσπίας, καὶ
 παρὲς ἔπειν αὐτὸν, ὦ Σόλων (εἶπεν) τοῖς βασιλεῦσι δεῖ ὡς
 ἡκιστα ἢ ὡς ἡδιστα ὀμιλεῖν. καὶ ὁ Σόλων, Μὰ Δί', (εἶπεν)
 ἄλλ' ὡς ἡκιστα ἢ ὡς ἄριστα. τότε μὲν οὖν ὁ Κροίσος οὕτω τῷ
 Σόλωνος κατεφρόνησεν. ἐπεὶ γ' Κύρου συμβαλὼν ἐκρετή-
 ην μάχη, καὶ τῷ πόλιν ἀπώλεσε, καὶ ζῶν ἀλοῖς αὐτὸς ἐμελ-
 λε καὶ ἀπίμωρα καὶ, καὶ ἡρομόνης πυρῆς, ἀνεβίβασθη δεδε-
 μνός, θεωμῶν Γερσῶν ἀπὸ μύτων καὶ Κύρου παρόντος, ἐφ'
 ὅσον ἔξικησθε καὶ διωατὸς ἡ τῆ φωνῆ φεφξάμνος αἰε-
 βόησε τρεῖς, ὦ Σόλων. θαυμάσας οὖν ὁ Κροίσος ἐπεμψε
 τοῖς ἐρησομῶσι ὁ δὲ αἰθεσπῶν ἡ θεῶν, οὕτως ὅστιν ὁ Σόλων,
 ὃν ἐν τύχαις ἀπόροισι μόνον ἀνακαλῆται. καὶ ὁ Κροίσος ἔδεν
 ἀποκρυφάμνος, εἶπεν ὅτι τῷ παρ' Ἐλλῆσι φανῆ εἰς οὐτ'
 ἡ αἴηρ, ὃν ἐγὼ μετεπεμψάμην, οὐκ ἀκρυσοῦσθαι βουλόμην-
 νος, οὐδὲ μαθεῖν, ὡν ἐνδεῆς ἡ μὲν, ἀλλ' ὡς δὴ μοι θεατῆς
 ἡμοῖτο, καὶ μῦθους ἀπίοι τῆ δαίμονίας ἐκείνης, ἡ ἀποδα-
 λῆν ἔξ' ἀμῆζον ἡ κακὸν, ἡ λαβὴν ἀγαθόν. λόγος γὰρ ἡ καὶ
 δόξα παρὰ τὸν παρὲς αἰ μετὰ βολῆς δέ μοι αὐτῆς εἰς πᾶσιν
 δὲ ἀνά καὶ συμφορῆς ἀηκέσους ἐργα τελευτῶσι. καὶ αὐτὸ ἐ-
 κείνος ὁ αἴηρ ἐκ τῷ τότε τὰ νῦν τεκμαίρομην, ἐκέλευε δὲ
 τέλος τῷ βίῳ σκεπεῖν, καὶ μὴ φρασιμῶν ἀβέβαιους ὑπο-
 νοίας ὑβρίζειν. ἐπεὶ γ' αὐτὸ ἀνὴρ ἐρῆ παρὲς τῆ Κροίσου, αἶτε δὴ
 Ἐφώτερος ὡν τῷ Κροίσου, καὶ τὸν λόγον τῷ Σόλωνος ἰαχρῶν ἐν
 τῷ παρὰ δειγμάτι βλέπων, ἔ μόνον ἀφῆκε τὸν Κροίσον, ἀμῆ
 καὶ ἡμῶν ἐφ' ὅσον ἐζη διετέλεσε· καὶ δόξα ἀνέχεν ὁ Σόλων, ἐν
 λόγῳ τὸν μὲν σώσας, τὸν γ' παιδὸς τῶν βασιλέων. οἱ γ'
 ἐν ἄσφ' ἀπύτες ἐσασίαν ἀποδημοῦντος τῷ Σόλωνος. καὶ
 παρὲς ἔπειν τῷ πεδῆων Λυκέρου, τῷ τῷ τῶν Με-
 γακλῆς ὁ Ἀλκμαίωνος, Πησίφρατος γ', τῷ δὲ χερῶν· ἐν οἷς
 ἡμῶν δὲ ἀμῆς ὄχλος, καὶ μάστιγα τοῖς πλοισίαι ἀρῶν μόνος ὡς
 τε χροῖται μὲν ἐπὶ τοῖς νόμοις τῷ πόλιν, ἡ δὲ τῷ παρὰ γὰρ
 νεώτερα παρὲς δόξαν καὶ πολεῖν ἀπὸ μύτων ἐπέσαν κατὰ
 εἰσιν, οὐκ ἴσον ἐλπίζοντας ἀλλὰ πλέον ἔξειν ἐν τῷ μετὰ
 βολῆ καὶ κρετήσθαι πηρὸν πασι τῷ ἀφ' ἀφρομῶν. οὕτω γ'
 τῷ παρὰ γὰρ ἔχοντων, ὁ Σόλων παρὰ γὰρ ἡμῶν εἰς τὰς Ἀθῆνας, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ ἡμῶν τῷ παρὰ πᾶσιν,

A genitricemque ad Iunonis traxissent delubrum, gratulantibus ei ciuibus exultantem : inde sacris peractis epulati, non surrexissent postridie, sed in tanta gloria vitam cum morte citra vllum dolorē vel cruciatū reperti essent cōmutasse. Quid nos? (inquit iam ira incensus Cræsus) nullone nos numero inter beatos habes? Cui Solon nolens vel adulari ei, vel vltra asperare, Græcis (inquit) rex Lydorum, cum mediocria dii dederunt alia, tum sapientiam quandam ex mediocritate meo iudicio constantē plebeiamq; non regiam aut splendidā, quæ vitam considerans varietati fortunæ expositam, nō finit nos præsentibus bonis animos tollere, neq; vllius suspicere felicitatē vicissitudini opportunam temporis. Offert enim vnicuiq; ex improviso futurū alias atq; alias conuerfiones. Cui verò prosperitatem Deus exitu confirmavit, hunc numeramus beatum: at viuentis adhuc & periculis in vita propositi beatitudo, sicut certantis præconiū & corona, fluxa est & vana. Ea fatus Solon digressus est, & offendit, nō correxit Cræsum. Erat eadē tempestate Sardibus fabularum scriptor Æsopus, quem Cræsus accitū in honore habebat. Hic vicem Solonis doluit illiberaliter dimissi, monensq; eum, Cum regibus, Solon (inquit) est aut nequaquā aut quā iucundissimè agendū. Cui Solon, Minimè, inquit, imò nequaquā aut quam optimè. Ac tunc quidem Solonē Cræsus tanto opere despexit. Postquam verò acie fuit à Cyro victus, amissaq; vrbe, viuis venit in potestatē eius, & eremandus fuit, vincitūq; pyræ extructæ inspectantibus Persis omnibus & assistente Cyro est impositus, quantum intendere valuit vocē, exclamauit, Solon, Solon, Solon. Id miratus Cyrus misit quæsitum ex eo quisnam deorū vel hominum esset Solon ille, quem in rebus perditis vnum cieret. Cræsus nihil dissimulans, Hic vir, inquit, in sapientibus Græciæ vnus fuit. Quem ego accersui, non quidē quò quicquam audirem, aut quibus habebam opus discere: verūm vt mihi scilicet spectator esset, & illius tantæ meæ abiret testis felicitatis, cuius mihi amissio profectò plus attulit mali quā boni adeptio. Nam verbo fuit & opinione eius bonū præsentis, sed inclinatio in calamitates mihi reuera euadit graues & lugubres. Atq; vir ille ex ea fortuna præsentem augurans, finem monuit me vt vitæ spectarem, neque volubili elatus fiducia ferocirem. Quibus ad Cyrum relatis, vt qui sapientior esset Cræso, & exemplo videret testatum E sermonem Solonis, non modò liberauit Cræsum, sed & dum vixit, honore eum est prosequutus. Retulit autem eam Solon laudem, quòd duorum regum vno dicto alterum seruasset, alterum erudiuisset. At Athenis omnes per Solonis absentiam in seditionem exarserant. Dux erat Pediarorum Lycurgus, Paralorum Megacles Alcmaeonis, Pisistratus Diacriorum, in quibus capite censi erant locupletibus imprimis infesti. Vigebant quidem etiam tum in ciuitate leges Solonis, sed ad res nouas spectabant, & desiderabant omnes aliū reip. statum. Sperabant, non quod æquum erat, sed F aliena quoq; se assequuturos in mutatione, & aduersam partem vnde quaq; oppressuros. In hoc rerum statu regressus Solon Athenas, erat quidem in magna apud omnes reuerentia atque honore,

cæterum ad dicendum vel agendum in publico nec vires aderant ei præpediente senio nec alacritas: capita verò factionum seorsum appellans, tentabat discutere discordias, eosq; reconciliare, præcipuè auscultante ei (vt apparebat) Pisistrato. Etenim blandus hic erat, & suavis in sermone, refugium pauperum, in gerendis simultatibus facilis moderatusque. Quum autem etiam ea quæ natura denegasset sibi adumbraret, maior ei, quàm illis qui ea obtinerent, fides erat vt pudenti viro & modesto, ac imprimis amanti, vt sicui alii, æquitatis, grauiterg; ferenti si quis præsentem rerum statum moueret, aut rebus studeret nouis. Quippe his artibus plebi imposuit. At citò deprehendit ingenium eius Solon, fraudemque primus introspexit: non suscepit tamen odium eius, verùm demulcere nitebatur eum & corrigere, dixitq; tum ei tum aliis, si quis principatus cupiditatem elideret ex animo eius, & dominandi mederetur libidini, non esse ad virtutem magis factum nec ciuem meliorem alium. Quum iam mouere Thespis cepisset tragediam, & retinetet rei nouitas multitudinem (necdum enim ad certaminis contentionem euaserat res) quòd audiendi & discèdi Solon studio teneretur, magisq; in senectute in otium ludumq; se, & verò etiam in conuiuia atque musicam remitteret, ipsum agentem (vt mos erat veterum) spectauit Thespin. Mox sub ludis conuenit eum, quæsiuitq; ecquid ipsum puderet in tanta corona tanta proferre mendacia. Vbi respondit Thespis, non esse indignum ea per ludum vel dicere vel facere, Solon terra baculo grauitè percussa, At breui, inquit, qui nunc probamus & amplectimur hunc ludum, reperiemus eum in contractibus & negotiis. Vt verò semet ipse Pisistratus confauciauit, atque ita rheda in forum delatus, populum, tanquam insidiis inimicorum reipublice causa esset circumuentus, inflammauit, multiq; vicem eius indignabantur fremebantq;, proprius accedens Solon & assistens ei, Parum rectè, inquit, agis fili Hippocratis Homericum Vlyssèm. Eadem enim designas ad fallendum ciues, quibus hostes ille flagris à semetipso mulctatus elusit. Inde præstò plebs fuit ad protegendum Pisistratum, & ad concionem venit populus. Vbi quum ferret Aristo vt quinquaginta stipatores stationarii ei assignarentur, surrexit Solon ad id dissuadendum, multa que commemorauit his similia, quæ carminibus mandauit,

Nam vos lingua viri, vos blandimenta morantur.

Et,

*Vestrum quisque quidem vulpis vestigia figit,
Verum tota cohors pectora cæca gerit.*

At quum inopes cerneret studiosos Pisistrati, & tumultum cientes, locupletes verò ob metum fugæ consulentes, recessit, dicens his se fortiorem, illis esse prudentiorem. prudentiorem iis qui quid agebatur, non intelligerent: fortiorem aliis qui quum intelligerent id quod agebatur, obsistere tamen dubitarent tyrannidi. Postquam eam rogationem sciuit plebs, non anxie deinceps de numero satellitum disceptauit cum Pisistrato, verùm quocunq; aleret & cogeret, apertè conuiuit, dum ille occupauit arcem. Inde tumultuante ciuitate, confestim Megacles cum Alcmaeonidis cæteris profugit.

A ἐν τῷ κοινῷ λέγειν καὶ παρὰ τὴν ὁμοίωσιν ὅσα ἐπὶ τῷ δυνατῷ, ὅσα δὲ παρὰ τὸν ἄνθρωπον ὑπογίγνεται, ἀλλ' ἐπιτελεσθῶν ἰδίᾳ τοῖς παροῦσι τῶν ἀσέων ἀνδράσι, ἐπέγρατο Διὰ τὴν καὶ σωμαρμότην, μάλιστα τῶν Πεισιπράτη παρὰ τὴν δοκοῦντος αὐτῶν. καὶ γὰρ αἰμύλον τὴν καὶ παρὰ φιλέσ εἶχεν ἐν ταῖς δὲ ἀλέγεσθαι, καὶ βοήλητος ἢ τοῖς πέντεσι, καὶ παρὰ τὰς ἐξήρας ὀπίθητος καὶ μέτερος. ἀ' ἡ φύσις μὴ παρὰ τὴν αὐτῶν, καὶ ταῦτα μιμούμενος, ὅπως δ' ἐτο μᾶλλον τῶν ἐχόντων, ὡς δὲ ἀλεβῆτος καὶ κρόμιος ἀνὴρ, καὶ μάλιστα δὴ ὅσον ἀγαπῶν, καὶ δὲ ἀγαπῶν ἑπί τὰ παρόντα κινεῖ, ἢ νεωτέρων ὀρέγειτο· τοῦτο γὰρ **B** ἐξήπατα τοῖς πολλοῖς. ὁ δὲ Σόλων, ἄρα τὴν τῆς ἐφώρεσεν αὐτῶν, καὶ τὴν ὀπίθητος παρὰ τὸν ἐγκατείδεν· οὐ μὲν ἐμισσησεν, ἀλλ' ἐπέγρατο παρὰ τὴν καὶ νοθετεῖν, καὶ παρὰ τὸν ἐλέγε καὶ παρὰ τὸν ἐτέροις, ὡς εἰς ἐξέλοι ὁ φιλόπατρις αὐτοῦ τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν ὀπίθητος ἀσάλο τῆς τυραννίδος, ὅσα ἐστὶν ἄλλος ἀφύετος παρὰ τὸν δέλιον, ὅσα δὲ βελτίων πολίτης. ἀρα τῶν δὲ τῶν παρὰ τὴν Θεσπιδῆ τὴν τε ἀγαπῶν καὶ κινήν, καὶ Διὰ τὴν καὶ τῶν πολλοῖς ἀγαπῶν τῶν παρὰ τὸν γματος, οὐπω δ' εἰς ἀμύλον ἀγαπῶν ἐξήγειρεν, φύσις φιλήητος ὡν καὶ φιλομαθῆς ὁ Σόλων, ἐπὶ μᾶλλον ἐπιγέγραπτο καὶ παιδιᾷ καὶ τῇ Δία πότις καὶ μουσικῆ παρὰ τὸν ἑαυτὸν, ἐπὶ τὴν τῶν Θεσπιδῶν αὐτὸν ὑποκρινόμενος ὡς παρὰ τὸν ἑὸς ἢ τοῖς παλαίοις. μὲν δὲ τὴν τῆς παρὰ τὸν ἀσάλο αὐτὸν, ἠρώτησεν εἰ τῶν τῶν ἀγαπῶν ὅσα ἀγαπῶν τῆς λικυῶντα ψυχοδύμος. φησὶ αὐτὸς δὲ τῶν Θεσπιδῶν, μὴ δὲ τὸν εἶναι ὁ μὲν παιδιᾷ λέγειν τὰ τοιαῦτα καὶ παρὰ τὴν, σφοδρατῆ βακτηρία τὴν γὰρ ὁ Σόλων πατάξας, Ταχὺ μὲν **C** τὴν παιδιᾷ τῶν τῶν ἐπαγοῦντες καὶ ἡμισπῆτες, ἀρήσασθαι ἐν τοῖς συμβολαίοις. ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν ἀσάλο αὐτὸς ἑαυτὸν ὁ Πεισιπράτης, ἦκεν εἰς ἀγαπῶν τῶν ζῆλον καὶ κρόμιος, καὶ παρὰ τὸν ἑὸς τὸν δῆμον ὡς Διὰ τὴν πολιτεία ὑπο τῶν ἐξήρας ὀπίθητος καὶ βοήλητος, καὶ πολλοῖς εἶχεν ἀγαπῶν τῶν καὶ βοήλητος, παρὰ τὸν ἐχέει ὁ Σόλων καὶ παρὰ τὸν ἀσάλο, Οὐ καλῶς **D** (εἶπεν) ὁ παῖς ἰπποκράτης, ὑποκρινόμενος τὸν Ὀμηρικὸν ὁ δὲ ἀσάλο. ταῦτα γὰρ ποιεῖ τοῖς πολιταῖς παρὰ τὸν ἀσάλο, οἷς ἐκ τῶν τοῖς πολέμοις ἐξήπατησεν ἀγαπῶν ἑαυτὸν. ὅσα τούτῳ δὲ μὴ πλήθους ἢ ἐτοιμοῦ παρὰ τὸν τῶν Πεισιπράτη, καὶ σωμαρμότη εἰς ἀγαπῶν τῶν δῆμος· ἀεὶ τῶν τῶν ἀσάλο ὅπως δὲ τῶν πενήτη καὶ ἀγαπῶν τῶν Πεισιπράτη, φυλακῆ τῶν σώματος, ἀντί τῶν ὁ Σόλων ἀσάλο, καὶ πολλὰ **E** λα διεξῆλθεν ὁμοία τῶν τοῖς οἷς Διὰ τὴν παιδιᾷ γέγραπεν.

Εἰς γὰρ γλώσσῃ ὅσα καὶ εἰς ἑπὶ αἰμύλου ἀνδρός.

Υμῶν δὲ εἰς μὲν ἕκαστος ἀλώπεκος ἰχθυοῖ βαίνῃ,

Σύμπασιν δὲ ὑμῖν χάριτος ἐνεστὶ νόος. ὁρῶν δὲ τοῖς μὲν πέντεσιν ὀρμημένοις ἀλεβῆσθαι Πεισιπράτη, καὶ παρὰ τὸν τῶν πλοίοις ἀποδιδράσκοντες καὶ ἀποδιδράσκοντες, ἀπῆλθεν, εἰπὼν ὅτι τῶν μὲν ὅσα σφώτερος, τῶν δὲ ἀδρότερος σφώτερος μὲν τῶν μὴ σφωίντων ὁ παρὰ τὸν ἀσάλο ἀδρότερος τῶν σφωίντων μὲν, ἀγαπῶν τῶν τῆς τυραννίδος φοβουμένων. ὁ δὲ ψήφισμα κρυψάσας ὁ δῆμος, ὅσα πε

F εἰ τῶν πλήθους ἐπὶ τῶν ἀγαπῶν τῶν διεικρολογεῖτο παρὰ τὸν Πεισιπράτη, ἀλλ' ὅσα εἰς βούλετο βέροντα καὶ σωμαρμότη φανερώς ἀσάλο, μέχρι τὴν ἀκρόπολιν κατέχευε. ἡρομένου δὲ τούτου, καὶ τῆς πόλεως σωμαρμότη, ὁ μὲν Μεγακλῆς δὲ τῶν ἐφυγε μετὰ τῶν ἄλλων Ἀλκμαωνιδῶν.

ὁ δὲ Σόλων, ἥδη μὲν ἰὺ σφόδρα γέρον καὶ τοὺς βοηθούσας
 οὐκ εἶχεν, ὁμοίως δὲ παρῆλθεν εἰς ἀγορὰν, καὶ διελέθη πρὸς
 τοὺς πολίτας, τὰ μὲν, κακίζων τὴν ἀβουλίαν αὐτῶν καὶ μα-
 λακίαν, τὰ δὲ, παροξύνων ἐπὶ καὶ τῶν ἀκαλῶν μὴ παρῆσθαι
 τὴν ἐλευθερίαν. ὅτε καὶ ὁ μνημονόμοστος εἶπεν, ὡς παρῶν
 μὲν ἰὺ δὲ μῦρῳ ἄλλοις δὲ καλύσασθαι τυραννίδα σπι-
 σαμύλιον, νῦν δὲ μείζον ἔστι καὶ λαμπρότερον ἐκχέσθαι καὶ ἀ-
 νελεῖν σπυρεῖσθαι ἥδη καὶ πεφυκῆσθαι. ὁ δὲ νέος δὲ ποροσχο-
 πῶς αὐτῶν διὰ τὸν φόβον, ἀπῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν τὴν ἑαυ-
 τοῦ, καὶ λαβὼν τὰ ὄπλα, καὶ παρὰ τῶν θυρῶν θέρμενος εἰς τὸν
 ἄνδρα, εἶπεν, ὡς θύρα τῶν βεβηθῆσθαι τῆ πα-
 τριᾷ καὶ τοῖς νόμοις, καὶ τὸ λοιπὸν ἡσυχίαν ἦγε. καὶ τῶν φίλων
 φύλακας ἀφαινοῦντων, ἔπεισεν, ἀλλὰ ποιήματα γε-
 φων, ὡς εἰδὶς τοῖς Ἀθηναίοις,

Εἰς πεπνῆσθαι λυγρὰ δὲ ὑμετέρῳ κακότητι,
 Μὴ πὶ θεοῖς τέτων μύθων ἐπαμφέρετε.
 Αὐτοὶ γὰρ τέττες νύξῃσθαι ἐρύματα δοῖτες,

Καὶ διὰ ταῦτα, κακίῳ ἔχετε δουλοσυνώλιον ἔπι τῶ-
 τοῖς δὲ πολλῶν νοθευώτων αὐτῶν ὡς ἀποθανέμενον ἔπι
 τῶ τυραννίδος, καὶ πτωχολογῶν τί τις δὴν οὕτως ἀπονο-
 ται, τῶ γῆρα, εἶπεν. οὐ μὲν δὲν ὁ Πείρατος ἐγκρατῆς
 γυμνασίου τῶν ἀκαλῶν, ἔτις ἔξῃ ἐπέβουσε τὸν Σό-
 λωνα, ἡμῶν καὶ φιλοφρονούμενος καὶ μετὰ πεμπόμενος, ὡς
 τε καὶ σύμβουλον εἶναι, καὶ πολλὰ τῶν ἀκαλῶν ἐπαμῆν. καὶ
 γὰρ ἐφύλαξε τοὺς πλείους νόμους τῶ Σόλωνος, ἐμμελῶν
 παρῶν αὐτῶν, καὶ τοὺς φίλους ἀναγκάζων. ὅς γε καὶ φόου
 παρῶν εἰς Ἀρφίον πάρον ἥδη τυραννίδος, ἀπῆλθε κα-
 σμίας, ἀπολογοσόμενος ὁ κατήγρος οὐχ ἔπι κῆρσε, καὶ
 νόμους αὐτῶν ἑτέροις ἔγραψεν, ὡς ἔστι καὶ ὁ τοῖς πηρωτέων
 πολέμου, δημοσία τε ἐφῆσθαι κελθῶν. τῶ δὲ φησὶν Ἡ-
 ρακλείδης, καὶ παρῶν ὅτι Θεοσίπω πηρωτέων τῶ Σό-
 λωνος ψηφισαμένους, μιμήσασθαι τὸν Πείρατον. ὡς δὲ Θεο-
 φραστος ἰσῶρκε, καὶ τὸν τῆς ἀρχῆς νόμον οὐ Σόλων ἔθηκεν,
 ἀλλὰ Πείρατος, ὅτι τῆν τε γῶσαν ἐνεργῶς ἔρεσεν καὶ τὴν πόλιν
 ἡρεματοτέρον ἐποίησεν. ὁ δὲ Σόλων ἀφῆλθεν μετὰ τῆς
 παρῶν Ἀττικῆν λόρον ἢ μύθον ἀκαλῶν, ὡς δὴ κῆρ-
 σε τῶ Σαίν λογίων, παρῶν καὶ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἔρε-
 μῳ, οὐδὲ ἀρχίαν (ὡς Πλάτων φησὶν) ἀλλὰ μάλλον ἔπι
 γῆρας, φοβητέος δὲ μέγος τῆς γῆρας. ἐπεὶ γὰρ ἡ γῆρας
 οἰσῆσθαι αὐτῶν μιλύοισιν αἰ τοῖς αὐτῶν φωναί,

Γηράσκω δὲ εἰ πολλὰ διδάσκόμενος. καὶ,
 Ἐργα δὲ Κυπαρισσοῖς ἰδὲ μοι φίλα καὶ Διονύσας,

Καὶ Μουσῶν, ἀπῆσθαι ἀνδράσιν δὲ φροσύνας. ὡς
 ἔρεσεν καλῆς ἔδαφος ὁ Πλάτων ἔρημον, αὐτῶ δὲ πῶς καὶ
 συγγῆφαι παρῶν, ἔξῃ ἀσασθαι καὶ ἀκαλῶν φι-
 λοσοφούμενος τῶ Ἀττικῆν ὑπόθεσιν, παρῶν μὲν μετὰ
 λα, καὶ παρῶν καὶ αὐτῶ τῆ ἀρχῆ παρῶν εἶπεν, οἷα λόρος οὐ-
 δεῖς δῆμος ἔρεσεν, ἔδε μῶτος, οὐδὲ ποιήσας. ἔπει δὲ ἀκαλῶν,
 παρῶν τέρεσθαι τὸν βίον, ὅσα μᾶλλον δὲ φραμῆ τὰ γε-
 γραμμένα, ἔσοῦτω μᾶλλον τοῖς ἀπολεφθεῖσιν ἀπάσας. ὡς
 γὰρ ἡ πόλις τῶ Ἀθηναίων ὁ Ὀλυμπιον, ἔτις ἡ Πλάτωνος
 σοφία τὸν Ἀττικῆν ἐν πολλοῖς καλοῖς μόνον ἔρεσεν ἀτελῆς
 ἔρεσεν. ἐπερῶσθαι οὖν ὁ Σόλων ἀκαλῶν τῶ Πείρα-
 του τυραννίδος, ὡς μὲν Ἡρακλείδης ὁ Ποιπικῶν ἰσῶρκε, συ-
 γῶν γῆρας, ὡς δὲ Φαίσιος ὁ Ἐφέσιος ἐλάτῃονα δυοῖν ἔρεσεν.

A Solon, etsi exacta iam ætate esset, neque vllum haberet subsidium, in forum progressus, tamen habuit ad ciues concionem qua partim stultitiam eorum & ignauiam est infectatus, partim accendit & incitauit eos ne desererent libertatem. Quo tempore etiam hoc celebre dictum commemo- rauit, Fuisse antè ipsis exorientem reprimere ty- rannidem expeditius, nunc grandius esse & illu- strius constitutam iam & adultam excindere & e- uertere. Vbi verò nemo ob pauorem audiuit eum, domum discessit, sumptisq; armis atque pro fori- bus in vico positus, Ego quidem, inquit, quantum B potui, patriæ & legibus succurri. Ac deinceps te- nuit se in otio, neque amicis, vt solum verte- ret monentibus audiens fuit, verum carminibus scriptis improperauit Atheniensibus,

*Si vestra fletis culpa tot tristia passi,
 Ne velis irasci noxia turba diu:
 Hos auctos ipsi vos euexistis in arcem.
 Nunc ergo demini vos iuga ferre decet.*

Quamobrem docentibus multis mortem ei im- pendere à tyranno, rogantibusque qua refretus aded loqueretur temerè, Senectute, respondit. At- qui Pisistratus sanè potitus rerum ita, Solonem obseruauit, honore & beneuolentia prosequens eum, accersensque vt hic in consilio illius esset, multaue eius instituta probaret. Namque le- ges plerasque Solonis retinuit, iisque paruit i- pse princeps, & amicos coegit. Quippe iam in dominatu apud Arcopagitas cædis accusatus, mo- destè ad iudicium stetit ad causam dicendam, quam tamen deseruit accusator. Præterea leges i- pse alias scripsit, inter quas est illa, Vt mutilati in bello ex ærario alantur. Cæterùm id Heraclides ait, quum antè in Therippo membris truncato Solon decreuisset, Pisistratum imitatum. Vt au- tem Theophrastus scriptum reliquit, nec legem de otiosis Solon, sed Pisistratus tulit, qua agrum redderet cultiorem, & infrequentiore urbem. At Solon quum argumentosam de Atlantico ser- mone vel fabula inchoasset commentationem, quam ex doctis Sai acceperat conuenientem A- theniensibus, elanguit, non propter occupatio- nes, vt Plato vult, sed potius ex senio, operis ma- gnitudine deterritus. Nam otio quidem eum ab- undasse indicant hæ voces,

*Addiscens sio nocte dieq; senex. &
 Sunt Veneris Bacchique mihi nunc munera cordi,
 Musarumq; viros qua recreare solent.*

Atqui Plato argumentum Atlanticum præge- stiens vt amœni loci aream desertam, quæ pro- ximitatis iure ad ipsum rediret, excolere & ex- polire, cinxit ingentibus vestibulis, septis & a- triis, qualia scriptum nullum aliud nec fabula nec poema habuit, aditum. Sed quia serò ad- mouit ei manum, opus letho anteuerit. Et quo magis, quæ scripta sunt, oblectant, eo grauius opere angunt non consummato. Vt- nim vrbs Atheniensis templum Iouis Olympii, Fita argumentum Atlanticum inter scripta multa præclara solum reliquit Platonis sapientia im- perfectum. Porro fuit superstes Solon, postquam occupauit Pisistratus tyrannidem, vt memo- riæ tradidit Ponticus Heraclides, per multos an- nos. vt Phanias Ephesius, minus duobus annis. Siqui-

Siquidem cepit Pisistratus dominari Comia archonte: Hegestrato verò archonte, cuius magistratus proximus Comia fuit, Solonem refert Phantias obisse. At combusti cineres fuisse per Salaminiorum insulam dissipatos, est absurdum, ut absonum plane sit à fide & fabulosum: quod proditum est tamen cum ab aliis testibus assiduis, tum ab Aristotele philosopho.

Αὐτὸν Κωμίου μὲν γὰρ ἤρξατο τυραννίδα Πισίστρατος· ἐφ' Ἡγεστράτου δὲ Σόλωνος Φησὶν ὁ Φανίας ἀποθανόντα, τὸ μετὰ Κωμίου ἀρξάντος· ἢ δὴ ἀφ' αὐτοῦ καὶ κατακαυθέντος αὐτὸν τὸ τέφρασι παρὰ τὴν Σαλαμῖνιον νῆσον, ἐστὶ μὲν ἀπὸ τῆς ἀλοπίας ἀπίθανος πρὸ πάντων καὶ μυθώδης· ἀισχυρὰ δὲ ἔστι τὸ περὶ τῶν ἄλλων ἀνδρῶν ἀξιολόγητον, καὶ Αἰετοτέλους τὴν φιλοσόφου.

PLVTARCHI P. Valerius Poplicola.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ Ποπλικόλας.

VM tali viro nos Solone comparamus Poplicolam, cui post hoc nomen populus Romanus honoris causa tribuit, ante fuit P. Valerius dictus. Apparet hūc fuisse ortum ex Valerio, qui apud maiores, ut Romani & Sabini armis depositis in vnum populum coirent, præcipuus fuit autor. Hic enim est ille qui præ cæteris reges ad colloquium perpulit conciliauitque. Eius ergo Valerius stirps, ut fama est, quum adhuc foret sub regibus Roma, insignis eloquentia erat & diuitiis: quorum his ad liberalitatem & humanitatem erga inopes exercendam, illa recte & libere pro iustitia viens, magnam statim expectationem præbuit, si quando sui iuris esset resp. fore ut primum locum obtineret. Postquam verò Tarquinius Superbum, qui nec bonis artibus regnum, sed impie & nefarie parauerat: neque regia administrabat virtute, sed superbe & tyrannice: populus perosus & grauatus casum Lucretiæ, quæ ob stuprum oblatum semetipsa trucidauit, ansam cepit ab eo desciscēdi, ac L. Brutus moliens nouare res, primum consilium confociauit cum Valerio, quo acerrimo adiutore reges expulit: quandiu putabatur populus vnum regis loco electurus ducem, conqueiuit Valerius, imperium existimans ad Brutum, qui auspiciem præbuerat se ad libertatem, pertinere potius. Quia verò auersus erat ab vnus dominatus populus nomine, atque æquiore animo dispertitam videbatur summam potestatem laturus, ideoque duos destinaret, posceretque, spe concepta cum Bruto se consulem designatum iri, offendit. Collega enim Bruto datus inuito est, pro Valerio Lucretiæ vir Tarquinius Collatinus: non ille quidem virtute Valerio præcellentior. sed primores metu adhuc suspensi multa adhuc foris molientium regum & lenociniis sollicitantium ciuitatem, ducem querebant quam acerrimum & implacabilem eorum hostem. Id indigne ferens Valerius, ideo minorem fidem haberi sibi omnia pro patria experturum, quia nulla priuatim se repulisset iniuria tyrannorum, abstinuit curia, foro temperauit, & reip. semel deposuit procurationē. Quare sermonem & metum præbuit vulgo, ne offensione animi cum regibus conspiraret, λῆς ἀπέστη, καὶ πᾶς συνηγορίας ἀπέπειπε, καὶ ὁ πρῶτος καὶ κοινὰ πρῶτον ὁρῶν τὸν πρῶτον ἀπὸ τῆς τυραννίδος ἀπαρτίστῃ τῆς πατρίδος, ὅτι μηδὲν ἴδια κακὸν ἔσται τῶν τυραννῶν πέποιθε, τῆς τε βουλομένης καὶ φροντίδας, φοβουμένοις μὴ δι' ὀργὴν πρῶτον ἀπὸ τῆς βασιλείας ἀπαρτίστῃ τῆς πατρίδος.

Οιοῦντο δὲ ἡγομένη τῶν Σόλωνι τὸν Ποπλικόλαν ὡς ἀλλοτρίου· ὃ τοῦτο μὲν ἕτερον ὁ Ῥωμαίων δῆμος ἐξέδωκεν ὅτι πρῶτον τοῦτομα, περὶ τούτου δὲ Πρόπλιος Οὐαλέριος ἐκαλεῖτο Οὐαλερίου δοκῶν ἀπορρητός ἐστι τὸ παλαιῶν ἀνδρῶν ἀνωτάτω ἡγομένου Ῥωμαίους καὶ Σαβίνοις ἐκ πολέμων ἕνα ἡγεῖσθαι δῆμον. ὃ γὰρ μάστιγα τοῖς βασιλεῦσι εἰς ταῦτα πείσας συνεληθῆναι καὶ ἀφαιλάσας, ἐκείνος ἐστὶ. τὸ γὰρ δὴ καὶ ἡμῶν παροσκήκων Οὐαλέριος (ὡς φασὶ) βασιλευσάντων μὲν ἐπὶ τῆς Ῥώμης, ἐπιφανῆς ἦν ἀφ' ἑαυτοῦ καὶ πλοῦτος· ἂν τὰ μὲν ὀρθῶς καὶ μετὰ παρρησίας ἀεὶ χρώμενος ὑπὸ τῶν δικαίων, ἀφ' οὗ δὲ τοῖς δεομένοις ἐλθόντως καὶ φιλανθρώπως ἐπαρκῶν, δῆλος ἦν ὄντως, εἰ ἡγοίτο δημοκρατία, περὶ τούτων. ἐπεὶ δὲ Ταρκύνιον Σούπερβον, οὔτε λαοφιλῆ τὴν ἀρχὴν καλῶς, ἀλλ' αἰσίου καὶ ἀνομιῶν, οὔτε χρωμένον αὐτῇ βασιλικῶς, ἀλλ' ὑβριζόντα καὶ τυραννίδωντα, μισῶν ὁ δῆμος καὶ βαρυνόμενος, ἀρχὴν ἀποστάσεως ἔλαβε ὁ Λουκρητίας πάτος, αὐτῶν ὅτι τὰ βιασθέντα διεργασάντων· καὶ Λόκιος Βερούτος ἀπὸ μόνου τῶν πρῶτων τῆς μετὰ τὴν ἐξουσίαν, ὅτι περὶ τὸν Οὐαλέριον, καὶ χρωμένον αὐτῷ περὶ τὸν πόλεμον, συνεξέβαλε τῆς βασιλείας. καὶ μέγιστον μὲν ἐπίδοξον ἦν ὁ δῆμος, εἶνα χρωμένον αὐτῷ βασιλεύειν ἐρετηγὸν, ἡσυχία δὲ ἡμῶν ὁ Οὐαλέριος, ὡς τὰ Βερούτω μάλλον ἀρχὴν παροσκήκων, ἡγομένη τῆς δημοκρατίας γοητημῶν· διεχρηνομένου δὲ τῆς μοναρχίας ὁ ὄρατος, καὶ δοκῶντος αὐτῷ ἀλυπότερον τὸ δῆμου μελετῆσαν ὑπομείναν τὴν ἀρχὴν, καὶ δύο περὶ τὸν Οὐαλέριον καὶ καλοῦντος, ἐλπίζων μετὰ τῶν Βερούτου ἀρετῆσθαι καὶ συνεπατάσθαι, διήμυρτεν. ἠρέθη γὰρ ἀκοιπὴ τὰ Βερούτω σωματῶν ἀπὸ τῆς Οὐαλερίου Ταρκύνιος Κολλατίνος, ὁ Λουκρητίας ἀνὴρ, ὅθεν ἀρετῆ Οὐαλερίου ἀφαιρέων. ἀλλ' οἱ δυνατοὶ δεδιότες τοῖς βασιλεῦσι, ἐπιπολλὰ πειρώντας ἐξώθεν, καὶ μαλάσσοντας τὴν πόλιν, ἐβούλοντο τὸν ἐξουσιώτατον αὐτοῖς ἐχθρὸν ἔχον ἐρετηγὸν, ὡς οὐχ ὑψοσόμενον. ἀφρακτῶν οὖν ὁ Οὐαλέριος εἰ μὴ πᾶσι βίεται πάντα πρῶτον ἐνεκεν τῆς πατρίδος, ὅτι μηδὲν ἴδια κακὸν ἔσται τῶν τυραννῶν πέποιθε, τῆς τε βουλομένης καὶ φροντίδας, φοβουμένοις μὴ δι' ὀργὴν πρῶτον ἀπὸ τῆς βασιλείας ἀπαρτίστῃ τῆς πατρίδος.

καὶ τὴν πόλιν, ὀπισθαλαγῶς ἔχουσαι. ἐπεὶ δὲ καὶ πρὸς ἐ-
 πείρουσιν ἀποφάσαι ἔχον ὁ Βροῦτος ἐβούλετο διὰ σφα-
 γίων ὀρκώσαι τὴν βουλὴν, καὶ πρὸς εἰπὴν ἡμέραν, κατέβη
 μάλα Φαίδρος εἰς ἀγορὰν Οὐαλέειος, καὶ πρὸς ὁμοῖας
 μηδὲν εἰδῶσθαι μηδὲ ὑφῆσασθαι Ταρκυνίῳ, ἀλλὰ πολε-
 μήσθαι καὶ κρατοῦσθαι τῆς ἐλευθερίας, ἠδὲ οὐδὲν τετὴν βουλῇ
 καὶ θάρσος ἅμα τοῖς ἀρχαίοι παρέχεν, διὸ καὶ τὰ ἔργα τῶν
 ὀρχων ἐβέβαιον. πρὸς βίβλους γὰρ ἦχον ἀπὸ Ταρκυνίῳ ἡγεμῶνα
 κημιζόντες ἐπαγωγὰ τῶν δήμου καὶ λόγους ὀπιθεῖς, οἷς μά-
 λιστα τοῖς πολλοῖς ἄντο διὰ φθέρην, λεγομένοις πρὸ βα-
 σιλέως, ἀφῆκεν αὐτῶν φρονήματα καὶ μετεῶν δεῖσθαι δοκούν-
 τος. τούτοις εἰς τὸ πλήθος οἰομένων δεῖν τῶν ὑπᾶτων πρὸς ἄ-
 γαν, οὐκ εἴασεν ὁ Οὐαλέειος, ἀλλὰ ἐπέστη καὶ διεκάλυπεν αἰ-
 δεσφοῖς πένησι, καὶ μάλλον βαρυνομένοις τῆς τυραννίδος τὸν
 πόλεμον, ἀρχαῖς καὶ πρὸς φάσας νεωτερισμῶν ἐγένεσθαι.
 μὲν δὲ ταῦτα πρὸς βίβλους ἦχον ἕτεροι, τῆς τε βασιλείας ἀφί-
 σασθαι, καὶ πολεμοῦντα παύσασθαι τὸν Ταρκυνίον λέ-
 γοντες, ἀπαμεινῶν τὰ χρημᾶτα, καὶ τὰς οὐσίας αὐτῶν. καὶ φί-
 λους καὶ οἰκείους, ἀφ᾽ ὧν διὰ βιώσονται, φάροντες. ὀπιθεῖ-
 μένων δὲ πολλῶν καὶ μάλιστα τῶν Κολλατίνου σωμαζομένων
 τος, ἀπεσπῶσιν αὐτῶν καὶ βαχίς ὀργῶν ὁ Βροῦτος, ἐξέδραμον
 εἰς ἀγορὰν, πρὸς ὅτι τὴν ἀποκαλῶν τὸν σωμαζομένην, πολέ-
 μου καὶ τυραννίδος ἀφορμὰς χειζόμενον οἷς δὲ φὸν ἔχον ὄντως
 ἐφόδον φυγῆς ψήφισασθαι. σωμαζόντων δὲ τῶν πολιτῶν
 πρὸς ἰδιώτης αἰὲρ εἶπεν εἰς δῆμον τότε Γάιος Μινού-
 κιος, τὰ τε Βροῦτῳ διὰ κελεύμενος, καὶ τοῖς Ῥωμαίοις
 παραμῶν, ὅραν ὅπως τὰ χρημᾶτα μετ᾽ αὐτῶν ὄντα πολε-
 μοῖν πρὸς τοὺς τυραννοὺς μάλλον, ἢ μετ᾽ ἐκείνων πρὸς
 αὐτοὺς. οὐ μὲν δὲ ἔδοξε τοῖς Ῥωμαίοις, τὴν ἐλευθε-
 ρίαν ἔχουσαν ὑπὸ ἡσ ἐπολέμου, μὴ πρὸς ἄσθαι τὴν εἰρή-
 νην ἐνεκα χρημάτων, ἀλλὰ σωμαζομένην καὶ ταῦτα τοῖς τυ-
 ραννοῖς. ἰὼ δὲ ἄρα Ταρκυνίῳ λόγους μὲν ἐλάχις τῶν χρη-
 μάτων, ἢ δὲ ἀπαμεινῶσιν ἅμα πείρα τῶν δήμου, καὶ κατὰ
 σκευὴ πρὸς οὐσίας. καὶ ταῦτ᾽ ἔπεισθη οἱ πρὸς βίβλους, ὑπο-
 μῶντες ὅτι τῆ τῶν χρημάτων πρὸς φάσας τὰ μὲν, ἀποδί-
 δοσθαι, τὰ δὲ φυλάττειν, τὰ δὲ ἀποπέμπειν φάσκοντες ἄ-
 χεις εὐδὲ φθέρην οἴκους δύο τῶν καλῶν καζαθῶν νομιζο-
 μένων, τῶν Ἀκυλίων τε εἰς ἔχοντας βουλῶτας, καὶ δύο τῶν
 Οὐιτελλίων. οὗτοι πρῶτοι ἦσαν ἀπὸ μητέρων ἀδελφίδι
 Κολλατίνου τῶν ὑπατάτων. ἰδία δὲ Οὐιτελλίους ἕτεροι
 πρὸς Βροῦτον οἰκειότης ὑπῆρχεν. ἀδελφῶν γὰρ αὐτῶν ὁ
 Βροῦτος εἶχε, καὶ παῖδας εἶς αὐτῆς πλείονας. ὧν δύο τοῖς
 εἰς ἡλικία, συγγενεῖς ὄντας ἅμα καὶ σωμαζῆς, οἱ Οὐιτελ-
 λιοὶ πρὸς ἡγήσαντο, καὶ σωμαζῆσαι εἰς τῆ πρὸς οὐσία ἡμέ-
 ρα καὶ κατὰ μὲν αὐτοὺς εἰς ἡμῶς μέγα δὲ τῶν Ταρ-
 κυνίων καὶ βασιλικῶν ἐλπίδας, ἀπαμαμεινῶσιν τῆς τε πατρὸς
 ἀδελφείας καὶ χαλεπότητος, χαλεπότησιν αὐτῶν, δὲ ἀπαρα-
 τήτων αὐτῶν πρὸς τοὺς πονηροὺς λέγοντες. τῆ δὲ ἀδελφείας,
 πρὸς ποιήματα καὶ πρὸς ἀκαλύμματα πολὺν χρόνον (ὡς εἰ-
 κε) χρησάμενος ἀσφαλείας ἐνεκα πρὸς τοὺς τυραννοὺς.
 οὐδὲ ὑστερῶν ἐφυγῆ αὐτῆς τὴν ἐπαμμῆσαν. ὡς δὲ οὐκ ἐ-
 πείσθη τὰ μετ᾽ ἄλλα, καὶ τοῖς Ἀκυλίοις εἰς λόγους ἦλθεν, ὅρ-
 χων ὁμοῖα μέγα ἔδοξε πᾶσι καὶ δεινὸν, ἀδελφῶν σφαγήτος ὀπιθεῖσθαι αἶμα, καὶ τῶν σωμαζῶν διζή-
 τας. ὅτι τούτοις εἰς τὴν Ἀκυλίων οἰκίαν σωμαζῆσαν. ἰὼ δὲ οἴκους εἰς τὰ δρῶσθαι ἐμελλον (οἷον εἰχῶς)
 ὑπὸ ἡμῶς καὶ σωμαζῆσαι. ἔλαθεν οὖν αὐτοὺς οἰκείτης ὄνομα Οὐινδίκιος, εἰδὼν κατὰ κρυψῆς αὐτῶν,

A remq; publicum & ciuitatem adhuc nutantē e-
 uerteret. Quum verò suspectaret Brutus præterea
 nonnullos alios, statueretque sollennib. adhibitis
 victimis stata die senatum iureiurando adigere,
 perquam alacris Valerius descendit in forum, iu-
 rauitq; primus nihil se concessurum vel indulturū
 Tarquinio, sed libertatem pro virib. defensurum.
 Vnde magno gaudio senatum simul fiducia con-
 sules erexit. Mox iuramentū reconfirmauit. Lega-
 ti venerūt à Tarquinio cū literis populariter scri-
 ptis sermonibusq; modestis, quib. plebem infle-
 cti putabat posse, quod præ se ferrent spiritus illos
 deposuisse regem, & æqua postulare. Quos quum
 B consules ad populū censerent producendos, haud
 permisit id Valerius, sed obstitit & intercessit, ne
 inopi multitudine, quæ magis à bello quam regno
 abhorreret, femina & materiam darent turbandæ
 reipublicæ. Mox alii missi legati, qui Tarquinium
 regno se abdicare & arma attulerunt positurū, bo-
 na modo & pecuniam repetere sua, amicorumq;
 & familiarium, vnde in exilio se tolerarent. Quum
 inclinarent multi in eam sententiam, & præcipuè
 vigeret eam Collatinus, Brutus acris vir animi &
 ad iram asperi, prouolat in forum, proditorē colle-
 gam clamitans. qui belli & dominatus subsidium
 C largiretur iis quibus vt viaticum exilii decerneret-
 tur, nulla esset ratione tolerandum. Ibi pro cōcio-
 ne princeps C. Minutius, homo priuatus, Brutum
 monet, & populum hortatur, viderent vt ea pecu-
 nia se potius aduersus tyrannos, quam aduersus i-
 pso armaret tyrannos. Ad postremum vicit tamē
 ea sententia apud populum Romanum parta li-
 bertate, pro qua pugnabant, ne pecuniæ causa pro-
 funderent pacem, verum vna cum tyrannis pecu-
 niam exterminarent. Atqui Tarquinius eā in mi-
 nimis ponebat, sed repetitio illa spectabat eo vt si-
 mul & populum pertentaret, & consilia strueret
 D proditiōnis: eamq; moliebantur legati, causæ mo-
 ræ illa bona prætexentes, dum partim distrahere,
 partim seruare, alia avehēda curare se iactāt. quo-
 ad corruperunt duas familias, quæ magna in æ-
 stimatione habebantur, Aquiliorum, in qua tres
 senatores, & Vitelliorum, in qua duo erant, o-
 mnes Collatini consulis sororum filii. Iam alia
 necessitudo cum Bruto Vitelliis peculiaris inter-
 cedebat, quod sororem eorum haberet Brutus in
 matrimonio, numerosamque ex ea prolem, ex
 qua duos iam adolescentes propinquos suos &
 familiares Vitellii ascuerunt, & ad coniurandum
 E impulerunt, quo inferent se in inclytam Tar-
 quiniū familiam & spes regias, atque ita pa-
 tris stoliditate & asperitate explicarent. Asperita-
 tem enim vocabant illius aduersus improbos se-
 ueritatem. Stoliditatis, qua specie & obtentu se-
 curitatis causa diu fuerat apud tyrannos vsus nec
 post effugit cognomen. Vt igitur hi adolescentes
 pellecti in colloquium cum Aquiliis venerunt,
 omnibus visum est hominis iugulati sanguine
 libato & visceribus tactis, magnum & dirum ius-
 iurandum concipere. Ad eam rem in domum
 Aquiliorum congregiuntur. Erat nimirum do-
 F mus vbi ea erāt agenda, vasta & obscura. In ea ser-
 uus Vindicus imprudentibus illis delitescbat,

non fraude, aut agi quicquam eiuscemodi odora-
 tus, sed quū esset forte fortuna ibi, illisq; subito su-
 perueniētib. offerre se formidaret, substitit, atque
 pone arcam ibidem positam abdidit se. Ita & quæ
 gesta ibi fuerunt contemplatus est, & excepit eo-
 rū consilia. Statuerant consules obtruncare, in quā
 rem literas ad Tarquinium scriptas dederant lega-
 tis. Nam ibi diuertebant hospitio accepti ab Aquilii,
 & tunc coniurationi intererant. Vbi his patris
 digressi sunt, subducens se inde Vindicius, quid
 hac in refaceret, non satis expediebat, sed hære-
 bat, graue esse, id quod erat, ratus, de criminibus
 atrocissimis deferre apud patrē filios, aut apud au-
 uunculū fororis filios Collatinū, neq; quicquā oc-
 currebat in populo Romano priuatus, cuius fidei
 res credi tā arcana possent. Contra quum quiduis
 citius quam cōtinere possit eas, conscientiaq; sti-
 mularetur facinoris, contulit se ad Valerium, eius
 adductus comitate & humanitate, quod facilis in-
 digentibus esset ad eum aditus, domusq; eius om-
 nib. pateret, nec colloquium vllius abiecti homi-
 nis aut postulationē reiiceret. Hunc ut adiit Vin-
 dicius, omniaq; solo presente Marco fratre & vxore
 ei detexit, obstupefactus atq; perhorrescens, nō
 putauit dimittendum hominem, verum inclusit
 eum in cubiculo, relicta ad custodiam ianuæ vxore.
 Inde fratrem iubet ad literas, si qua possit, occupa-
 ndas & seruos detinendos, atrium regium cingere,
 ipse cum clientib. & amicis, quos semper circa se
 frequentes habebat, atq; cum multis seruitiis ad
 domum Aquiliorum, qui tunc non erant intus, con-
 tendit. Ita præter omnium expectationē irrūpēs
 per ostium, literas illic positas offendit vbi diuer-
 tebant legati. Interea accurrunt Aquilii, & ad ianuā,
 vt epistolas extorqueant ei, manus conferunt.
 Hi resistunt, & togis collo circumiectis vix vi
 inter se mutuo per vicis impellentes in forum
 perrumpunt. Eadem fortuna circa atrium regium
 fuit, vbi Marcus alias epistolas, quæ cum iupel-
 lectile exportabantur, oppressit, ac seruos regios,
 quotquot potuit, protraxit in forum. Sedato
 per consulestumultu, vbi Vindicius est iussu Va-
 lerii ex cubiculo productus, fontibusque accusa-
 tis recitatae literæ, neque illi quicquam quod re-
 sponderent, habuerunt, cæteri coniectis in ter-
 ram oculis conticescebant. Pauci in Bruti gratiam
 exilii fecerunt mentionem. Et verò etiam Collatini
 lacrymæ spem eis lenioris sententiæ & Valerii
 silentium faciebat. At Brutus utrunque filium
 nomine compellans, Age Tite, inquit, age Valeri,
 quid responderetis ad crimina hæc? Vbi ter inter-
 rogati nihil responderunt, tum ad lictores conuerso
 vultu, iam reliquæ, inquit, vestrae partes sunt.
 Illi confestim iniiciunt adolescentibus manus,
 togis spoliant, manibus post tergum illigatis
 corpora virgis cadunt. Ibi aliis oculis auertentibus,
 nec spectaculum illud ferentibus, fama est faciem
 illum nusquam alio detorsisse, nec misericordia
 quicquam de solita vultus austeritate & seueritate
 mutuisse, sed torue filios in medio supplicio in-
 titum, dum humi extensos securi percussere.

A οὐ κατ' ἐπιβουλὴν ἢ προαίθεσιν ἰνά τῶ μέλλοντος, ἀλλ' ἐνδὸν ἂν ἔτυχε, καὶ προσιδοῦσιν αὐτοῖς μὲν ἀπουδῆς ὄφθιμι φοβηθεῖς, ἡ δὲ ἐστὶν, λαρνακα κειμήλιον πρὸς αὐτὸ ποιησάμενος, ὥστε καὶ τῶν προσηγομένων θεατῆς γυρέσθαι, καὶ τὸ βαλόμεν' ἐπήκτος. ἔδοξε δὲ αὐτοῖς τοῖς ἰσάτοις ἀναρῆν' καὶ ταῦτα δηλοῦσας γράψαντες ἐπιστολάς πρὸς τὸν Ταρκύνιον, ἔδωκεν τοῖς πρὸς ἐσθὲν καὶ γὰρ ὄψιν αὐτῶν τῶν Ἀκυλίων ξένοι γενηότες, καὶ τότε τῆ συμμοσίου παρήσαν. ὡς δὲ ταῦτα προέξαιτες ἀπηλλαγήσαν, ἡ δὲ ἐξελθὼν ὁ Οὐινδίκιος λάθρα χησάσθαι τοῖς πρὸς πεσοῦσιν οὐκ εἶχεν, διὰ ἡ πόρρην, δὲ τὸν μὲν ἡ γυρῆμιος (ὡς ἀρῶν) πρὸς πατέρα Βερούτων, ἡ δὲ ὄψιν ἀγάγισα κατηγρηρῆν, ἢ πρὸς θεῖον ἀδελφιδάαν, τὸν Κολλατίνον· ἰδιώτῳ δὲ Ρωμαίων ὁδὸν νομίζων ἐχέχθον ἀπορρήτων τηλικούτων, πρὸ δὲ αὐτῶν μᾶλλον ἢ διωατῶς ἂν ἡσυχία ἀγῆν, ἐλαυνόμενος δὲ τῶν συμμοσίου τῶν προσηγομένων, ὡρμησέ πως πρὸς τὸν Οὐαλέριον, μαλίστ' ἀπὸ τοῖς κοινοῖς καὶ φιλαδελφοῖς ἐπαρῆν, τὸ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκημα, καὶ φύλακα τῶν ἐαυτοῦ γυμνασίου, ἡ δὲ ἄλλο, ὅτι πᾶσιν διπρὸς ὁδὸν ἡ τοῖς διομῶσι, καὶ τῶν οἰκίαν ἀεὶ παρῆν ἀεωγμένῳ, καὶ λόγον ὁδὸν ὁδὸν χρεῖαι ἀπερῆν τῶν ταπεινῶν. ὡς οὖν αἰετῆ πρὸς αὐτὸν ὁ Οὐινδίκιος καὶ κατέπε πύρτα, Μάρκος τε τῶ ἀδελφοῦ παρῆν, αὐτῶ μῖου, καὶ τῆς γυμνασίου, ἐκπλαγῆς καὶ δέσας ὁ Οὐαλέριος, οὐκ ἐπὶ πρὸς τὸν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἀκλείσας εἰς τὸ οἶκη

ἔτα ἢ ποὺ ἄλλοις ἐπὶ τῷ σὺν ἀρχόντι ποινοσάμενος, ὡς ἔ-
 ζῆνας ἄς ἔργον εἰργασμένος, οὐτ' ἐπαμὴν βεβλομένοις ἀ-
 ζῆως, ἔτε φέρον, ἐφικτόν. ἢ γὰρ ἀρετῆς ὑψος εἰς ἀπάθειαν ἀξέ-
 ἔπειτ' ἰσχυρῶς, ἢ πάθος μέγας εἰς ἀναλγησίαν. ὁ δὲ ἔτερον
 ἢ μικρόν, ὁ δὲ αἰθερόπινον, ἀλλ' ἢ θεῖον, ἢ φημι ἄδεις. δίκαιον
 ἢ τῆ δόξῃ τῶ ἀνδρὸς τὴν κείνῳ ἐπέσθαι μάλλον, ἢ τ' ἀρε-
 τὴν ἀδενεία τῶ κείνῳ ἀπιεῖσθαι. Ῥωμαῖοι γὰρ οὐ βούλοιντο
 ἔργον οἴοντα Ῥωμύλου ἡμέσθαι τῆς πόλεως τὴν ἰδρῖσιν, ὅ-
 ἴον Βερούτου τ' κτήσιν τῆς πολιτείας καὶ κατὰ σπιν. ὡς δὲ οὐκ
 ἀπὸ ἡλθεν ἐξ ἀρετῆς τότε, πολλῶν μὲν χρόνον ἐκπληξίς εἶχε
 καὶ φεῖκη καὶ σιωπῆ πρὸς τὸ ἐπὶ τοῖς ἀγαπώμενοις.
 ἄλλοις ἢ τὴν τῶ Κολλατίνου μαλακίαν καὶ μέλλησιν ἀνείρα-
 ρῆσαι οἱ Ἀκύλιοι, καὶ χρόνον ἡξίω λαβόντες ἀπολογήσα-
 σθαι, καὶ τὸν Οὐινδίκιον αὐτοῖς ἀποδοθῆναι δούλον ὄντα, καὶ
 μὴ πρὸς τοῖς κατηγόροις εἶ. βουλομένου ἢ ταῦτα συγχα-
 ρῆν, καὶ ἀφελόντος ἐπὶ τούτοις τὴν ἐκκλησίαν, ὁ Οὐαλέ-
 ριος οὐτε τὸν αἰθερόπινον οἶος τ' ἴω ἀφείναι τῶ πρὸς αὐτὸν ὁ-
 χλα καὶ ἀμεμυμένον, οὐτε τὸν δῆμιον εἰς ἀρετὴν τοῖς
 ἀρετῆς ἀπελθῆναι. τέλος ἢ τοῖς σώμασιν ἐπιβαλὼν τὰς
 χεῖρας, ἐπεκράτησε τὸν Βρούτον, καὶ τ' Κολλατίνον ἐβόα διὰ
 ποιεῖν, εἰ τὰ σὺν ἀρχόντι παιδοφορίας ἀνάγκη παρῆται.
 ἴσχυρος, αὐτὸς οἶεται δεῖν καὶ ἀχαλεῖσθαι τῆς γυναικὸς
 τοῖς ἀρετῆς καὶ πολεμίοις τῆς παιδείας ἀγρυπνοῦντος ἢ
 τῶ ἰσχυρῶς, καὶ κελθόντος ἀπάγεισθαι τὸν Οὐινδίκιον, οἱ
 μὲν ἰσχυρῶς διωσάμενοι τὸν ὄχλον, ἢ πρὸς τῶ αἰθερόπινου,
 καὶ τοῖς ἀφαιρουμένοις ἐτυπῶν, οἱ ἢ φίλοι τοῦ Οὐαλέριου
 παρῆσαν ἀμυρόμενοι. καὶ ὁ δῆμος ἐβόα, κελθόντων παρῆ-
 ναι τὸν Βερούτον. ἦκεν οὐκ αὐτῆς ἰσχυρῶς καὶ ἡγομένης αὐ-
 τῶ σιωπῆς, εἶπεν ὅτι τοῖς μὲν ὑοῖς αὐτὸς ἀποχρῶν ἴω δικά-
 σῆς, πρὸς ἢ τῶ ἄλλων τοῖς πολίταις ἐλθόντες οὐσι ψῆφον
 δίδωσι λεγέτω ἢ βουλομένου καὶ πρὸς τὸν δῆμιον. οἱ κέτι
 μὲν τοῖς λόγων ἐδέσσαν, ἀλλὰ τῆς ψῆφου δόξαις, πάσης ἀ-
 λόντες ἐπελεκίσθησαν. ὁ ἢ Κολλατίνος, ἴω μὲν (ὡς εἰκεν) ἐν
 ἰσχυρῶς καὶ ἀφαιρουμένοις τῶ βασιλέων, ἢ πρὸς τῶ
 αὐτῶ καὶ τῶ ἀδελτέρῳ τῶ ὀνομάτων, ἀφοσιούμενοι τὸν Ταρ-
 κύνιον. ὡς ἢ ταῦτα σιωπῆ, πρὸς τῶ πασι παρῆσαν, ἀ-
 φῆκε τὴν ἀρχὴν ἐκῶν, καὶ τ' πόλεως ἠπέσθηλθεν. οὐκ
 δὴ πάλιν ἀρετῆς ἀμεμυμένων, ὑπὸς ἀνείρατῆ λαμ-
 πρῶς Οὐαλέριος, ἀξίαν ἀπολαβὼν τ' ἀρετῆς χά-
 ριν ἢ οἰόμενος πὶ δεῖν ἀπολαβῆσαι τὸν Οὐινδίκιον, ἐψηφί-
 σαι τοῖς ἀρετῆς ἀπελθόντες ἐκείνον ἐν τῆ Ῥώμῃ ἡμέσθαι
 πολίτην, καὶ φέρῃν ψῆφον ἢ βούλοισι φερεῖα παρῆσαν
 μνησθῆναι. τοῖς δὲ ἄλλοις ἀπελθόντες οὐκ καὶ μὲν πολλῶν
 χρόνον ἔξοισίαν ψῆφου δημαγωγῶν ἐδωκεν Ἀπίπιος ἢ ἢ
 πρὸς τῶ ἀπελθόντες ἀρετῆς ἢ τὸν Οὐινδίκιον λέγεται,
 δι' ἐκείνον (ὡς φασί) τὸν Οὐινδίκιον. ἐκ τούτου, τὰ μὲν
 χεῖρα τῶ βασιλέων ἀφαιρούσθαι τοῖς Ῥωμαῖοις ἐδω-
 χῆν, τὴν δὲ οἰκίαν κατέσκαψαν καὶ τὴν ἐκταύλιν. τοῦ
 δὲ Ἀρείου πεδίου ὁ ἦδισον ἐκέκτητο Ταρκύνιος, καὶ τοῦ-
 τοῦ τῶ καὶ ἠέρωσαν. ἔτυχε ἢ τῶ ἀρετῆς ἀμεμυμένων ἀρετῆς καὶ κει-
 μένων ἐπὶ τῶ ἀρετῆς ἀμεμυμένων, ὁ δὲ ἦδισον δεῖν ἀρετῆς, ὁ δὲ ἀρετῆς
 ἀρετῆς ἀμεμυμένων, ἀλλὰ σιωπῆ ἀμεμυμένων ἐφῆσαν
 τὰς ἀμάλλας εἰς τὸν πρὸς τὸν. ὡς δὲ αὐτῶ καὶ τὰ δένδρα ἠέρωσαν, ἀρετῆς ἀμεμυμένων
 ἀνείρατῆ τῶ καὶ ἀκαρπῶν. ἀρετῆς ἀμεμυμένων ἢ πολλῶν ἐπὶ ἀλλήλοις καὶ ἀρετῆς, ὑπὸς ἀρετῆς ὁ ῥόος οὐ πο-
 λῶν τῶν, ἀλλ' ὅπου τὰ ἀρετῆς ἀμεμυμένων καὶ ἀρετῆς ἀμεμυμένων τοῖς ἀρετῆς ὑπῆσαν. τῶ δὲ ἢ ἀρετῆς ἀμεμυμένων

A Inde permittens reliquos collega, discessit, re per-
 petrata quam nemo vel laudauerit satis vel vitu-
 peratierit. Quippe aut virtutis celsitudo omnem
 sensum animo eius excussit, aut perturbationis
 moles callum obduxit dolori. Est neutrum autem
 vulgaris aut humani ingenii, sed vel diuini vel be-
 luini. Atqui equius est ut suffragetur iudicium glo-
 riae Bruti, quam virtuti fides iudicantis imbecilli-
 tate detrahatur. Neque enim ita arduum populus
 Romanus fuisse Romulo aestimat cedere urbem,
 ut fundare & constituere remp. Bruto. Postquam
 igitur ex foro digressus est, stupor horrorque & fi-
 lerum omnes ob hoc factum diu defixit. At mol-
 lities Collatini & cunctatio animum dedit Aquilii
 ut die postularent ad se purgandum, utque Vin-
 dicius feruus suis ipsis restitueretur, nec detineretur
 ab accusatoribus. Quae concedere quum intē-
 deret Collatinus, iamque cōcionem dimitteret, nō
 dubitavit Valerius hominē retinere, turbæ, qua
 cinctus erat, immixtū, neque populū dimissis proditorib.
 digredi permisit: per stremo corporib. eorū
 manus iniicere, Brutūque appellare, ac rem indignā
 esse vociferari, si filiorum necandorum necessitate
 collegæ imposta cōdonandos Collatinus mulieribus patriæ
 proditores & hostes existimaret. Ibi ex candescēte
 consule, & ut Vindiciū abducerent iubente, hinc lictores
 repulsa turba eūprehendunt, si qui obstitunt, hos
 pulant: illinc necessarii Valerii defendunt eum ab
 iniuria, populūque Brutum in clamat. Qui reuersus,
 facto silentio, ait de filiis latis fuisse suum iudicium,
 de cæteris ciues qui libertatem haberent, in suffragia
 se mittere. *Dicat (inquit) qui uolet, & causam probet populo.*
 Enimvero non iam moratus populus est orationes,
 sed quum suffragia inisset, ab omnibus damnati,
 & securi sunt percussi. Erat uero iam Collatinus
 vel ob propinquitatem regum in nōnulla suspicione,
 deinde alterum eius nomen detestabantur Tarquinius:
 quum præterea populum in hac causa offendisset,
 uirō abdicauit se magistratu, & in exilium iuit.
 Itaque comitiis iterum habitis, Valerius magnifice
 est consul renunciatus, retulitque ei populus
 dignam egregia illa uoluntate gratiam: cuius hic
 ferre Vindiciū arbitrans debere partem, tulit
 ad populum ut primus ille libertus ciuitate
 donaretur, & suffragium in qua uellet adscriptus
 tribu ferret. Aliis libertis sero diuque post per
 ambitionem popularem Appius suffragii ferendū
 ius dedit: atque ex huius nomine Vindicii, qui
 solida libertate fuit donatus, dicitur Vindicta
 manumissus. Inde bona regum diripienda plebi
 dedere: domum regiam & atrium solo æquaue-
 runt. Amoenissimam campi Martii partem
 possidebat Tarquinius, quam Marti consecra-
 uerunt. Forte ibi tum messis erat, iacebantque
 adhuc manipuli. Eam frugem, quia ob conse-
 crationem religiosum erat triturare & consume-
 re, magna uis hominum in fluuium cōiecit, mox
 arbores cæfas eodem congestis, planeque incul-
 tum agrum & otiosum reliquerunt deo. Quum
 multa autem confertim coaceruarentur, non
 longè sunt amne delata, sed quo primi acerui in
 vadis hæsitates cōsedere. Quia uero aggestæ mate-

ria non patebat transitus, sed applicabatur illigabaturq; , accepit compages vinculum & soliditatem auctam ab vnda. Nam limua affatim inuexit, cuius præbuit adiectio incrementum pariter & firmamentum: neq; appulsus eius commouit, imo molliter premendo coegit omnia & constringit. ob eam amplitudinem & firmitatem maior ei in dies facta accessio est, & adiunctum spatium, quod plurima accepit eorum quæ amne deferebantur. Insula ea nunc in vrbe sacra est, in qua tēpla deorum, sunt & ambulationes: vocatur Latina voce, *Inter duos pontes*. Alii hoc accidisse ferunt, nō quum cōsecraretur campus Tarquini, verum postea vicinum illi aliū fundum quū Tarquinia dedicaret. Virgo hæc Tarquinia ex Vestalib. vna fuit: quamobrem magnos est consequuta honores, in quib. fuit testimonii dictio, quā inter fœminas obtinuit sola. Nam cōcessum ei plebiscito ius nubendi non vsurpauit. Hæc ita fabulatur facta. Tarquinius vbi vidit ad recuperandum regnū dolo viam obseptā, receperunt prompto animo Thufci, eumq; ingenti manu institerunt reducere. Aduersus quos consules Romani legiones eduxerūt aciemq; instruxerūt in locis sacris, quorū alterum Arsiam sylvam, alterū Æsuua prata vocant. Quū iam ad manus esset ventum, Tarquini filius Aruns & Romanus consul Brutus, haud fortuito inter se occursum, sed odio inter se inflammati & ira, hic tanquam in tyrānum & hostem patriæ, ad pœnas ille expetendas exilii sui, concitant infesti calcaribus equos. Qui ira magis quā consilio occurrentes, suisq; protegendi immemores simul cecidere. Tam acris prolusionis non habuit certamen meliorem exitum, sed magna vtrinq; strage edita tempestas acies diremit. Vnde æstuabat Valerius, quod euentum ignoraret pugne, & milites cerne- ret tam cæde suorum percullos, quam hostium erectos. adeo indiscreta & compar strages ob multitudinem fuit. Veruntamen aspectus ex propinquo funerum suorum ostēdebat vtriusq; magis cladem, quam victoriam coniectura hostilium. Superueniente nocte, qualem à tam cruenta pugna verisimile est, quum castra teneret silentium, perhibent concussum lucum fuisse, atq; ex eo ingentē editam vocem, vno plus Hetruscorum quam Romanorum cecidisse in acie. Fuit ea vox haud dubie diuina: siquidem ilico ab ea arrectis & sublati Romanorū animis castra personarunt, Hetrusci verò perfusi terrore & attoniti castra deseruerūt, atq; delapsi pene omnes sunt. Moratores paulo minus quinq; millia Romani adorti ceperunt, prædamq; diripuerunt. Inito numero castrorum inuēti ex parte hostium trecenti supra vndecim millia, rotidem vno minus ex parte Romanorum. Pugnatum aiunt pridie Cal. Martias. Valerius triumphans inde primus consul, quadriga urbem in- iit: quæ res augustam speciem & magnificam, non odiosam præbuit, neque inuidiosam spectato- ribus. Neque enim tanta id factum consequuta æmulatio esset, neq; quæ per multos annos dura- uit ambitio. Gratus etiā ad populū honos collegæ habitus fuit, quo exequias eius & funus decorauit

Valerius: in cuius laudē orationē funebrē habuit,

A διεξοδον οὐκ έχόντων, ἀλλ' ἐπιχωρῶν καὶ ἀπειπλεκεμέ-
νων, ἐλάμβανεν ἡσύμπηξις ἰσχυρὴ καὶ ρίζωσιν αὐξανομένῳ
ὑπὸ τῆς ῥόμβου. ἰλιώ τε γὰρ ἐπήγαγε πολλῶν, ἢ πρῶσι-
σα μὴ ἔσφι πᾶσι παρῆγεν ἅμα καὶ κέλλησιν, αἵ τε πληγαὶ
σαλόν οὐκ ἐποίησεν, ἀλλὰ μαλακῶς πιέζουσα σιωπηλευ-
νον εἰς τὸ πῶτα καὶ σιωπῆ πλατῆον. ὑπὸ δὲ μεγέθους καὶ
ἐξόσως, ἔτερον αὐτῶν μέγθος ἐκπᾶτο, καὶ χώρην αἰαδε-
χόμενῳ πᾶσι πλείω τῶν ὑπὸ τῆς πῶτα μὲν καὶ φερεμένων
τῶν ἰσχυρῶν ἢ τῶν ἰσχυρῶν ἢ τῶν πόλιν ἔχει δὲ ναοὺς θεῶν καὶ
ἀπειπάσι, καλῆται δὲ τῆς Λατίνων Φωνῆ, Μέση δὲ οὖν γε-
B φυρῶν. ἐνιοὶ δὲ τῆς συμπεσεῖν ἰσορροσῖν, οὐχ ὅτε Ταρκινίᾳ
καθιέρωθαι τὸ πῶτα, ἀλλὰ χρόνοις ὑστερον ἄλλο χωρεῖον ὁμο-
ροῦν ἐκείνῳ Ταρκινίᾳ ἀεισῖν. ἢ δὲ Ταρκινία, παρθέ-
νος ἡ ἱέρφα μία τῶν ἱστῶν. ἔχει δὲ πᾶσι αἰτὶ τούτου με-
γάλας, ἐν αἷσιν καὶ τῶν μῦθων αὐτῆς δέχεσθαι μόνως γυ-
ναϊκῶν, ὅ δὲ ἔξῃται γαμείσθαι φημισαμένων, οὐ πρῶσι-
δέξασθαι καὶ τῶν μὴ οὐτῶν ἡμέσθαι μυθολογοῦσι. Ταρ-
κινίον δὲ τῶν ἐκ πρῶσι δόξας ἀπογόνου τῆς δόξης ἀνάλη-
ψιν, ἐδέξασθαι Τυρρίων καὶ πρῶσι, καὶ μεγάλη διωκίμῃ
κατῆρον. ἀντεξῆρον δὲ τοῖς Ῥωμαίοις οὐκ ἔπασι, καὶ παρετα-
C ξαν ἐν χωρεῖσι ἱερεῖσι, ὧν δὲ μὴ Οὐρσον ἄλλοις, ὅ δὲ, Αἰ-
σούφον ἀφῆσθαι πρῶσι ἰσορροσῖν. δόξασθαι δὲ αὐτῶν σιω-
πῆν εἰς χεῖρας, Ἀρῶν δὲ Ταρκινίου πᾶσι, καὶ Βεσῶτος δὲ
Ῥωμαίων ὑπᾶτος, οὐ καὶ τυχῶν ἀλλήλοισι ἀπειπλεόντες,
ἀλλ' ὑπὸ ἔργου καὶ ὀργῆς, (ὁ μὴ, ὡς ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν καὶ πο-
λέμων τῆς πατρίδος, ὅ δὲ, τῆς φυγῆς ἀμυνόμενος) ὄρμη-
σαι ὁμοσε τοῖς ἰσχυρῶσι. θυμῶν δὲ μᾶλλον ἢ λογισμῶν πρῶσι-
μίζαντες, ἠφείδθησαν αὐτῶν, καὶ σιωπῆσαν ἀλλήλοισι.
οὐτῶν δὲ δόξασθαι τῶν πρῶσι ἰσορροσῖν, οὐκ ἔχον ὁ ἀγῶν τῶ-
λος ὅτι κείσθαι, ἀλλὰ καὶ δράσαντες ἴσα καὶ παθόντες οἱ
D στρατοὶ διεκρίθησαν ὑπὸ χιμῶνος. ἡ δὲ οὖν ἐν ἀπῶσι οὐκ
λέειος, οὐκ εἰδῶς δὲ τῆς μάχης πῶσι, ἀλλὰ τοῖς στρατιώ-
τας ὄραν τοῖς μὴ αὐτῶν νεκροῖς ἀθυμούντας, ἐπαρθεμένους δὲ
τοῖς τῶν πολεμίων οὕτως ἀκείσθαι καὶ τῶν ἀλλήλων ὑπὸ
πλήθους ὁ φόνος. οὐ μὴν ἀλλ' ἐκατέρωθεν ἐγῆθεν ὄρα μῆρα
πᾶσι οἰκεία μᾶλλον ἐβέσθαι τῶν ἡπῶν, ἢ τῶν νίκων εἰς ἑα-
μῶν τῶν πολεμίων. ἐπελθούσης δὲ νυκτὸς οἷαν εἰκός οὐ-
τω μεμαχημένοις, καὶ θυμῶν ἐν ἡσυχίᾳ τῶν στρατιω-
των, λέγεισι σφῶσθαι ὁ ἀλλοις. ἐκ δὲ αὐτῶν φωνῶν ἐκ-
πεσῖν μεγάλῳ φερούσῳ ὡς ἐν πλείοις ἐν τῇ μάχῃ
E τεθνήκασιν Τυρρίων ἢ Ῥωμαίων. ἡ δὲ ἄρα θεῖον πῶ-
σι φερούσῳ. ὅθεν τε γὰρ ὑπὸ αὐτῶν, τοῖς μὴ ἀλα-
λάξῃ παρῆσθαι μέγα καὶ θαρραλέον. οἱ δὲ Τυρρίων, πε-
εἰφοβοὶ θυμῶν καὶ σιωπῆσαν ἰσορροσῖν, ἐξέπεσον ἐκ τῆς
στρατοπέδου, καὶ διασπάρθησαν οἱ πλείστοι. τοῖς δὲ κατα-
λέσθαι ὀλίγω πενταχιλίῳν ἐλάσθαι ἐπελθόντες εἰ-
λον οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τᾶλλα διήρπασαν. οἱ δὲ νεκροὶ ἀφῆ-
σθαι, ἀφῆσθαι τριακῶσι μὲν ὅτι χιλίοισι καὶ
μυριοῖσι οἱ τῶν πολεμίων, οἱ δὲ Ῥωμαίων, παρ' ἑνα ποσῶ-
τοι. τῶν τῶν μάχῃ λέγεισι ἡμέσθαι πρῶσι μῆρα κα-
λανδῶν Μαρτίου. ἐφῆσθαι δὲ ἀπ' αὐτῆς Οὐδέειος,
εἰσελάσθαι τῶν πρῶσι ὑπᾶτων, καὶ τὸ πρῶσι
σεμνῶν καὶ μεγαλοπρεπῆ παρῆσθαι ὄψιν, οὐκ ὅτι φθονον, οὐδὲ αἰαδῶσαι (ὡς ἐνιοὶ λέγεισι) τοῖς ὄραντας. οὐ γὰρ
ἀν' ἔργου ζῆλον ποσῶτον, ἀλλὰ φιλομῆρα εἰς ἑτῆ πᾶσι ἀφῆσθαι. ἀπῆσθαι δὲ τῶν Οὐδέειου καὶ τῶν
εἰς τὸν σιωπῆσαν πᾶσι, αἷς ἐκ χιμῶνος καὶ θαρραλέον ἐξόσθαι καὶ λέγειν ἐπ' αὐτῶν διεξῆλθεν ὅτι τῶν φθονον.

ὅς οὕτως ὑπὸ Ῥωμαίων ἠγαπήθη, καὶ ἑσαύτῳ ἔχε χά-
 ει, ὥστε πᾶσι τοῖς ἀγαθοῖς καὶ μεγάλοις ὑπαρχῶν, ὃς ἐ-
 κείνου τελευτήσασιν, ὑπὸ τῶν ἀρίστων ἐκταμίεσθαι. λέ-
 γεται ὅτι καὶ τῶν Ἑλλήνων ὀπίσθιων ἐκείνος ἠρέσθαι
 παροφύτους· εἴ γε μή καὶ τῶν Σόλωνος ὅστιν, ὡς Ἀναξίμε-
 νης ὁ ῥήτωρ ἰσόρηκεν. ἀλλὰ δι' ἐκεῖνα μᾶλλον ἤρποντο τῶν
 Οὐαλέριων καὶ παροφύτων, ὁ π. Βρούτος μὲν (ὁ ἑταίρος
 τῆς ἐλευθερίας ἐπὶ μίσην ὁ δῆμος) ἐκείνῳ μόνος ἀρχῶν
 ἀλλὰ καὶ παρῶν αὐτῶν σωμαρχῶν παροφύτων καὶ δό-
 τερον· οὐτοσί δ' (ἐφασαν) εἰς αὐτὸν ἀποφύτων σωμαρχῶν μέ-
 νος, ἐκείνῳ τῆς Βρούτου κληρονομία ὑπατείας μηδὲν αὐ-
 τῶν παροφύτων, ἀλλὰ τῆς Ταρκυνίου τυραννίδος. καὶ τοῖ
 τίθει λόγῳ μὲν Βρούτον ἐκταμίεσθαι, ἔργῳ ὅτι μισήσθαι Ταρ-
 κύνιον, ὑπὸ Ῥαβδῶν ὁμοπάσης καὶ πελέεσι καὶ ἰσχυροῖς μόν-
 ον, ὃς οἰκίας ἑσαύτης ὁ μέγιστος ὁ σὺν οὐ κατέλετ' τῶν βασι-
 λέως. καὶ γὰρ οὕτως Οὐαλέριος ὄψατο βασιλικότερον ὑπὸ τῶν
 κελουμένων Οὐελίαν οἰκίαν, ὅτι κρεμαμένῳ τῇ ἀρχῇ,
 καὶ κελουμένων ἐξ ὑφῶν ἀποφύτων· δις παροφύτων ὅτι πελάσσει
 καὶ χαλεπῶν ἔξωθεν, ὥστε καὶ βασιλικόν αὐτῶν ὁ γῆμα
 μετεωρον εἶναι, καὶ βασιλικὸν τῆς πομπῆς τ' ὄγκον. ὁ σὺν οὖν
 ἐν ἀρχῇ καὶ παροφύτων μεγάλοις ἀγαθῶν ἠέ ἠέ παρ-
 ῥησίαν ἀπὸ κολακείας παροφύτων καὶ λόγους ἀληθῆς, ἔ-
 δέξεν. ἀχρῶσας γὰρ ὅτι τοῖς πολλοῖς ἀμύρτω μὲν ἐδόκει, τῶν φί-
 λων διεξιόντων, ἐκείνῳ ἐφιλονείκησεν, οὐδ' ἠγανάκτησεν, ἀλ-
 λά τῶν πολλοῖς σωμαρχῶν τεχνίτας ἐπινοήσας οὐσίας, κα-
 τέβαλε τῶν οἰκίαν καὶ κατέσκαψεν εἰς ἔδαφος πᾶσαν, ὥστε
 μετ' ἡμέραν τοῖς Ῥωμαίοις ὁρᾶν τῶν καὶ σωμαρχῶν, τῶν μὲν
 ἀνδρῶν ἀγαθῶν καὶ θαυμάσιον τῶν μεγαλοφροσύνων, ἀ-
 γασθῆναι ὅτι τῆς οἰκίας, καὶ ποθεῖν ὁ μέγιστος καὶ ὁ κάλλος,
 ὡς παρ' ἀδελφῶν, ἀπὸ φθόνου οὐ δικαίως καὶ ἀλελυμένης,
 τῶν δὲ ἀρχόντων, ὡς παρ' ἀδελφῶν, παρ' ἐτέρους οἰκονομίας. ἐδέ-
 χοντο γὰρ οἱ φίλοι τῶν Οὐαλέριων, ἀχρῶσας οὐ τόπον ἔδωκεν ὁ δῆ-
 μος αὐτῶν, καὶ καὶ ἀσκάσεν οἰκίας ἐκείνης μετεωτέραν,
 ὅπου νῦν ἱερὸν ὅστιν Οὐίχης πόπλικης ὀνομαζόμενον. βουλό-
 μος ὅτι μὴ μόνον ἑαυτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀρχῶν ἀπὸ φρο-
 σῆς χέσθῃ καὶ παροφύτων πᾶσι τοῖς πολλοῖς, τοῖς τε πε-
 λέεσι ἀπέλυσε τῶν Ῥαβδῶν, αὐτῶν τε τῶν Ῥαβδῶν εἰς ἐκ-
 κλησίαν παρῶν, ὅφηκε τῶν δῆμων καὶ κατέκλειε μετ' ἀποφύτων
 ὁ παροφύτων τῆς δημοκρατίας. καὶ τῶν μέγιστον ἀφῶν
 λάττοι οἱ ἀρχόντες. ἐλάττανε ὅτι τοῖς πολλοῖς οὐχ ἑαυτῶν,
 ὡς ὄντο, παρ' ἑαυτῶν, ἀλλὰ τὸν φθόνον τῆς μετεωτέ-
 ρα αὐτῶν καθαυτῶν καὶ κελουμένων· αὐτῶν ὅτι παροφύτων ἑσαύ-
 των μέγιστος διωάμεως, ὅσων ἀφαιρῆναι ἐδόκει τῆς ἐξουσίας,
 ὑποδουμένου μετ' ἡδονῆς αὐτῶν τῶν δῆμου, καὶ φέροντος ἐ-
 χρισίως. ὥστε καὶ Ποπλικῶν ἀνηγόρευσε αὐτῶν· σημαί-
 νει ὅτι τῶν Δημοκρητῶν· καὶ τῶν μᾶλλον ἰσχυροῖς ἀρχῶν
 ὀνοματῶν, ὅτι καὶ ἡμεῖς χησόμεθα τὸν λοιπὸν βίον τῶν ἀνδρῶν
 ἰσοφύτων. ὑπατείας μὲν γὰρ ἔδωκε μελιεναί καὶ παροφύτων
 ἀπὸ τοῖς βουλομένοις· παρ' ὅτι τῆς καὶ ἀσκάσεως τῶν σωμαρ-
 χῶν, ἐκείνῳ δὲ δημοκρητῶν, ἀλλὰ δεδῶκεν ἀπὸ παροφύτων
 ὑπὸ φθόνου ἡ ἀγροίας, ἐχρήσατο τῆς μοναρχίας παρῶν
 τὰ κάλλιστα καὶ μέγιστα τῶν πολιτικῶν. παρῶν μὲν γὰρ
 ἀνεπλήρωσε τῶν βουλιῶν ὀλιγοφροσύνων. ἐτεθῆκεσαν γὰρ
 οἱ μὲν ὑπὸ Ταρκυνίου παρῶν, οἱ δὲ ἐνάχως ἐπὶ τῆς μάχῃ. τοῖς δὲ ἐχρῶσθαι ὑπὸ αὐτῶν λέγουσιν ἐκείνους
 ἐξήκοντα καὶ τέσσαρας γενεάς. μετὰ τῶν βασιλικῶν ἐγενήθη, ὅτι μάλιστα μὲν ἰσχυροῖς ἐποίησε τοῖς πολλοῖς,

quæ usq; adeo placuit populo Romano, tamq; fuit
 probata, vt huius exemplo præclari & insignes vi-
 ri omnes vita functi à præstantissimis laudentur.
 Perhibent etiam hanc laudationem orationibus
 funebribus fuisse Græcorum vetustiore: nisi fa-
 ne huius quoq; rei autor fuit (vt Anaximenes ora-
 tor scriptum reliquit) Solon. Cæterum ideo magis
 infesti erant & incensi in Valerium, quod quem
 libertatis ducebat parentem populus, Brutus, in
 summo magistratu esse solus noluisse, sed primū
 sibi & alterum cooptasset collegā. Hic verò, inqui-
 unt, qui in se omnem potestatem cōgessit, non est
 Bruti hæres consulatus nihil eum contingentis,
 cæterum Tarquinii tyrannidis. Quid refert autem
 verbis Brutum celebrare, re ipsa imitari Tarquini-
 um, qui cum omnib. simul fascibus solus in forum
 descendit ex domo tam ampla, quātā ne regis qui-
 dem dissipauit? Et habebat profecto Valerius su-
 perbiorem domum in Velia, quā vocant, foro im-
 minentem, vnde in omnem partem despectus ex
 edito erat, difficilis accessus & ardui foris, vt descē-
 dentis superba facies & regius pompæ esset fastus.
 Quantum autem referat in imperio & magnarū
 rerum procuratione positum, habere aures libere
 admonentibus & vera dicentibus pro assentanti-
 bus apertas, demonstrauit. Nam ubi ab amicis ac-
 cepit non probari facta sua plebi, non est cum iis
 luctatus neq; stomachatus, sed confestim nocte
 adhuc, magna manu contracta fabrorum, diruit
 domū, & funditus totam dissipauit. Id luce popu-
 lo, qui cōuenerat, aspicienti, memorabilis quidē
 visa est & rara illius viri magnitudo animi: verum
 domum doluerunt ablatam, atq; illius amplitudi-
 nem, quæ vrbi erat decori, sicut hominis per in-
 uidiā immerito euerse, desiderauerunt. Dolue-
 runt etiā vicem consulis, velut penatiū inopis, a-
 pud alios habitātis. Diuerterat enim ad amicos Va-
 lerius, dum ei aream dedit populus, & ædificiū ex-
 truxit priore demissius, vbi nunc delubrū est, quē
 Vicum publicum appellant. Vt autem non se mo-
 do, sed consulatū quoq; pro terrifico placidum &
 gratū redderet populo, fascibus detraxit secures.
 Ipsas etiam ad concionem accedens depressit fa-
 sces & populo submitit, speciem maiestatis ad-
 dens principatui populari: idque consules ad no-
 stram vsque memoriam obseruant. At non ani-
 maduertit multitudo non facere illum se, vt arbi-
 trabatur, submittiorem, sed inuidiam ea modera-
 tione depellere & imminuere, atque in tantum
 suas amplificare opes, quantum detrahere vide-
 batur de licentia: coluitq; libens eum populus &
 tulit volens, vt etiam Poplicolam appellauerit.
 Atque ex priscis eius nominibus hoc magis in-
 ualuit, quo nos etiam in reliqua vita eius descri-
 benda vtetur. Ad consulatus petitionem admisit
 quēuis. Cæterum priusquā subrogaretur sibi col-
 lega euentus ignarus, metuensq; ne collega ex in-
 uidia vel inscitia sibi repugnaret, solus sūma pote-
 state ad optimas & præstātissimas actiones vsus est.
 Primum Senatū, qui fuerat ad paucitatē redactus,
 suppleuit. Nam partim Tarquinii regno ante, pat-
 tim nuper in acie occubuerāt. Quos hic adscripsit,
 cētū sexaginta quatuor memorāt fuisse. Leges de-
 inde tulit, ex quibus vim populi maxime intēdit,

Capitolium haustum incendio est. Quartum hoc, ab Domitiano & expletum est & dedicatum. Dicitur in fundamenta impendisse Tarquinius quadraginta millia pondo argenti: at huius quod nunc extat, vel maximas unius priuati Romani reputatas opes non suppeditasse in deuratione, in quam plus duodecim millia talentum exhausta. Columnae sunt ex marmore Pentelico excisae quadrato, quarum elegantissime respondebat crassitudini longitudo: eas enim vidimus Athenis. Nec defecatis denuo expolitisque tantum accessit venustatis, quantum decessit symmetriae, apparuitque exilibus redditus exhaustus decor. At quibus facit Capitolii magnificentia admirationem, hi unam si in Domitiani domo videant porticum, vel basilicam, vel balneum, vel pellicum diatram: cuiuscumodi est Epicharmi ad gurgitem dictum,

Non benignus es, habes morbum, gestis tu largiens:
 confirmile quid ad Domitianum cogantur dicere, Non tu quidem religiosus, nec magnificus es: morbo teneris, gaudes quum in aedificia omnia profundas: qui, ut Midas ille, omnia tibi aurea fieri & gemmea cupis. Caeterum de his satis. Tarquinius a magno illo conflictu, quo filium, qui solus fuerat cum Bruto congressus, amiserat, Clusium supplex ad Claram Porfenam perfugit, virum maxima potentia inter reges Italicos subnixum, & humanum uti habebatur, magnanimumque. Hic auxilium ei pollicitus est: ac primum per legatos a Romanis, ut reciperent Tarquiniu, postulauit. Quod ubi abnuuit populus, indicto ei bello, & quo tempore in quenque locum inuasurus esset denunciato, multis cum legionibus mouit in eos. Id temporis Poplicola iterum, & cum eo Tit. Lucretius, consules facti. Poplicola regressus Romam, quo primum animo vinceret Porfenam, oppidum Sigliuriam imminente iam eo condidit. Quod quum grandi impensa munisset, misit eo septingentos colonos, quasi floccifaceret & contemneret bellum. Caeterum acriter muros huius oppidi Porfena aggressus praesidium eiecit, permixtiq; fugientibus hostes prope in urbem eruperunt. Verum pro porta occurrit Poplicola hostibus, commissaque iuxta amnem pugna, substitit prementem multitudine hostem, quoad, multis vulneribus strenue acceptis, ex praelio est sublatus. Eadem fortuna collegae eius fuit. Vnde perculsi Romani fuga ad urbem salutem petierunt. Quum magno impetu hostes per pontem sublicium ferrentur, Roma fuit pene vi capta. Ibi princeps Horatius Cocles, & duo primae nobilitatis viri, Herminus & Lucretius hostibus se in ponte obiecerunt. Horatius dictus Cocles cognomine fuit, quod alter oculus ei esset in bello excussus: ut nonnulli dicunt, quod simus esset, naso ita depresso, nullum ut esset inter oculos interstitium, & supercilia haberet commissa. Vnde vocare eum multitudo quum Cyclopem vellet, labente lingua obtinuit ut diceretur a vulgo Cocles. Hic positus in statione pontis, quo ad eum socii a tergo rescidissent, sustinuit hostes. Inde armatus se in Tyberim misit, atque incolumis ad vltiorem ripam tranauit, iaculo Hetrusco in natibus ictus. Cuius virtutem Poplicola admiratus statim tulit ad populu ut quisque ex Quiritibus

τῶ ὄπλων ἀφείσεται εαυτὸν εἰς τὸν ποταμὸν ἀπειθήσει, καὶ προσέμιξε τῇ πέτρῃ ὄχη, δόρατι Τυρρηνικῶν βεβλημένος τὸν γλουτόν. ὁ δὲ Ποπλικῆλας τὴν ἄρσενον θουμάσας, ἀντίκα μὲν εἰσηγήσατο Ῥωμαίους ἀπὸ τῶν

A ἀνεπαρήθη τὸ Καπιτώλιον. ὁ δὲ τέταρτος οὗτος ὑπὸ Δομετιανοῦ καὶ συνετελέσθη καὶ καθιερώθη. λέγεται δὲ Ταρκύνιον εἰς τοὺς ἑκαταμύσιους ἀναλώσασα λίτρας ἑξαμυρίου τετρακισμυρίας. τούτου δὲ τῆς καθ' ἡμέρας τὸν μέγιστον ἐν Ῥώμῃ τῶν ἰδιωτικῶν πλοῦτον ἐκλογισθέντα, ὃ τῆς χρυσώσεως μὴ τελέσασα ἀνάλωμα, πλέον ἢ διχαλίων καὶ μυρίων ταλαύτων ἡρόμενον. οἱ δὲ κίσιες ἐκ τῆς Πεντέλης ἐτμήθησαν λίθου, κάλλιπα τὰ πάχη πρὸς τὸ μήκος ἔχοντες. εἶδον δὲ αὐτοὺς Ἀθῆναισι. ἐν δὲ Ῥώμῃ πληθύντες αὐτῶν καὶ ἀειχρυσάμενοι, οὐ τοσοῦτον ἔχον γλαφυρίας, ὅσον ἀπύλασαι συμμετείας,

B τῶν καλῶν ἄρσενον καὶ λαλασῶν φαίνεντες. ὁ μὲν τι θουμάσας τῶν Καπιτωλίων πολυτέλῃαν, εἰ μίαν εἶδεν ἐν οἰκίᾳ Δομετιανῆσαν, ἢ βασιλικῆν, ἢ βαλαίφον, ἢ παλλακίδων διάπτου, οἷόν ἐστι τὸ λεγόμενον Ἐπιχάρμου πρὸς τὸν ἄσαλον. Οὐ φιλαίθερος τὸ γ' ἐστὶ ἔχεν νόσον. χαίρεις διδοὺς τοῦτον αὐτῶν πρὸς Δομετιανὸν εἰπεῖν πρὸς τὴν, Οὐκ ὄσειεις ὅσπερ Φιλίτιμος τὸ γ' ἐστὶ ἔχεν νόσον, χαίρεις καὶ κοδομήν. ὡς πρὸ Μίδας ἐκεῖνος, ἀπὸ τῶν σοι χρυσὰ καὶ λίθινα βουλόμενος γίνεσθαι. ταῦτα μὲν οὖν πρὸς τούτων. ὁ δὲ Ταρκύνιος μὲν τὴν μεγάλην μάχην ἐν ἧ καὶ τὸν υἱὸν ἀπώλεσε μονομα-

C χήσασα Βροῦτῳ, καὶ ἀφυγῶν εἰς τὸ Κλοῦσιον, ἰκέτηνσε Κλάεαν Πορσῆαν, αἰδρα καὶ διώαμιν μεγίστην ἔχοντα τῶν Ἰταλικῶν βασιλέων, καὶ δοκῶντα χρυσὸν εἶναι καὶ φιλότιμον. ὁ δὲ ὑποέχετο βοηθήσειν, καὶ πρὸς τὸν μὲν ἐπέμψεν εἰς Ῥώμην, καλεῶν δὲ χρυσά τὸν Ταρκύνιον ὡς δὲ οὐχ ὑπήκουσε οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ ἀγέλας αὐτοῖς πόλεμον, καὶ χρῶνται ἐν αὐτῷ, καὶ τόπον εἰς ὃν ἐμελλεν ἐμβοῆν, ἀφίκετο μὲν πολλῆς διωάμεως. Ποπλικῆλας δὲ ἠρέθη μὲν ἀπὸ τῶν ὑπάρχοντων δὲ δότερον, καὶ σὺν αὐτῷ Τίτος Λακρήπιος ἐπὶ μελῶν δὲ εἰς Ῥώμην,

D καὶ βουλόμενος τῷ Φρονήματι πρῶτον ὑπαβαλέσθαι τὸν Πορσῆαν, ἐκίχε πόλιν Σιγλιερίαν, ἥδη πλησίον αὐτῶν ὄντος. καὶ τήχισας μεγάλας ἀναλώμασιν ἐπιλαχούσις ἀπίκεις ἀπέστειλεν, ὡς ραδίως φέρων καὶ ἀδεῶς τὸν πόλεμον. οὐ μὲν ἀλλὰ πρὸς βοῆς ὅξείας τῶν τείχεσσι ἡρομέτης ἔξεώθησαν οἱ φύλακες ὑπὸ τῶν Πορσῆαν, καὶ φθύνοντες, ὀλίγησιν ἐπαύσαι τοὺς πολεμίους εἰς τὴν πόλιν ἔφθη δὲ πρὸς τὴν πύλιν ἐκβοηθήσας ὁ Ποπλικῆλας καὶ μάχην σιναφίας τῶν πύλων, αἰτεῖχε πλήρη βιαζομένων τοὺς πολεμίους ἄχεις οὐδ' ἀμάσασιν νεακῆς πρὸς πεσῶν, ἀπεκρήμαθη Φορσῆαν ἐκ τῆς μάχης. ὁ δὲ αὐτὸ καὶ Λουκρητίου τῶν σιναφῶντος αὐτῷ

E παθόντος, ἀθυμία τοῖς Ῥωμαίοις ἐπέπεσε, καὶ φυγῆ πρὸς τὴν πόλιν ἔσωζον αὐτοὺς. ὠθουμένων δὲ τῶν πολεμίων ἀπὸ τῆς ξυλίνης γέφυρας, ἐκινδύωσεν ἡ Ῥώμη καὶ κέρως ἀλάνα. πρῶτος δὲ Κόκλιος Ὠρέπιος, καὶ σὺν αὐτῷ δύο ἄλλοι φαίνεσθαι ἀνδράων, Ἐρμύλιος καὶ Λουκρητίος, ἀντίστησαν πρὸς τὴν ξυλίνην γέφυραν. ὁ δὲ Ὠρέπιος ὁ Κόκλιος ἐπαυγυμῆσαι ἔχεν, ἐν πολέμῳ τῶν ὀρμάτων ἰάτερον ἐκχεύεις, ὡς δὲ ἐνίοι λέγουσι, ἀπὸ σιμότητος τῆς ῥίνος ἐκιδρυκίας, ὡς τε μὴ εἶναι δὲ εἰζόντα ὀρμάσας, καὶ πρὸς ὄφρῖς συλκῆσθαι, Κύκλωπα βουλόμενοι καλῶν αὐτῶν οἱ πολλοὶ, τῆς γλαφῆς ὀλισθηνο-

F σης, ἐκέρησαν ὑπὸ πλήθει Κόκλιον καλεῶντα. οὗτος ἔσως πρὸς τῆς γέφυρας, ἡμῶν τοῖς πολεμίους, ἄχεις οὐδέποτε οἱ σὺν αὐτῷ κατόπιν τῶν γέφυρας. οὕτω δὲ μὲν

aliter et verius Polyd. Palmer.

ὅσω ἕκαστος ἐν ἡμέρᾳ ἔσθῃν αἰήλοσκε, δοῦναι σκευασμένα
 χύτρας· ἐπέτα τῆς χάριτος αὐτὸς παρὰ τὸν ἑσθῆν ἐν ἡμέρᾳ
 πρὸς τὸ πύκτις, εἰκόνα χαλκῆν ἔσθῃ αὐτῷ ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ
 Ἡφαίστου, τὴν ἠρομένην ἐκ τῆς βαύματος τὰς αἰδέει χα-
 λότηα, μὲν ἡμῶν παρηγερόντες, ἔπι κέλευθον ἢ τῆς Πορ-
 σίωια τῆ πόλι, καὶ λιμὸς ἤπτετο τῶν Ῥωμαίων, καὶ Τυρρῶν ἂν
 ἔπερος φρατὸς αὐτὸς καθ' αὐτὸν εἰς τὴν χάριαν εἰέβαλε. Πο-
 πλικόλας ἢ τὸν τείτον Ἰσατῶν, Πορσίνα μὲν, ἀδελφὴν
 καὶ φυλάτῳ τὴν πόλιν, ὥτε δὲν αὐτέχῃ τῶν Τυρρῶν
 Ἰσατῶν, καὶ συμβαλὼν ἐβέβαλε, καὶ περὶ αὐτὸν αὐ-
 τῶν αἰδέει. ὁ δὲ παρὰ Μουκίον εἴρηται μὲν Ἰσατῶν καὶ
 Διαφόρος, λεκτέον ἢ ἡ μάλισα πρὸς βέβαια καὶ ἴμιν. ἡ αἰήρ
 εἰς πᾶσαι δρετῶν ἀγαθὸς, ἐν τῷ τοῖς πολεμικοῖς δρετῶν· ἔ-
 πιβουλόων ἢ τὸν Πορσίνα αἰδέειν, παρὰ ἤλθεν εἰς τὸ φρα-
 τῶν Τυρρῶν ἰδα φρατῶν ἐδῆται, καὶ φωνῆ χεράμους ὁ-
 μοία. παρὰ τῶν ἢ τὸ βῆμα τῆ βασιλέως καὶ ζομένου, καὶ
 φρατῶν μὲν αὐτὸν οὐκ εἰδὼς, ἐρέσται ἢ παρὰ αὐτὸν δεδῶς, ὅν
 ὡήθη μάλισα τῶν οὐκ εἰδῶν ἐκείνων ἐκείνον εἶ, παρὰ μὲν
 ὁ ξίφος ἀπέκτεφεν. ἔπι τούτῳ ἢ συλληφθεὶς αἰεκέλευτο
 καμίνος ἐραεῖδος πύρ ἐχούσης, μέλλου τὰ Πορσίνα ἴδῃν
 κεκομισμένης, Ἰσατῶν τὴν δδξίαν χεῖρα, κακομένης τῆς
 φρατῶν εἰς ἡκὴ πρὸς τὸν Πορσίνα ἀποβλέπων ἰταμῶ καὶ
 ἀδελφῶν τὰ παρὰ πῶ, μέχρῃ οὐ θαυμάσας ἀφῆκεν αὐ-
 τὸν, καὶ ὁ ξίφος ἀποδίδου, ὡρεξεν ἀπὸ τῆ βῆματος. ὁ δὲ τὴν
 δώουμον παρὰ τῆς ἐδέξατο. καὶ ἀπὸ τῆ φασίν αὐτῷ γε-
 νέσται ὁ Σκαρόλας ἔπι κλησιν. ὁ παρὰ τῆ Λαμίν. ἔφη ἢ τὸν φῶ-
 βον τῆ Πορσίνα κενικηκῶς, ἠπᾶσται τῆς δρετῆς, καὶ χεῖ-
 ρῶν μὲν ἂν παρὰ ἀνάγκη οὐκ ἂν ἐξηγήροσε. Τερακόσιοι
 ἢ Ῥωμαίων (ἔφη) τὴν αὐτῶν ἐμοὶ γινώμην ἔχοντες ἐν τῶν
 φρατῶν σου πλαιῶνται χεῖρῶν ἔπι τῆς δρετῆς· ἐγὼ δὲ
 κλήρῳ λαχὼν καὶ παρὰ ἐπιχρήσας, οὐκ ἄρῳμαι τῆ τύχη
 ἀφῆρτων ἀνδρῶν ἀγαθῶν, καὶ φίλου μᾶλλον ἢ πολεμίου
 Ῥωμαίοις εἶ) παρὰ τῶν. ἔπι ὁ Πορσίνας ἀκούσας ἔπι-
 φρατῶν, καὶ παρὰ τὰς δρετῶν ἠδῶν ἔχεν, οὐ βουδοτο (μοὶ δδ-
 κεί) φῶ τῶν τερακόσιων, ὅσον ἀγαθεὶς καὶ θαυμάσας ὁ
 φρατῶν καὶ τὴν δρετῶν τῶν Ῥωμαίων, πῶ τὸν αὐτῶν
 Μουκίον ὁμοῦ πῶ τῶν καὶ Σκαρόλας καλουῶνται, Ἀδελφῶν
 δρετῶν ὁ Σαῖδων ἐν τῶν παρὰ τῶν Οὐκ εἰδῶν τῆ Κασαρεῶν ἀ-
 δελφῶν καὶ Οὐκ εἰδῶν ὡς οὐκ εἰδῶν φρατῶν. ὁ μὲν τῶν Ποπλι-
 κέλας αὐτὸς ἔχου τῶν πολεμίων ὅτι τῆ Πορσίνας βαρῶν ἠ-
 γρούμους, ὡς ἄξιον πολλοῦ τῆ πόλι φῶν ἠγρέσται καὶ σύμ-
 μαχον, οὐκ ἔφρατῶν ἐπὶ αὐτῶν δίκη κελῶν παρὰ τῶν Ταρ-
 κῶν, ἀλλ' ἐφρατῶν, καὶ παρὰ τῶν πολλὰ καὶ ὡς ἐξελένξων
 κακῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίως ἀφαιρεθῆναι τῶν δρετῶν. ἀπο-
 κελῶν τῶν Ταρκῶν βαρῶν τῶν, ὅσῶν ποιῶν δδ-
 κῶν, ἠκῶ τῶν Πορσίνας, εἰ σύμμαχος ἂν μετὰ βάλεται,
 δρετῶν καὶ κατὰ τῶν Πορσίνας, ἀμα ἢ τῶν παιδῶν Ἀ-
 ρῶν δρετῶν καὶ ἀποδῶν τῶν Ῥωμαίων, κατελύ-
 σατο τῶν πολεμίων, ἐξισταμένοις ἢς ἀπέπεμονο τῶν Τυρρῶν
 χάρις, καὶ τῶν ἀχμαλώτοις ἀποπέμποισι. καμῶν τῶν
 τοῖς ἀδελφῶν, ἔπι τῶν οὐκ εἰδῶν ἐδῶν ἠδῶν παρὰ τῶν
 παρὰ τῶν δρετῶν, καὶ παρὰ τῶν βουδοτῶν, ἐν τῶν Ποπλι-
 κέλας θυγάτηρ Οὐκ εἰδῶν. παρὰ τῶν δρετῶν, τῶν τε
 Πορσίνας πᾶσαι ἠδῶν τῶν πολεμικῶν αἰδέει τῶν
 ἀφῆ τῶν, αἰ παρὰ τῶν Ῥωμαίων κατῆλθον ἔπι τῶν
 ἐν τῶν δρετῶν, ἐν τῶν δρετῶν ἠδῶν τῶν βουδοτῶν τῶν ποταμῶν,

A cibaria ei vnus diei conferret, deinde donarent
 quantum agri vno de circumarasset. Ad hæc sta-
 tuam aneam ei in æde Vulcani posterunt. Eo ho-
 nore contractam ex vulnere claudicatem leniue-
 re. Dum Porfena urbem premit, infestauit insu-
 per Romanos fames, & Tuscorum alter exerci-
 tus per se agrum populatus est. Poplicola tertium
 consul, obsistere Porfenzæ statuit quiescendo &
 urbem tuendo. In Hetruscos copias eduxit occul-
 te, eosq; acie fudit, interfectis quinq; millib. At fa-
 ctum C. Mutii à multis sed diuersimode celebra-
 tum est, neq; id nos, vt maxime consentaneum est,
 B præteribimus. Fuit hic cum omni ornatus virtu-
 te, tum bellicis artibus præstantissimus. Porfenam
 autem quum constituisset opprimere incautum,
 veste indutus Hetrusca & assimili lingua vtens in
 castra penetrauit. Quum ambisset tribunal vbi
 rex confidebat, ignoraret autem regē, & timeret
 sciscitari qui esset, quem maximè ex confessu ar-
 bitratus est regem esse, eū stricto gladio obtrunca-
 uit. Ob id factum comprehensus est, & quæstio-
 nem de eo habuerunt. Erat ibi accensus ad sacrifi-
 cium Porfenzæ focus: ei dextram iniicit. dū tor-
 retur caro intuitus Porfenam est truci & imperter-
 rito vultu, donec attonitus miraculo eum dimisit,
 C gladiumq; quē porrexerat ei ex tribunali, reddidit:
 ille eum protensa leua accepit. Hinc fama est eum
 Scæuolæ nomen, quod est Læuum, inuenisse. Ibi
 vicisse ait Porfenzæ se terrorem, victum esse ab e-
 ius virtute, atque indicaturum ei gratis quod mi-
 nis non detexisset. Trecenti Romani, (inquit) cō-
 iurauerunt, & in castris tuis errant captantes op-
 portunitatem: ego, cuius prima fors fuit, nō suc-
 censeo fortunæ quod à bono aberrauerim viro,
 eoq; quem amicū potius quam hostem esse po-
 puli Romani deceat. His dictis adiunxit Porfena
 D fidem, propensiorq; fuit ad pacificandum, nō ita,
 meo quidem iudicio, illorū formidine trecento-
 rum, vt commendatione & admiratione spirituū
 ac virtutis Romanæ. Hunc virum eisi pleriq; om-
 nes & Mutium & Scæuolam nomināt, Athenæus
 Sandon tamē in libro quem ad Octauiam scripsit
 Cæsaris sororem, fuisse etiam dicit Posthumium
 vocatum. At Poplicola non tam acrem hostem
 existimans Porfenam, quā magnopere referre vt
 amicitiam & societate eius adiugeret populo Ro-
 mano, non dubitauit eū Tarquinio controuersia-
 rū ferre iudicem, fidenti q; animo prouocauit cre-
 bro ad eū, probaturum illum se hominem scelera-
 E tissimū esse, & iure exutum regno. Ad quod quum
 asperius respōdisset Tarquinus, nullius se cogni-
 tionem subiturum, & omnium minime Porfe-
 næ, si à societate discedat & mutet sententiam:
 infensus Porfena cœpit male de eo sentire. inter-
 cedente verò & magno studio pro Romanis filio
 eius instante Arunte, pacem cum iis firmavit ea
 lege vt agrum quem ademerant Hetruscis, resti-
 tuerent, & captiuos remitterent, reciperentque
 vicissim perfugas. In hæc obsides dederunt ex pa-
 tricis prætextatos decem & totidem virgines, in
 quibus Poplicolæ filia erat Valeria. Interea quum
 F apparatus belli Porfena iam omnem habita Ro-
 manis fide dissoluisset, virgines Romanæ descen-
 derūt lauatum, qua ripa arcuatim cōplexa amnē,

ἐν τῶν δρετῶν, ἐν τῶν δρετῶν ἠδῶν τῶν βουδοτῶν τῶν ποταμῶν,

lenem quammaxime & placidam efficiebat vnam. Vbi nullam stationem vident, neq; vlllos pretereuntes alias aut praeuehentes, ardor cepit eas rapidum altumq; fluuium tranandi. Sunt qui dicant vnam earum, Claeliam nomine, equo traiecisse, excitasq; & confirmasse alias natantes. Ut sospites ad Poplicolam venerunt, non laudauit ille nec probauit factum: sed tulit moleste, si Porfena ipse inferior videretur fide, & audacia puellarum fraudis suspicionem in iustura Romanis esset. Comprehensas igitur ad Porfenam remisit. De quo Tarquinius certior factus, locatis infidiis ab vltiore ripa magnam manum immisit in eos qui ducebant puellas. Illis nihilominus minori numero resistentibus, filia Poplicolae Valeria, per medios erumpens pugnantes, effugit, & tres eam sequuti serui praestiterunt eam incolumem. Quum ceterae non sine periculo versarentur inter dimicantes, Aruns Porfena filius re intellecta tulit iis propere suppetias, fugatisque hostibus Romanos expediuit. Ut vidit Porfena reductas virgines, autorem coepti requisituit & aliarum hortatricem. Audito nomine Claeliae, intuitus eam placido & leni vultu, equum ex regis adduci eximio instratum ornatu iussit, eumq; virgini dono dedit. Hoc testimonio nituntur qui vnam Claeliam referunt equo fluuium superasse: quod alii negant, sed honoraram ab Hetrusco virilem eius audacia. Huic statua equestris via sacra, qua ascenditur in Palatium, posita est. Alii non Claeliae eam sed Valeriae asserunt esse. Porfena, pace cum Romanis iuncta, cum aliam ciuitati exhibuit ingentem munificentiam, tum nihil praeter arma vt deportarent Thufci castra com metu & omnis generis opulencia referta relinquerent, imperauit, eaque donauit Romanis. Vnde mos vsque ad nostram aetatem in honorem & memoriam perpetuam illius beneficii manet, in sectionibus primum bona Porfena regis proclamandi. Statua ei posita aerea iuxta curiam rudis & opere prisco. Inde Sabini fines Romanos incurfauerunt. Consules creati M. Valerius Poplicolae frater & Posthumius Tubertus. Quum in negotiis maioribus nihil nisi ex sententia & autoritate ageretur Poplicolae, M. Valerius duobus ingentibus praelis victoriam reportauit, in quorum altero tredecim millia hostium quum concidisset, ne vnum quidem desiderauit de suis. Cuius rei praemium praeter triumphos accepit domum, quam publice ciuitas ei aedificauit in Palatio: & quum fores illius seculi aliae intro impellerentur in aperiendo, ita illarum aedium effecerunt solarum fores vestibulares, vt extra reicerentur: id significantes ex hac praerogatiua semper eum de publico vsurpare. Graecas aiunt apud veteres, omnes fuisse ad eum modum factas, argumento a comediis sumpto, quod qui in publicum sunt prodituri, ianuas suas intus pulsant & strepitum edant: quo foris qui progrediuntur vel pro ostio stant, caueant, vbi id audiunt, ne fores in vicum expulsa illidantur in ipsos. Proximo anno Poplicola quartum consul factus est. Quia Sabini & Latini conspirauerant, erat belli suspicio. Religionem insuper ciuitati attulerat, quod omnes mulieres, quae ea hora praegnantibus erant, partus imperfectos eiiceret, neque esset suo tempore vllus editus

Α ηουχίαν μάλινα κη γαλιώλυ τδ κύματς παρήχεν. ως δ' ούτέ λινα φυλακίω έώρων, ούτε παειόντας άλλως η Δρα πλέοντας, όρμιλυ έχον σπονηζαοθαι προς ρέδυμα πολυ κη δίνας βαθίας. ένιοι δέ φασιν αυτών μιαν όνομα Κλαιλία, ίπωω διεξέλασθαι τον πορον, έκελευσαμείνω τας άλλας νεούσας κη τδ δαρρνώουσας. έπει ο σωθθσαι προς τον Ποπλικόλαν ηχον, οκ έθαύμασεν, οσθ έγάπησεν, δη λυιάδη όπι Πορσήνα κελίων εν πίσφ φαίεται, κη ο τολμημα τδ παρθέων αίτιαν έξέ κελούργημα Ρωμιάων γερονεία. διο συλλαβών αυτας, παλιν απέσφλε προς τον Πορσήναν. τωτα δ' οι πει τον Ταρκυώνιον πορσα οδούμοι, κη κηπίσταιτες ενεδραν τοις άγροισι τας παιδας, εν τω τδ αν επέστο πλείονες οίτις. εκείνων δ' όμως άμωμοδών, η Ποπλικόλα θυγάτηρ Ουαλβεία Δρα μέσων όρμισα τδ μαχρόδρον έφθυγε, κη τρεις πιες οικέται στυδιεκαπεσίντες έσωζον αυτώ. τδ δ' άλλων οκ ακινδύως άναμεριζμένω τοις μαχομένοις, άδοδούμος Αρρών ο Πορσήνα υός, οξέως πορσεβοήησε, κη φυγής γρομένης τδ πολεμίων, πορσεποίησε τοις Ρωμιάοις. ως ο τας παρθέους κομιθείσας ο Πορσήνας είδε, τδ κελούργαμείνω τής πορσέως, κη τδ κελούσαμείνω τας άλλας, έζητη. ακούσας ο δ' όνομα τδ Κλαιτίας, πορσεβλεψεν αυτην ίλεω κη φαδρω τδ πορσώπω, κη κελούσας ίπωωι άηλίωυ τδ βασιλικών κεκοσμημένον δ' πορεπώς, έδωρήσατο. τδ το ποιούντα μδρτύειον οι μόνιω τώ Κλαιλίαν λεγορτες ίπωω διεξέλασθαι τον πορσών. οι δ' ού φασιν, αλλά λιμήσθαι τδ αιδρωδες αυτης τον Τυρρίων. αι άκφται ο τδ ιερονόδον πορδομορδους εις Παλάτιον αιδρίας αυτης έφιππος, οίνες ού τδ Κλαιτίας, αλλά τδ Ουαλβείας έη) λέγορσιν. ο ο Πορσήνας Δρα μαχίς τοις Ρωμιάοις, άλλω τε έαυτδ πολλή μεγαλοφροσύνω επεδείξατο τη πόλι, κη τα όπλα τοις Τυρρίωοις αιαλαβήν κελούσας, άλλο δ' οσθ εν, άλλ εκλιπήν τον χαρκα σίπου τε πολλοδ κη χημάτων γέμοντα πορδομαπών, παρέδωκε τοις Ρωμιάοις. διο κη καθ' ημάς έπι, πωλούντες τα δημόσια, πορτα κηρύησαι τα Πορσήνα χημάτα, λιμύ τδ αιδρι τδ χαίλος αιδριον εν τη λιμήνη δρε φυλάηοντες. ει σήκφ ο χαλκοις αιδρίας αυτδ τδ βυβλυτήειον, απλοισ κη τδ χαίχως τη εργασία. μτδ τωτα Σαβίνων έμβαλόντων εις τδ χώρον, υπάτος μδ άπεδείρη Μάρκος Ουαλέριος, αδελφος Ποπλικόλα, κη Προσύμος Τουβερτος. πορσπομδών ο τδ μεγίστων γνώμη κη παρσιόια Ποπλικόλα, διο μάχαις μεγαλας ο Μάρκος σίικησεν ών εν τη δ' δ' τερα μηδενά Ρωμιάων σποβαλών, τειχαλίους οπι μυείοις τδ πολεμίων αιδλε. κη γέρας έχεν οπι τοις τειάμοις, οικίαν αυτδ ηνείσθαι δημοσίοις δηαλώμασιν εν Παλατίω. τδ άλλων τότε θυρών είσω τδ οικίας εις τδ κησίον αιοιζομδών, εκείνης μόνης τδ οικίας έποίησαν εκτος άπάγασθαι τδ αιδρον, ως δη κη τδ συγχωρημα τδ λιμής αι τδ δημοσίου πορσεπιλαμδαομοδού. τας δ' Ελλήωικας πορστέρον έπως έχην απάσας λέγορσιν σποτδ κωμωδιαν λαμδαίνοντες, οπ κη τδ κη ψοφθσι τας αυτώ θυρας έσωθεν, οι πορσέναι μέλλοντες, όπως άδθησις έξω ηνείλο τοις πορσερχομδούοις η πορσεσάσι, κη μη κη λαμδαίνοντο. πορσίσσας τας κησίασιν εις τδ γενωπόν. τδ δ' έξης έτφ παλιν υπάτευε Ποπλικόλας ο τέταρτο, ω ο πορσδοκία πολέμου, Σαβίνων κη Λατίων στυισαμδών. κη πς ά-

μα δ' σιδαμοιία τδ πόλεως η ήλο πασθ γδ ακυθσαι τότε γωαίχες οξέ έδμοι αι άπησθ, κη τέλος υδερμία ηνείσθ έχεν.

ὅταν ἐκ τῶν Σιβυλλείων ὁ Ποπλικέλας ἰλασάμενος τὰ ἀ-
 δη, καὶ ἕνας ἀγῶνας πυροχρήστους ἀναλαβὼν, καὶ τὰς ἐλπίσι
 πρὸς ὁ θεῖον ἠδ' ἰόνα κατέσπασεν τὴν πόλιν, ἥδη τοῖς ἀπ' αἰ-
 δεσίων φοβεροῖς πρῶτον. μεγάλη γὰρ ἐφαίνετο κατὰ
 σκότῃ πολέμιων καὶ σύρασις. ἰὼ δ' αὖν Ἀππίος Κλαύδος ἐν
 Σαβίνοις, ἀνὴρ χρεῖμασί τε δυνατός, καὶ σώματος ῥώμῃ πρὸς
 ἀλλήλων ὅτι φαιῖς, ἀρετῆς δὲ δόξῃ μάλιστα καὶ λόγου δ' ἐφάνθη
 ἡ περὶ τῶν. ὃ γὰρ πᾶσι συμβαίνει τοῖς μεγάλοις, οὐ διεφύγε
 παθεῖν, ἀλλ' ἐφθοίετο· καὶ τοῖς φθοιοῦσιν αἰτίαν παρέχε, κατὰ
 παύων τὸν πόλεμον, αὐξήσῃ τὰ Ῥωμαίων, ὅτι τυραννίδι καὶ
 δουλώσῃ τὴν πατρίδος. ἀσάμενος δὲ τοῖς λόγοις τούτοις βου-
 λομένη τὰ πλήθῃ λεγόμενοι, καὶ πρὸς κρούσας τοῖς πολε-
 μοποιῖς καὶ φρασιωτικοῖς, ἐφοβήτο τὴν κρίσιν· ἐταρτεῖαν δὲ
 καὶ διώσῃ φίλων καὶ οἰκείων ἔχων ἀμύνουσαν πρὸς αὐτὸν,
 ἐσασιάζε. καὶ τὸν ἰὼ τὸν πολέμου ἀφαιρέσῃ καὶ μέλλοις
 τοῖς Σαβίνοις. ταῦτ' αὖν ὁ Ποπλικέλας οὐ μόνον εἰδέναι ποιή-
 μενος ἔργον, ἀλλὰ καὶ κινήσῃ καὶ σωεξορμᾶν τὴν ἑσπέρην, εἰ-
 γεν ἀνδρᾶς ὅτι περὶ τοῖς οἰκείων οἱ τὰ Κλαύδω διελέγοντο παρ' αὐτὸν
 τοιαῦτα, ὡς ὁ Ποπλικέλας ἀνδρᾶς ἡρεσῃ ὄντα καὶ δίχρον
 ὅσπερ ἡ κακῶ δεινὸν οἴεται τοῖς σαυτοῦ πολίτας ἀμύνεσθαι,
 καὶ πρὸς ἀδικήμενον. εἰ δὲ βούλοιο σώζων ἑαυτὸν μετὰ τὴν ἡμέραν, καὶ
 φυγεῖν τοῖς μισοῦσιν, ἵπποδρόμοις δὲ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ, τὴν τε
 σπῆς ἀρετῆς ἀξίως, καὶ τὴν Ῥωμαίων λαμπρότητος. ταῦτα
 πολλάκις ἀνασχομένη τὴν Κλαύδω βέλιστα τὴν ἀναγκαίων
 ἐφαίνετο, καὶ τὰς φίλους συμπροσκαλεσάμενος ἐκείνων τε πολ-
 λὰς ὁμοίως συναναπήγοντων, περὶ τῶν ἀγαθῶν οἰκείων ἀναστή-
 σασ μὲν παίδων καὶ γυναικῶν, ὅσων ἰὼ ἐν Σαβίνοις ἀγρυ-
 βον μάλιστα, καὶ βίου πρῶτον καὶ καθεστῶτος οἰκείων, εἰς
 Ῥώμην ἦγε, πρὸς δὲ τοῖς Ποπλικέλα, καὶ δεχόμενος φι-
 λοφροῦς καὶ πρὸς ἡμῶν ὅτι πᾶσι δικαίως. τοῖς μὲν γὰρ οἰ-
 κείοις δ' ἄρ' ἀνέμιξε τὰ πολιτῶν, καὶ χῶρον ἀπείνετο
 ἐκείνων δυοῖν πλέθρων, ὅσων τὴν Αἰλίω πατρῴῃ τὴν Κλαύ-
 σω πλέθρα πέντε καὶ εἴκοσι γῆς ἔδωκεν. αὐτὸν δὲ τῆ βουλή
 πρὸς ἡμῶν, ἀρχὴν πολιτείας λαβόντα ταύτην, ἡ χρεώ-
 μενος ἐμφροῦς, ἀνδρᾶν εἰς τὸ πρῶτον ἀξίωμα, καὶ δύ-
 ναμιν ἔχε μάλιστ'· καὶ γῆρος ὁδὸν ἀμυνοῦσιν ἐν Ῥώ-
 μη τὸ Κλαυδίον ἀφ' αὐτοῦ κατέλιπε. τὰ δὲ Σαβίνων οὕτω
 ἀφαιρέσῃ τὰ μετ' οἰκισμῶ τ' ἀνδρῶν, ἐκείνοι οἱ δὲ μα-
 γνηροῦντες ἀπεμῆσαν καὶ κατέστησαν, χετλιάζοντες εἰ
 Κλαύδος ἀπ' αὐτῶν ὅσων ἐπέσει, ἔχε πρῶτον φουγὰς γῆ-
 μενος καὶ πολέμιος, μὴ δοῦναι δίκην Ῥωμαίοις ὡν ὑβρίζου-
 σιν. ἀρᾶντες αὖν φρατῶν μεγάλων, πρὸς Φιδύνας κατ' ἐπι-
 σάλο, καὶ ἕνα λόγον τῶν οἰκείων πρὸς τὸ Ῥώμης ἐν χεῖροις σιμη-
 ρεφῆσι καὶ χεῖροις, διχλοῖς ὁπλίταις, ἐμμελλον ἀμ' ἡμέραν φα-
 νεράς ὀλίγοις ἵπποῦσι λείαν ἐλάονην. εἶρητο δὲ αὐτοῖς ὅτι τῆ
 πόλιν πρὸς ἐλασῶσιν, ἵπποφύγην, ἕως ἐμδοῦσιν εἰς τὴν ἐ-
 δρᾶν τοῖς πολεμίοις. ταῦτ' ὁ Ποπλικέλας αὐτῆμερον πυρομέ-
 νος παρ' ἀνδρῶν, καὶ διηρμόσατο πρὸς πρῶτον καὶ διένε-
 με τὴν διώσῃ. Ποσούμιος μὲν γὰρ Βάλβος ὁ γαμβρὸς αὐ-
 τῶν τριχλοῖς ὁπλίταις ἐσπέρας ἐπὶ πρῶτον, καὶ κατὰ
 λαβὼν τοῖς ἀκροτάτοις ὑφ' οἷς ἐπὶ τὸν Σαβίνοι, παρε-
 φύλαξεν. ὁ δὲ σωμαρχὸν Λουκρήτιος, ἔχων τὸ χρυσοῦσιν
 ἐν τῇ πόλιν καὶ γυμναστάτον, ἐταρτεῖαν τοῖς ἐλαύνοισι τὴν λείαν
 ἵπποῦσιν ὅτι χεῖρην. αὐτὸς δὲ τὴν ἄλλην ἀναλαβὼν φρασίαν, κύκλῳ πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὴν
 ὁμίχλης βαθείας ὅτι περὶ τοῖς, πρὸς ὄρθεον ἅμα Ποσούμιος τε πρὸς ἐνδρόμοις ἐμδοῦσας ἐβαλεν ἀπὸ τῶν ἀκρῶν·

A Itaq; Poplicola, ex libris Sibyllinis, placatis diis inferis, ludisq; ex oraculo Apollinis instauratis, & fiducia diuini numinis erecta ciuitate, iam ad hominum se conuertit minas. Magna enim belli moles & coitio hostium erat ante oculos. In Sabinis Appius Claudus erat vir pecuniosus & robore corporis imprimis strenuus, præcipue virtutis laude & eloquætia præcellens. Huic idē quod omnib. solet magnis viris, accidit vt premeretur inuidia. Æmuli ideo calumniabatur pacis eū esse autorem, vt auctis populi Romani opib. tyrannidē sibi & dominatū quæreret in patria. Quos rumores sentiens se-
B cūdis aurib. populi accipi, seque esse pacis turbatoribus & ferocibus exosum, timuit iudicio se committere. Verum quia factione amicorumque & necessariorum manu erat sepius, conciuuit seditionem. Ea mora belli distulit Sabinos. Quæ Poplicola non solum resciscere laborans, sed faciem etiam flammamque addere seditioni, denuntiavit per homines idoneos Appio, putare se, quia bonus & integer vir foret, nō debere eum, quanuis læsum grauius, pœnas à ciuib. suis expetere. Quod si vellet saluti suæ consulere, & relictis inimicis suis transfugere Romā, recepturum se eum vt ipsius virtus & dignitas populi Romani mereret. Hæc Appio multum secum voluētī in re necessaria visa sunt optima factu, ac consilio habito amicorum, quos plerosq; pariter in sententiam suam taxit, quod in Sabinis maxime pacatum erat, & ad placidam vitam modestamque compositū, quinq; millia familiarum cum liberis & coniugib. Romam transtulit. Cuius præsciis consilii Poplicola benigne & prompte excepit eos omni officiorum genere. Nam familiis mox ciuitatem dedit, singulisque agrum binum iugerum trans Anienem fluuium: Appio viginti quinque iugera dedit, eumque inter patres legit, qui hūc gradum ad rempub. primum fecit. In quo quum specimē præbisset prudentiæ, in principum dignationem peruenit, pollentesque habuit opes, & claram post se gentem Romæ reliquit Claudiorum. At res Sabinas illorum migratione iam tranquillam non permiserunt homines populares quiescere & cōticescere, Appiū vociferantes quæ præsens non potuisset, perfecturū exulē & hostē, ne persequantur illatas ab Romanis iniurias. Magno igitur agmine profecti, prope Fidenas considere: insidias etiā ante urbē locauerūt, atq; in locis saltuosis & cauis duo millia militū cōdiderunt. Prima luce paucos equites aperte cōstituerunt mittere prædatū, quib. erat imperatū, quū propius urbē prouecti essent, paulatim gradū referre, dū traxisset hostē ad locū insidiarum. Hæc Poplicola eodē die cognouit ex perfugis. Itaq; confestim copias suas ad omnia instruxit & dispensauit. Nā gener eius Posthumius Balbus, qui ducebat secum tria millia militū, primis tenebris profectus, in sessis summis collib. sub quib. abdiderant sese Sabini, in occasionem imminēbat. Collegæ Lucretio cum expeditissimo quoque & impigerrimo ciuium iussit in agentes prædam impressionem dare equites, ipse cum reliquis
F copiis hostes à tergo cinxit. Forte obscura nebula prima luce exorta est, pariterque sublesores Posthumius magno clamore ex edito inuasit.

καὶ τοῖς

Lucretius in progressum equitatum suos immi-
 fit, Poplicola castra hostium adortus est. Undi-
 que igitur pressi caesiq; Sabini sunt. Qui in castris
 erant, eos, quum ne gladium quidem strinxif-
 sent, in fugam praecipites confestim Romani
 oppressere: quibus spes in perniciem vertit ex-
 tremam. Nam incolumes alii alios rati, ommissa
 pugna & acie, hi ex castris ad positos in insidi-
 is, illi contra in castra properarunt ad hos, at-
 que ex aduerso succurrerunt in effusos, ad quos
 confugiebant, & in quarentes auxilium, a qui-
 bus expectabant opem. Ne ad internecionem
 delerentur Sabini, sed aliqui superessent, pro-
 pinquitas iis oppidi praestitit Fidenarum, praes-
 fertim qui ex castris dum caperentur, eruperunt.
 Qui Fidenas non tenuerunt, aut caesi sunt, aut
 viui venerunt in hostium potestatem. Hanc vi-
 ctoriam, quanuis omnia magna Romani ad-
 scribere diis soliti sint, vnus consilio attribue-
 runt ducis, primumque haec fuit post praelium
 vox militum, claudos, caecos, & pene victos Po-
 plicolam hostes ipsis obiecisse trucidandos. Et-
 iam pecunia populus ex praeda & captiuis corro-
 boratus est. At Poplicola, mox vbi triumphauit,
 & sequentibus consulibus rempublicam tradi-
 dit, fato functus est, vitamque suam, quatenus
 assequi valet mortalitas, praeter ceteros omni-
 bus, quae censentur bona & beata, consumma-
 uit. Populus quasi nullum virtutis praemium
 contulisset in viuum, sed omnia ei deberet, sci-
 uit vt cadauer eius publico funere efferretur,
 in cuius honorem quadrantibus singuli contu-
 lere. Matronae seorsum concilio habito, ad
 singulare eius decus & laudem totum annum
 eum luxerunt. Ex plebiscito hic quoque in vr-
 be humatus est iuxta Veliam quam vocant, da-
 tumque toti eius stirpi ius huius sepulchri. Nunc
 tamen nemo ex familia conditur ibi, sed ca-
 dauer eo delatum deponunt. Tum arden-
 tem facem quispiam tenens, eam tantum sub-
 iicit, mox retrahit, quare ius testatur sibi ef-
 fe, sed abstinere se honore, inde mortuum tol-
 lunt.

Itaq; habet haec collatio singulare quiddam, quod
 in nulla omnium quas descripsimus, reperias: quod
 alter fuerit alterius aemulus, alter testis. Considera
 .n. q. Solo de virtute emisit ad Cræsum elogium,
 anne Poplicolæ id citius quam Tello conueniat.
 Telli enim, quem ob honestam mortem, virtutem,
 & liberorum probitatem, fuisse pronunciauit bea-
 tissimum, neq; ipse in carminibus suis vt viri boni fecit
 mentionem, neq; liberi eius, vel magistratus clarus
 fuit. Poplicola princeps autoritate & gloria ciuitatis
 Romanæ ob virtutem, dum viueret, fuit: & ad
 mortuum ex clarissimis familiis & gentibus, vel no-
 stra ætate, Poplicolæ, Messalæ, Valerii per annos
 sexcentos nobilitatis splendorem, sicut ad originem,
 referunt. Tellus, vt vir fortis, ordinibus non exce-
 dens, sed pugnans, est ab hostibus occisus: Popli-
 cola verò caesis hostibus, quod est quam ipsum ce-
 cidisse feliciter, quum patriam in consulatu & impe-
 rio suo vidisset victoriam, & honorem assequutus esset
 triumphassetq; optatum ab Solone & in caelum elatu-
 m exitum consequutus. Iam etiam ea quae re-
 feliens Mimnerum de vitæ spatio exclamauit,

Mors mea ne careat lacrymis: inquam mihi amicus
 Maerorem, vt celebrent funera cum gemitu:

καὶ τοῖς παρὰ τὰς ἀμφοτέρων ἀφῆκε τὴν πρὸς αὐτὸν ὁ Λακρή-
 πος, καὶ Ποπλικὸς λαβὼν τὸν στρατοπέδου τὴν πολε-
 μίων πύλην ἐκείνην ἐκείνην τὰ Σαβίνων καὶ διεφθίοντο.
 τὸς δ' ὠτῶθα μηδ' ἀμμομύροις, ἀλλὰ φύροντας, δι' οὗτος
 ἔκτεινον οἱ Ρωμαῖοι, τὴν ἑλπίδα αὐτοῖς ὅλεθρον αὐτῆς γυμνέ-
 νης. σὺν ἑσθλα γὰρ οἰόμενοι τοῖς ἑτέροις οἱ ἑτεροί, τὴν μάχην
 καὶ μὴ εὐπεῖαν ἔχοντες ἄλλ' οἱ μὲν ἐκ τῆς ἐρυμνῆς πρὸς τοὺς
 ἐνεδρόντας, οἱ δὲ πάλιν ὡς ἐκείνοις εἰς τὸν στρατοπέδον θέον-
 τες, ἐκαστοὶ φύροντες ἐπέπιπτον πρὸς οὓς ἐφύρον, καὶ βοη-
 θείας δεομένοις οὓς ἤλπιζον αὐτοῖς βοηθήσειν. ὁ δὲ μὴ πύλας
 ἀπολέσθαι τοὺς Σαβίνοις, ἀλλὰ καὶ πρὸς τὴν μάχην πύλας, ἢ Φιδνα-
 τῶν πόλιν ἐγγὺς ἔχοντα παρέχευε καὶ μάστιγα τοῖς ἐκ τῆς στρατοπέ-
 δων, ὅθ' ἠλίσκετο, διεκπίπτουσιν. ὅσοι δὲ Φιδναίων δὴ μύρον,
 διεφθάρησαν, ἢ ζῶντες ἀπήρθησαν ὑπὸ τῶν λαβόντων. τὸ
 δὲ κατόρθωμα Ρωμαῖοι, καὶ πρὸς εἰωθότες ἅπασιν τοῖς μεγά-
 λοις ἐπιφημίζουσι τὸν δαμόνιον, ἐνὸς ἔργου ἡρώων τὸν στρατηγὸν
 γεγενῆσθαι. καὶ τὴν μεμαχημένων πρὸς τοὺς ἀκούειν, ὅτι χωλοῖς
 καὶ τυφλοῖς αὐτοῖς καὶ μόνον ἐκ χειρὸς τοῖς πολεμίοις Πο-
 πλικὸς παρέδωκε χρεῖα τοῖς ἐξίφθειν. ἐρρώθη δὲ καὶ χρεῖ-
 μασι δὲ ἡμῶν, ἐκ τῆς λαβύρων καὶ τῆς ἀχμαλώτων. ὁ δὲ Πο-
 πλικὸς, τὸν τε θρίαμβον ἀγαγὼν, καὶ τοῖς μετὰ αὐτὸν ἀπο-
 δεικνύσας ὑπὸ ἀπὸ τοῦ ἀπὸ τοῦ πόλιν, δι' οὗτος ἐτελεύτησεν,
 ὡς ἐφικτὸν ἐστὶν ἀνθρώποις μάστιγα τοῖς νενομισμένοις καλοῖς
 καὶ ἀγαθοῖς τὸν ἑαυτοῦ βίον ἐκτελέσας. ὁ δὲ ἡμῶν ὡς πρὸς ὅθεν
 εἰς ζῶντα τὸν ἀξίον πεποιθὼς, ἀλλὰ πᾶσαν ὀφείλων χάριν,
 ἐψηφίσαντο δημοσίᾳ ταφῆναι τὸ σῶμα, καὶ τελευτημῶριον ἐ-
 καστος ἐπιφημίζουσι πᾶσι τῶν ἀνθρώπων. αἱ δὲ γυναῖκες, ἰδίᾳ πρὸς αὐ-
 τοῖς συμφρονήσασα, διεπένθησαν ἐκαστὸν ὅλον ἐπι τὰς ἀν-
 δρῶν πένθος ἐπιμονὴν καὶ ζήλωτόν. ἐτάφη δὲ καὶ ὁ αὐτὸς τῆς πολιτείας
 ψηφισμένων, ἐν τῷ ἀγῶνι τῆς καλυμμένης Ουελίᾳ, ὡς
 ὡς τε καὶ ἡμῶν πύλην τῆς ἀφῆκε μετὰ τῆς. νῦν δὲ γὰρ πιστὰ μὲν
 ὅθεν τῶν ἀπὸ τῶν. χρομίσαντες δὲ τὸν νεκρὸν ἐκ τῆς ἀφῆ-
 κεν. καὶ ἡμῶν πύλην λαβῶν ὅθεν ὑπὸ τῶν ἀφῆκεν. εἴτα ἀν-
 αργῆται μὲν τυφλὸς ἔργον ὅθεν εἰς τῆς, φείδεσθαι δὲ τῆς καὶ
 τὸν νεκρὸν οὕτως ἀποχρμίζουσιν.

Αὐτὸν ἰδίᾳ πρὸς αὐτῶν σύγκρισιν ὑπὸ ἀρχῆς, καὶ μὴ
 πάνυ συμβεβηκὸς ἕτερα τῶν ἀναγεγραμμένων, τὴν ἑτερον
 γεγενῆσθαι μὴ τὴν ἑτέρου, τὴν ἑτερον δὲ μὲν τῶν ὅθεν ὅθεν
 λων ἐξῆλθε πρὸς ἀδελφότητος ἀπόφασιν πρὸς Κροῖσον, ὡς
 Ποπλικὸς, μάλλον ἢ τῆς πρὸς τῆς. τῆς μὲν γὰρ (ὅν εἶπε
 γεγενῆσθαι μακαριώτατον δι' εὐπορίαν καὶ ἀρετὴν καὶ εὐτεχνίαν) ἔτ'
 αὐτὸς ἐπὶ τοῖς ποιήμασι ὡς ἀνδρὸς ἀγαθῶν λόγον ἔχον, ἔτε παρ-
 δεσ, ἔτ' ἀρχῆς εἰς δόξαν ἤλθεν Ποπλικὸς, καὶ ζῶν ἐπαρῶ
 τῶς διωκόμενος καὶ δόξῃ δι' ἀρετῆς, Ρωμαίων, καὶ τετυχεῖς, ὅν
 τοῖς ἐπιφανέστατοις ἴνεσι καὶ ἐμῶν ἐπὶ καθ' ἡμῶν Ποπλικὸς
 λαί, καὶ Μεσάλα, καὶ Οὐαλέριοι, δι' ἑτ' ἐξ ἀκροῖων τὴν εὐγενείας τὴν
 δόξαν ἀναφέρουσι. καὶ τῆς μὲν ὑπὸ τῶν πολεμίων, ὡς ἀνὴρ ἀ-
 γαστὸς ἐν τῶν μύρων καὶ μαχόμενος, καὶ τῆς Ποπλικὸς
 ὅ, τῆς μὲν πολεμίας κτείας, ὅ τῆς περὶ δὲ τυχερῶν ὅθεν, τὴν
 παρὶ δὲ νικῶν ἐπιδῶν, δι' ἑαυτὸν ἀρχόντα καὶ στρατηγὸν. τῆς, ἡ-
 μητῆς δὲ καὶ θριαμβεύσας, ἔτυχε τὴν ζήλωτον ὑπὸ Σόλωνος
 καὶ μακαριώτατος τελευτῆς. ἐπὶ τῶν, αὐτοῖς πρὸς Μίμνερμον
 αὐτῶν πρὸς χροῖς ζωῆς ἐπιπεφώνηκε, Μὴδέ μοι ἀχλαυτὸς
 θάνατος μολοῖ, ἀλλὰ φίλοισι Ποιήσασθαι θανῶν δόξαν καὶ σοφῆς

Διδάμονα τὸν Ποπλικόλαον ποιῶν. τελευτήσας γὰρ οὐ φίλοις οὐδὲ οἰκείοις μόνον, ἀλλὰ τῇ πόλει πάση, μυριάσι πολλαῖς, δάκρυα καὶ πόθον καὶ κατῆφθαν ἐφ' αὐτὰ παρέχεν. εἰ γὰρ Ῥωμαίων γυναικες ἐπέειπθον αὐτὸν, ὡς πατρὸς ἢ ἀδελφοῦ, ἢ πατρός κρινὸν ἀποβαλοῦσα Χρήματα δὲ ἰμείρην μὲν ἔχον Φησὶν ὁ Σόλων, ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι. Οὐκ ἔτελεν, ὡς δίκης ἐπούσης. Ποπλικόλα δὲ ἕως ἤρξεν οὐ μόνον μὴ κακῶς πλουτεῖν, ἀλλὰ καὶ καλῶς αἰδοῦσθαι, ὅποιον τι τοῖς θεομύθοις. ὡς τ' εἰ σφώτατος ἀπὸ τῶν Σόλων, Διδάμονος γὰρ ὁ Ποπλικόλας. αἱ γὰρ δὲ ἄρα τῶν ἀγαθῶν ἐκείνος, ὡς μέγιστα καὶ κάλλιστα, ταῦτα καὶ κτήσασθαι Ποπλικόλα καὶ φυλάξαι χρωμένω μέχρι τέλους ἕως ἤρξεν. ἔτα μὲν ὁ Σόλων κεκοσμηκε τὸν Ποπλικόλαον, τὸν Σόλωνα δὲ αὐτὸν πάλιν ἐκείνος ἐν τῇ πολιτείᾳ ἔπειθε γὰρ καλλίστην αἰδοῦν καὶ σπουδῶν δημοκρατίαν θεμελιώσας, τῆς μὲν δὲ ἄρχῆς τὸν ὄγκον ἀφελὼν διδρῆν πάσι καὶ ἀλυτοῖν κατέστησε, νόμοις δὲ πολλοῖς ἐχρησάτο τῆς ἐκείνου. καὶ γὰρ δὲ ἄρα τῶν κατὰ σάτους κυρίοις ἐποίησε τὰς πολλοῖς, καὶ τοῖς φθόνοις δίκην, ὅτι καὶ ἀλάτῃ τ' ἔδῃμον, ὡς παρ' ὁ Σόλων τοῖς δικασταῖς, ἔδωκε καὶ βουλήν μὲν ἑτέραν οὐκ ἐποίησεν, ὡς παρ' ὁ Σόλων, τὴν δ' οὖσαν πύξην, δριμύτη μικροῦ διπλασιάσας. ἢ τε τ' παμείων ὅτι τοῖς χρεῖμασι κατὰ σάτους ἐκείνην ἤλθεν, ὅπως δὲ ἄρα, μήτ' εἰ χρεῖσός ὅστιν, ἀσολίαν ἔχη παρὰ μείζω, μήτ' εἰ φαύλος, ἀφορμαὶ τὰ ἀδικῆν μάλλον, καὶ τῆς ἀφαιρέσεως καὶ τῆς χρεῖματων κύριος ἡρόμῃ. ὅ δὲ μισοτύεινον ἐν τῷ Ποπλικόλα σφοδρότερον. εἰ γὰρ τις ἐπιχερῆν τυραννίαν, ὁ μὲν ἀλόγιστὴν δίκην ἐπιτίθεισιν, ὅ δὲ καὶ παρὰ τῆς κρίσεως ἀεὶ δίδωσι σεμνωμένον τῆς Σόλωνος ὀρθῶς καὶ δικαίως, ὅτι καὶ τῆς ἀφαιρέσεως αὐτὰ διδόντων τυραννίαν, καὶ τῆς πολιτικῆς οὐκ ἀκρισίως δευμένον, ἀπειπεν. οὐχ ἤπειον ἕως ἀρχῆς καλὸν ἐπὶ Ποπλικόλα, τὸ λαβόντα τυραννικῶν ἀρχῶν, ποιῆσαι δημοτικωτέραν, καὶ μὴ οἷς ἐξέλιξεν ἔχοντα χρεῖσασθαι. καὶ τῆς δὲ ἔοικε στωϊκῆς παρὰ τῶν Σόλων, ὅτι δῆμος ὡς αἱ ἀρχαὶ σαυῶν ἡγεμό εἰσι ἐποίησεν, Μητελίαν δὲ τῆς, μήτε περὶ τῆς ἴδιον τῆς Σόλωνος ἢ τῆς χρεῖσων ἀείσας, ἢ μάλιτα τὴν ἐλευθερίαν ἐβεβαίωσε τοῖς πολιταῖς. ὅστιν γὰρ ὄφελος ἰέμεν ἰσότητά παρὰ τῶν, ἡ ἀφαιρέσει τὰ χρεῖσά τοῖς πένητας. ἀλλ' ὅπου μάλιτα χρεῖσασθαι τῇ ἐλευθερίᾳ δοκῶσι, δουλοῖσι μάλιτα τοῖς πλοῖσι, ἐν τῷ δικαίῳ καὶ ἀρχῆν καὶ λέγειν, ὅτι παρὰ τῶν καὶ ἕως ἡμερῶν. πούτου δὲ μείζον, ὅτι πάση χρεῖσῶ ἀποκρηθῆ σάτους ἐπομῆς, ἐκείνη μὴ κατὰ τῶν φαρμάκων παρὰ τῶν μὲν ἰσχυρῶν δὲ χρεῖσά μῆκος, ἀκαίρως καὶ τὴν οὖσαν ἐσίν ἔλυσε, τῇ παρὰ αὐτὸν δρετῆ καὶ δόξῃ τῆς τῶν ἀφαιρέσεως ἀδοξίας καὶ ἀφαιρέσεως παρὰ τῶν μῆκος τῆς δὲ ὅλης πολιτείας, τῇ μὲν ἀρχῇ λαμπερότερος ὁ Σόλων ἠγήσατο γὰρ καὶ οὐκ ἠκροῦσθαι, καὶ καθ' αὐτὸν, οὐ μὲν ἑτέρων, ἕως ἔφασκε τὰ πλείστα καὶ μέγιστα τῶν κρινῶν τὰ τέλη δὲ ἀπείρος ὅτι καὶ ἐπιτυχῆς καὶ ἐπιτυχῆς. τὴν μὲν γὰρ Σόλωνος πολιτεία αὐτὸς ἐπειδὴ Σόλων καταλυθῆσαν ἢ ὅτι Ποπλικόλα, μέχρι τῆς ἐμφυλίου πολέμου διεφύλαξεν ἐν κόσμῳ τὴν πόλιν. ὁ μὲν γὰρ ἄμα τὰς ἑσθλα τοῖς νόμοις, ἀπολιπὼν ἐν ζυλοῖς καὶ γραμμασιν ἐρήμους τῶ βοηθούτος, ὅχιτ' ἀπὸ τῶν ἐκ τῆς Ἀθηνῶν ὅ δὲ μῆκος καὶ δρῶν καὶ πολιτῶν μῆκος, ἰδρυσεν καὶ κατέστησεν εἰς ἀσφαλῆς τὴν πολιτείαν. ἐπὶ δὲ ἐκείνῳ μὲν ὅστιν μέλλοιτι κωλύσαι παρὰ τῶν μῆκος, Πεισίπρατος ἕως ἤρξεν, ἀλλ' ἠπείθη,

A beatum Poplicolam efficiunt. Quippe morte sua non amicis modò & familiaribus, verum etiam civitati toti, infinitis hominibus lacrymas, desiderium, mœrorem sui causa incussit. Nam matronæ Romanæ eum velut amissum filium vel fratrem vel communem parentem luxere,

Quis sperno nummos (inquit Solon) si sit possessio iusta, At nolo iniustos.

quasi imminente vindicta. Poplicolæ licuit nō solum nō improbe diuitem esse, sed etiam bene merenti de inopibus impendere honeste. Si ergo fuit omnium Solon sapientissimus, fuit beatissimus Poplicola.

Quæ enim illi bona pro maximis & pulcherrimis in votis fuerunt, norum Poplicola parandorum & fruendorum perpetuo ad fata usque habuit facultatem. Ita ornauit Solon Poplicolam, vicissim Solonem Poplicola. Exemplum enim instituendi in rep. statum popularem pulcherrimum dedit, dum deposito imperii fastu, placidum illud & gratum concinnauit. Multis insuper ex illius legibus usus est. Nanque magistratum creandorum arbitrium populo dedit, & reis ad populum ius prouocandi: sicut Solon, ad iudices dedit. Curiam alteram, ut Solon, non instituit: sed auxit presentem, numerumque pene duplicauit. Quæstorum ærarii instituendorum hæc fuit causa, ut consul, nec, si bonus esset, a maioribus rebus auocaretur, nec, si malus, subsidium haberet grauius lædendi, si in manu eius tam imperium quam pecunia esset. At insectatio tyrannidis fuit in Poplicola acerbior. Nam si quis tyrannidem moliatur, Solon pœnam infligit conuictio, hic ante iudicium interficere eum liberum fecit. Gloriatius optimo iure est Solon quod quum vocarent se & res ipsæ ad dominatum, & ciues reciperent, non inuiti, recusasse eum: non minor est Poplicolæ gloria, qui consulare imperium, quod tyrannicum acceperat, reddiderit magis populare, neque potestate quam obtinebat, quum liceret, sit usus. quod animaduertisse prior Solon videtur, qui ait,

Qui populum princeps gaudet retinere fauentem, Non nimium rigidus, non quoque, latus erit.

Proprium Solonis æris alieni est condonatio, quare potissimum libertatem ciuibus confirmauit. Nullum enim habent usum leges æqualitatem inducentes, quam eripit æs alienum pauperibus. quum, vbi maxime usurpare videntur libertatem, ibi maxime ancillantur diuitibus, in iudicando, in magistratibus gerendis, in dicendo aliorum obnoxii nutibus & serui. Iam hoc maius est, quod quum nouas tabulas semper excipiat seditio, his solis quasi medicina, ancipiti illa quidem, sed valida, adhibita, in tempore etiã exortam civilem discordiam discusserit, suaque virtute & existimatione ipsius rei oppresserit infamiam & obrectationem. Porro omnium in rep. actionum exordio splendidior Solon. Dux enim fuit non comes, & per se sine vilo socio res plurimas maximasque in rep. gessit. Alter sine felix & beatus: siquidem Solonis temp. ipse vidit Solon subrutam, Poplicolæ resp. ciuitatem usque ad arma ciuilia in decenti ordine conseruauit. Ille leges simulatque perlata fuerunt, in ligneis relinquens scriptas tabulis auxilio destitutas, discessit Athenis: hic remans Romanæ, imperans & temp. gerens, stabiliuit eam & in tuto collocauit. Iam illi vel cupienti Pisisstratum, quum præsensisset, reprimere, facultas defuit,

Qui populum princeps gaudet retinere fauentem, Non nimium rigidus, non quoque, latus erit.

Proprium Solonis æris alieni est condonatio, quare potissimum libertatem ciuibus confirmauit. Nullum enim habent usum leges æqualitatem inducentes, quam eripit æs alienum pauperibus. quum, vbi maxime usurpare videntur libertatem, ibi maxime ancillantur diuitibus, in iudicando, in magistratibus gerendis, in dicendo aliorum obnoxii nutibus & serui. Iam hoc maius est, quod quum nouas tabulas semper excipiat seditio, his solis quasi medicina, ancipiti illa quidem, sed valida, adhibita, in tempore etiã exortam civilem discordiam discusserit, suaque virtute & existimatione ipsius rei oppresserit infamiam & obrectationem. Porro omnium in rep. actionum exordio splendidior Solon. Dux enim fuit non comes, & per se sine vilo socio res plurimas maximasque in rep. gessit. Alter sine felix & beatus: siquidem Solonis temp. ipse vidit Solon subrutam, Poplicolæ resp. ciuitatem usque ad arma ciuilia in decenti ordine conseruauit. Ille leges simulatque perlata fuerunt, in ligneis relinquens scriptas tabulis auxilio destitutas, discessit Athenis: hic remans Romanæ, imperans & temp. gerens, stabiliuit eam & in tuto collocauit. Iam illi vel cupienti Pisisstratum, quum præsensisset, reprimere, facultas defuit,

quasi imminente vindicta. Poplicolæ licuit nō solum nō improbe diuitem esse, sed etiam bene merenti de inopibus impendere honeste. Si ergo fuit omnium Solon sapientissimus, fuit beatissimus Poplicola. Quæ enim illi bona pro maximis & pulcherrimis in votis fuerunt, norum Poplicola parandorum & fruendorum perpetuo ad fata usque habuit facultatem. Ita ornauit Solon Poplicolam, vicissim Solonem Poplicola. Exemplum enim instituendi in rep. statum popularem pulcherrimum dedit, dum deposito imperii fastu, placidum illud & gratum concinnauit. Multis insuper ex illius legibus usus est. Nanque magistratum creandorum arbitrium populo dedit, & reis ad populum ius prouocandi: sicut Solon, ad iudices dedit. Curiam alteram, ut Solon, non instituit: sed auxit presentem, numerumque pene duplicauit. Quæstorum ærarii instituendorum hæc fuit causa, ut consul, nec, si bonus esset, a maioribus rebus auocaretur, nec, si malus, subsidium haberet grauius lædendi, si in manu eius tam imperium quam pecunia esset. At insectatio tyrannidis fuit in Poplicola acerbior. Nam si quis tyrannidem moliatur, Solon pœnam infligit conuictio, hic ante iudicium interficere eum liberum fecit. Gloriatius optimo iure est Solon quod quum vocarent se & res ipsæ ad dominatum, & ciues reciperent, non inuiti, recusasse eum: non minor est Poplicolæ gloria, qui consulare imperium, quod tyrannicum acceperat, reddiderit magis populare, neque potestate quam obtinebat, quum liceret, sit usus. quod animaduertisse prior Solon videtur, qui ait,

Qui populum princeps gaudet retinere fauentem, Non nimium rigidus, non quoque, latus erit.

Proprium Solonis æris alieni est condonatio, quare potissimum libertatem ciuibus confirmauit. Nullum enim habent usum leges æqualitatem inducentes, quam eripit æs alienum pauperibus. quum, vbi maxime usurpare videntur libertatem, ibi maxime ancillantur diuitibus, in iudicando, in magistratibus gerendis, in dicendo aliorum obnoxii nutibus & serui. Iam hoc maius est, quod quum nouas tabulas semper excipiat seditio, his solis quasi medicina, ancipiti illa quidem, sed valida, adhibita, in tempore etiã exortam civilem discordiam discusserit, suaque virtute & existimatione ipsius rei oppresserit infamiam & obrectationem. Porro omnium in rep. actionum exordio splendidior Solon. Dux enim fuit non comes, & per se sine vilo socio res plurimas maximasque in rep. gessit. Alter sine felix & beatus: siquidem Solonis temp. ipse vidit Solon subrutam, Poplicolæ resp. ciuitatem usque ad arma ciuilia in decenti ordine conseruauit. Ille leges simulatque perlata fuerunt, in ligneis relinquens scriptas tabulis auxilio destitutas, discessit Athenis: hic remans Romanæ, imperans & temp. gerens, stabiliuit eam & in tuto collocauit. Iam illi vel cupienti Pisisstratum, quum præsensisset, reprimere, facultas defuit,

